

สังคม “กร้านกาจ” ยุค “ต้านทรู”

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

(๑) ไทยในยุคนี้ซัด
ทั้งเกลียดโกรธโลภรัก
ประพืดต่ำต่ำดัก-
มีศาสน์มีปราชญ์ทำย

(๒) เปลวทุกรู้รักจัดจ้าน
ไทยทรุดสุดอเนจอนาถ
การเมืองต่ำยาชาติ
เศรษฐกิจสามัญด้าน

(๓) ดูการเมืองแต่ละลั่วน
ตลบตะแลงกร้านกาจใจ
ต้านทรูร้านปานไหน
เศรษฐกิจการเมืองบ้า

(๔) ถือชาติถือนข้าวข้า
ชาติแผ่นดินมันผลาญ
รัฐกิจมทิจจการ
ทุเรศทุรชาติไร้

(๕) หายุคใดเลื่อมได้
ร้ายสุดแล้วเมืองมาร
กร้านเกินกว่าสาธารณ์
เปลือยกาจกิริยาแสรัง

(๖) ยุคกาลด้านสุดแล้ว
โกหกไปโก่งไป
กูจะทำทำไม
อมนุษย์เกินผิดเพี้ยน

(๗) ไม่เคยก็ต้องพบ
เมื่อเกิดมีชีพมา
เลวระยำล่ำมะหา
ยากจักเห็นเป็นชี้

จัดหนัก
สุดร้าย
ดานดิ่ง นรกเฮย
สุดแล้วเหลวเหลว
กร้านกาจ
กาจกร้าน
เหลวแหลก ละเลย
ดูได้เลวทรู

สำไทย
หยาบซ้ำ
หอนรู้ลึก
บิ่นร้ายเลวเหลือ
สามัญ
คลังไคล้
กินมนุษย์ เกินเปรต
สติลีนชาครिया

จักปาน จะหนีอ
จะแจ้ง
นู้ดสุด แล้วเวย
หลอกอ้างพรางพาล
เมืองไทย
มีเมี้ยน
มึงอยาก ตายฤ
ยิงแล้วคนออย

บุญตา
ชาตินี้
อะไรแค่ นี้โวย
ซัดฉะนี้จึงศึกษา

“สไมย์ จำปาแพง”

๓ ต.ค. ๒๕๕๕

ภาษาไทยวันละ ๒ คำ “บ้านกาจ” = หยาบคาย ร้ายกาจ

ส่วนคำว่า “ด้าน” หรือ “หน้าด้าน” คือการทำความเลวได้อย่างไม่ละอาย ไม่ต้องปกปิด

กล้าเปิดโปงระดับ “นูด” อลางฉ่าง อย่างหลงสำคัญผิดว่า เป็นความทรูทราน่าชื่นชม

จึงกลายเป็นสังคมยุค “ความเลวติกลับ” หรือยุค “ด้านทรู” นั่นเอง

ดังพฤติกรรมของนักการเมืองทุกวันนี้ที่เชื่อกันว่า เครื่องจับเท็จไม่มีวันตรวจสอบนักการเมืองได้

เพราะการได้โกหกอยู่ทุกเมื่อเชื่อนั่นจนคำโกหกนั้นอาจทำให้เจ้าตัวเชื่อว่าเป็นความจริงไปแล้ว

เขาจึงกล้าทำความชั่วได้เกินกว่าจินตนาการเพราะคุณสมบัติคนที่โกหกได้ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่

พระพุทธเจ้าทรงรับรองว่าย่อมทำชั่วได้ทุกอย่าง (ผู้ที่พูดปดทั้ง ๆ ที่รู้ ย่อมทำบาปกรรมได้ทุกอย่าง!)

ทั้ง ๆ ที่พูดกันว่าอยากให้เห็นคนลืมนตาอ้าปาก แต่รัฐบาลกลับเอาหวย (หายนะ-วอดวาย-ย่อยยับ)

มาติดออนไลน์เพื่อกระจายความหายนะ-วอดวาย-ย่อยยับ ให้รวดเร็วและรุนแรงยิ่งขึ้น

ย่อมไม่มีประเทศไหนในโลกที่พลเมืองของเขาลืมนตาอ้าปากได้ด้วยการหมกมุ่นมัวเมาในการพนัน

แทนที่จะ “บังอบาย เบิกฟ้า ผีกพื้น ใจเมือง” กลับพากัน “จมอบาย-ใส่ร้ายฟ้า-ผีกพาใจทรมาน”

ประเทศเวียดนามชนะข้าวไทยด้วยนโยบาย ๓ ลด ๓ เพิ่ม (ลดปุ๋ยเคมี-ยาฆ่าแมลง-และลดต้นทุนการผลิต)

แต่ให้เพิ่มผลผลิต-เพิ่มคุณภาพข้าว-เพิ่มกำไร ซึ่งแก้กันมาแต่ต้นทาง ทุกอย่างก็จบ!

ส่วนนักการเมืองไทยคิดได้แต่เพียงว่าจะโกงอย่างไร (หาทางขายปุ๋ยเคมี, ยาฆ่าแมลงให้แก่ชาวนา)

จะหาคะแนนเสียงได้อย่างไรง่ายที่สุด ก็เอาเงินของชาวบ้านนี้แหละมาแจกชาวบ้านได้โกงได้กินกัน

ทุกอย่างก็จบ จบทั้งข้าวเสื่อม แคมป์ข้าวขายไม่ออก จึงไม่ต่างกับการทำลายชาวนาทั้งระบบ

และจบทั้งประเทศไทยที่รัฐบาลตั้งหน้าตั้งตากู้หนี้ยืมสินมาผลาญจนหนี้สาธารณะสูงกว่า ๕ ล้านล้านบาท

ไม่ต้องกล่าวถึง นโยบายรถคันแรกที่เพิ่มวิกฤติจราจรจนบีบีซี.ตีข่าวว่า**ทรม.รถติดที่สุดในโลก**

นโยบายแจก**แท็บเล็ต**ให้แก่เด็ก ๆ ที่ไม่ได้เข้ามาช่วยแก้ปัญหาให้เด็กไทย

รู้จักการคิดเป็น-ทำงานเป็น และแก้ปัญหาเป็นแต่อย่างใด แต่กลับจะกลายเป็นช่องทาง

ให้เด็ก ๆ ที่ยังไม่มีความรู้พอเข้าไปติดกับดักของเกม และสื่อลามกได้เร็วยิ่งขึ้น

ทั้ง ๆ ที่มีอันตรายมากมายที่จะติดมากับเทคโนโลยีเหล่านี้ แต่กลับเข้าใจว่าเป็นความทรูทราน่าชื่นชม

จึงเกิดคำถามมากมายว่า **ขณะนี้ประเทศไทยตกต่ำจนถึงที่สุดแล้วหรือยัง?**

การปล่อยให้กรุงศรีอยุธยาแตกก่อนแล้วค่อยมากู้กับการรีบกู้เสียก่อนก่อนที่จะแตก จะเลือกทางไหน?

คนที่รู้ปัญหาแต่ไม่คิดทำอะไรขึ้นมาเราย่อมกลายเป็นตัวปัญหาเสียเอง

เพราะไม่ต่างอะไรกับการปล่อยให้ไฟไหม้บ้านเมืองแล้วพากันวางเฉย ไม่รู้ร้อนรู้หนาว

สังคมเลวจึงต้องโทษคนดีที่ยอมจำนน และปล่อยให้มวลความชั่วได้ขยายตัว

จนกลายเป็นสังคมยุค “ด้านทรู”.... บ้านกาจ! ๕

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๖๘ เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิประเรีสุ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
ก้นแก้น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์ก้นแก้น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1	นัยปก : สังคม “กร้านกาจ” ยุค “ด้านทรู”	สไมย์ จำปาแพง
4	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจิ่ง ตามพ่อ
5	คุณนิตคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่าขนาดอย	บรรณาธิการ
12	การ์ตูน	จำลอง
14	สี่สั้นชีวิต (ม.ล.กรกสิวัฒน์ เกษมศรี)	วิสูตร
23	ข้าพเจ้าคัดอะไร	ทิม สมอ.
28	คิดคนละชั่ว	สมณะโพธิรักษ์
33	เวทีความคิด	แรงรวม ชาวหินฟ้า
34	ชาดกทันยุค	นายนอก ทำเนียบ
37	แค่คิดก็หนาว...วี	ฉวมพุทธ
38	พุทธศาสตร์การเมือง	นายจิง วินเทอร์
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	ฉวมพุทธ
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52	เสียงข้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	สมณะโพธิรักษ์
56	สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	สิทธิสัจจะ ธรรมาธิปัตย์
60	ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง	ทิมลวัทม์ ชูโต
63	บทความพิเศษ	ฟ้าสาธ
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ทศพนธ์ นรทัศน์
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ฟอด เทพสุรินทร์
75	กตึกาเมือง	ลื้อเกวียน
80	ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สี่สั้นชีวิต

14

พวกเขาไหว้เคารพรัชกาลที่ ๕ เหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่ไม่เคยทำสิ่งที่ควรจะทำ ที่ดินรัชกาลที่ ๕ กลายเป็นโรงอาบ อบ นวด สถานเริงรมย์สารพัด แคนี่ก็เห็นแล้วว่าประเทศนี้จะไปไหน

วันก่อนผมลงจากรถเมล์สายเมืองกาญจน์ เข้าเมืองกรุง แล้วต่อด้วยรถแท็กซี่ ซึ่งคนขับ เป็นชาวอีสานขับรถแท็กซี่ในกรุงเทพฯ ติดต่อกันมา ๑๖ ปี รู้อะไร ๆ ดี เพราะวันหนึ่ง ๆ คุยกับผู้ โดยสารหลายฐานะอาชีพ

ยืนยันว่ารถติดในกรุงถึงขนาดได้อันดับ ๑ ของ โลกเป็นเพราะนโยบาย “รถคันแรก” ของรัฐบาลที่ ลดภาษีให้รถใหม่คันละแสนบาท คนซื้อรถใหม่เพิ่ม ขึ้นมากมาย ซึ่งผมดูรถที่วิ่งผ่านไปมา คันนั้นก็ ป้ายแดง คันนี้ก็ป้ายแดง จริงอย่างที่คนขับแท็กซี่ พูดโดยผมไม่เคยสังเกตมาก่อนว่าเดี๋ยวนี้รถใน ท้องถนนกรุงเทพฯ เป็นรถป้ายแดงมากจริง ๆ

ทั้ง ๆ ที่คนขับแท็กซี่คนนั้นมีอาชีพ “หาเช้า กินค่ำ” ก็ยังหวังสังคมบ้านเมือง ตำหนิของขวัญ ปีใหม่ที่รัฐบาลจะมอบให้คนไทยทั้งประเทศด้วย การจัดให้มี “หวยตู้” ขายสลากเลขท้าย ๒ ตัว ๓ ตัวด้วยเครื่องอัตโนมัติ โดยมุ่งแก้ปัญหาสลาก ขายเกินราคา สินค้าอื่นที่จำเป็นต้องกินต้องใช้ ราคาแพง รัฐบาลไม่เห็นสนใจเท่าไร กลับมา สนใจสินค้าอขายมข

ถ้าขายแบบเต็ม สลากราคาแพง น่าจะ เป็นผลดีต่อสังคมเสียด้วยซ้ำ สลากแพงมากคน ก็ซื้อน้อยลง เล่นการพนันน้อยลง รัฐบาลหวัง โภยกำไรจากหวยตู้ถึงเดือนละ ๒๔,๐๐๐ ล้านบาท สังคมจะเสียหายอย่างไรก็ไม่เป็นไร

เรื่องการรับจำนำข้าว คราวที่แล้วประเทศ

สูญเงินถึงกว่า ๕ แสนล้านบาท โดยประโยชน์ ตกแก่ชาวนาจริง ๆ นิดเดียว คำนกันทั้งเมือง รัฐบาลก็ไม่ฟัง ตั้งหน้าตั้งตาจะรับจำนำข้าวอีก ใครจะทำไม อยากรู้ว่าค่านหนักหนาแค่ไหนก็เข้าไป คำนในสภา ยกมือที่ไรรัฐบาลชนะทุกที ยึดระบบ “เผด็จการรัฐสภา” อย่างเหนียวแน่น ทำอะไร ผิด ๆ ได้ทั้งนั้น

วันที่ ๒ ตุลาคม ที่ผ่านมา คณะรัฐมนตรี อนุมัติเงินงบประมาณเพื่อใช้ในโครงการรับจำนำ ข้าวครั้งต่อไปเป็นเงินสองแสนสี่หมื่นล้านบาท เฉพาะข้าวนาปีเท่านั้น จะรับจำนำข้าวนาปรัง ต้องเพิ่มเงินอีกเท่าไรยังไม่รู้

ผมเคยเป็นกรรมการและเลขานุการของ คณะกรรมการนโยบายข้าว ซึ่งเป็นคณะแรกสุด ที่ไม่เคยมีมาก่อน โดยมีท่านนายกรัฐมนตรี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เป็นประธาน การ รับจำนำข้าวต้องกำหนดราคาไม่เกินร้อยละ ๘๐ ของราคาท้องตลาด นี้ให้ราคาสูงกว่าราคาจริง มาก ประเทศชาติจึงมีแต่เจ๊งกับเจ๊ง

ดร.วีรพงษ์ รามางกูร ประธานคณะกรรมการ ธนาการแห่งประเทศไทย ยืนยันกับสื่อมวลชน ว่า “ถ้ารัฐบาลชุดนี้จะฟัง ก็คงเป็นเรื่องโครงการ รับจำนำข้าว”

เรื่องเลวๆ ร้ายๆ สารพัดสารพันเป็นการ กระทำของรัฐบาลทั้งสิ้น เกิดมาจนอายุจะ ๘๐ ยังไม่เคยเห็นยุคสมัยใดแย่งเท่ายุคนี้

“หายยุคใดเสื่อมได้ จักปาน ฉะนั้นขอ ร้ายสุดแล้วเมืองมาร จะแจ้ง”

๒

➤ **คิดคนละชั่ว**

แรงรวม ขาวหินฟ้า

อาตมาไม่ถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว
ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงา
อาตมาทำงานทุกอย่างเปิดเผย และเรายังเป็นไปได้ดีอยู่...

➤ **เสียงข้อยข้างน้อย**

ผ่อยด้วยคน

สิทธิศักดิ์ ธรรมาภิพัฒน์

พ่อครูเคยชี้ว่า คนทั่วไปไม่รู้จักโสดา
เพราะโสดาบันเพ็ญเปลี่ยนผ่านจากปฤชุน
จึงใกล้กันมาก ดูไม่ออก

“ตำรวจ...ผู้ทักษ์สันติราษฎร์” คือในกระบวนการยุติธรรม และอาจกล่าวได้ว่าสำคัญยิ่งกว่าระดับอื่นใดที่เหนือขึ้นไป

เหตุเพราะว่าตำรวจ ... พนักงานสอบสวน ดุจฐานราก มีอำนาจหน้าที่สืบสวนสอบสวน รวบรวมสรรพพยานหลักฐาน วินิจฉัยไต่ตรองข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อนเสนอกระบวนการยุติธรรมขั้นตอนต่อไป

หากกลั่นกรองไปรัดกุมด้วยพยานหลักฐานและตัวบทกฎหมายแล้ว ในขั้นตอนต่อไป แม้จะมีผู้ใช้อำนาจโดยมิชอบ ก็มิอาจพลิกพลั้วรูปคดีได้

ด้วยเหตุนี้แหละ จึงขอ “เอื้อมอาจ” กล่าวว่ “ตำรวจ ... พนักงานสอบสวน” คือฐานเสาหลักของกระบวนการยุติธรรมแผ่นดิน

โดยมีศาลเป็นโครงสร้างหลักกล้าแก่นแกนเสาส่วนอัยการ ... ทนายแผ่นดิน คือส่วนปูนซีเมนต์ที่เชื่อมต่อฐานรากและโครงสร้างหลักให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ... ทำหน้าที่ตามหน้าที่ในสถานะข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

บุคลากรขององค์กรตำรวจจึงต้องมีคุณสมบัติพิเศษยิ่งยวดเหนือองค์กรอื่นใด ! ใช่ว่าสักแต่ว่าแต่งเครื่องแบบตำรวจประดับเครื่องหมาย มีตำแหน่งแต่งตั้งแล้วก็เป็ตำรวจ

ตำรวจต้องคลุกคลีใกล้ชิดกับสิ่งชั่วชัอมมอมเมานานาประการวันแล้ววันเล่า หากขาดจิตวิญญาณ “ผู้รับใช้ประชาชน”

มีแต่จิตวิญญาณ “รับใช้นาย” ก็ยากที่สังคมจะร่วมมือเป็นสุข พบ “สันติราษฎร์” อย่างแท้จริง

มีต่างกับพระสงฆ์อยู่ท่ามกลางชุมชนมากมีกิเลส หากมีเครื่องศีลเครื่องธรรมปล่อยปละละตนเป็นไปตามกระแสโลก และที่สุดก็เสียศีลเสียธรรม ... เป็นพระเป็นสงฆ์เพียงแต่รูป เป็นพุทธเพียงแต่

พิธีกรรม ! ย่อมยากที่พุทธศาสนิกจักพบสันติสุขแท้ !

วันตำรวจ ๑๓ ตุลาคม ... เพิ่งผ่านพ้นไปพร้อมกับกิจกรรมยิ่งใหญ่สมเกียรติยศตามประเพณีน้ำขึ้นชมนัก นั่นคือ รูปแบบภายนอกที่สำแดงให้สังคมรับรู้

ปีนี้ ประจวบกับวาระผลัดเปลี่ยนผู้นำตำรวจด้วย จาก พล.ต.อ.เพรียวพันธ์ ดามาพงษ์ เป็น พล.ต.อ.อดุลย์ แสงสิงแก้ว ด้วย จึงน่าจะมื่อะไรใหม่ ๆ เกิดขึ้นเป็นรูปธรรมในวงการตำรวจ ยิ่งกว่าความคิดความฝันนโยบาย แต่มิได้มีการประพฤติปฏิบัติจริงเป็นรูปธรรม ตัวการสำคัญที่จะก่อกระแสที่แท้จริงก็คือผู้นำหน่วยระดับกลางระดับต้นนั้นแหละ

เหตุที่บ้งอาจยืดยันเช่นนี้ เพราะเคยดำรงตำแหน่งระดับนี้มาก่อนหลายปีในช่วงที่รับราชการ และสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตำรวจได้ แม้จะไม่อาจเปลี่ยนแปลงแปลงพฤติกรรมขององค์กรได้

ผมมิใช่ “สุภาพบุรุษสามพราน” แต่คือ “สิงห์ดำรุ่น ๑๔” เป็นนักเรียนนอปรมนายตำรวจที่สามพราน “นอต.” รุ่น ๑ (รับผู้จบนิติศาสตร์-รัฐศาสตร์จากจุฬารธรรมศาสตร์ ๑๐๐ คน)

จบ ๖ เดือน แล้วฝึกงานที่ สน.บุพผาราม ระยะเวลาหนึ่งก่อนจะได้รับคำสั่งแต่งตั้งออกไปประจำ สภ.อ.ปัทมราชย์ นครราชสีมา ยุคนั้น นายจรววยยิ่งสวัสดิ์ เป็นนายอำเภอปัทมราชย์ และนายอนันต์ อนันตกุล เป็นนายอำเภอปากช่อง (ต่อมาเป็นปลัดกระทรวงมหาดไทย)

มีคดีดังอยู่เรื่องหนึ่ง เหตุเกิดที่ อ.ปากช่อง มีมือปืนยิงผู้สื่อข่าวไทยรัฐตาย ไทยรัฐตีข่าวหน้าหนึ่งทุกวัน มีมือปืนเป็นคนที่ปัทมราชย์ กองกำกับแต่งตั้งรองผู้กำกับเป็นหัวหน้าหน่วยเฉพาะกิจ ออกตามล่าผู้ต้องหา ผมเป็นกองกำลังปฏิบัติการ

และในที่สุด ... ประจันหน้ากันด้วยอาวุธที่แดนเกิดของมือปืน ... ด้วยจุดจบของมือปืน และด้วยจุดจบของภารกิจ ... วิสามัญฆาตกรรม ! **☒**

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

โรคมือเท้าปาก

ในผู้ใหญ่มีโรคมือระบือระบาด
มือไปฟาดเอาหน้าตาเขียวเหลือง
มือไปดึงกระชากแขนด้วยคันเคือง
มือขว้างปาแฟ้มเรื่องสการ์ร้อน
เท้าก็ถิบเตะใส่คู่ต่อสู้
ปากก็กุ้ล้ตัวก้องร้องสลอน
ทั้งโรคมือเท้าปากหากเปียกปอน
เกิดกระฉอนถ่อยทำสภาไทย

- ตัวเหลือง ไตเขียว ชัยนาท

☞ **เท้าที่เคยยืนหยัดมันต่อสู้**

ปากเคยกู่ก้องหาผู้นำหาญ
มีระย้อยแม้มากมีแต่ผองพาล
“ขบวนการ” ปล้นชาติประชาชน
ทั้งทหารตำรวจที่เนื่องแน่น
แสนยานุภาพกินแดนทุกแห่งหน
การเมืองรุกครองอำนาจจนเพียบล้น
ชาติมิป่นวันนี้ ... รอวันใด

น้ำพิงหยดเดียว

เหตุปะทะกันระหว่างคนต่างสีต่างจริตต่อ
สถาบันหลักของชาติไทยที่หน้ากองปราบเมื่อเร็ว ๆ
นี้ น่าทุเรศที่สุดในรอบปี สาเหตุหลักส่วนหนึ่ง
น่าจะเพราะความอ่อนแอ อ่อนหัดของตำรวจ ที่
ประเมินสถานการณ์พลาดและเตรียมการรองรับ
สถานการณ์ไว้ไม่พร้อม อีกประการหนึ่ง
ที่ข้องใจคือทำไมกองปราบจึงไม่ให้อาสาสมัคร
ท้องที่รับผิดชอบคดีนี้ซึ่งเป็นคดีเล็กน้อยเท่านั้น
และดูเหมือนว่ากองปราบฯ จะพิการข้างหนึ่งจึง
เดินโขยกเขยกเอียงข้าง เหตุการณ์จึงได้รุนแรง
บานปลายถึงขนาดนี้ เป็นเรื่องเสียหายน่าอัปยศ
อดสูมาก

- ประชาชน หน้ากองปราบ

☞ **นี่ขนาดเหตุเกิดที่หน้ากองปราบยังเอาไม่
อยู่ ถ้าเกิดเหตุที่อื่นและได้รับแจ้งเหตุให้ไป
จัดการจะวางใจได้อย่างไรหนอ การปฏิบัติหน้าที่
ของผู้ “พิทักษ์สันติราษฎร์” ทุกกระบวนการขั้นตอน
หากจริงใจและจริงจังย่อมล้มฤทธิ์ผลตามอำนาจ
ศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย ที่ผู้กระทำผิดต้องระยอ
เป็นปกติวิสัย นอกจากรู้ ๆ กันว่าตำรวจไม่เอา
จริงเท่านั้นแหละ**

เก้ก ๕๐๐ ปอนด์

सानุศิษย์หลวงพ่อคุณทำบุญ เนื่องในวันเกิด
หลวงพ่อคุณครบ ๘๙ ปี เมื่อ ๔ ตุลาคม ที่วัด
บ้านไร่ อ.ด่านขุนทด หลวงพ่อคุณได้บริจาคเงิน
ก่อสร้างอาคารเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ
โรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา ๕ ล้านบาท
สมทบทุนก่อสร้างวิหารและเมรุวัดบ้านไร่ ๓ ล้าน
บาท บริจาคข้าวสารอีก ๑,๕๐๐ กระสอบให้วัด
และโรงเรียนยากจนอีก จากนั้น ก็เป็นพิธีตัดเค้ก
๕๐๐ ปอนด์ เนื่องในวันเกิดของหลวงพ่อคุณ
ผู้ที่มาร่วมงานก็เป็นคนใหญ่คนโตมีหน้าตาใน
บ้านเมือง ยังจัดพิธีรำลึกบูชาครูบาอาจารย์
แบบนี้ก็แสดงว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาได้จาก
หลวงพ่อคุณไปแค่ไหนเองจริง ๆ หรือ ไม่น่าเชื่อ
เลยว่าได้สำระธรรมหรืออะไรที่เป็นปริศนา
ธรรมจากหลวงพ่อคุณไปบ้างเลยเชียวหรือ ไม่น่า
เชื่อว่าหลวงพ่อคุณจะไม่ทำอะไรให้เลยจริง ๆ หรือ

- ชาววังน้ำเขียว โคราช

☞ **ก็ได้กันไปตามทีลู่ของใครของมัน แล้วแต่
ว่าใครแสวงหาอะไร และได้อะไรไป บ้างก็ได้
กระบองเคาะกบาลให้หายป่วยหายไข้ไป ตอนนี่
ก็คงเห็นลัจจะแล้วว่าแม้หลวงพ่อคุณเองก็แทบ
เอาตัวเองไม่รอด ต้องหิ้วปีกเข้า-ออกโรงพยาบาล
บ้างได้วัดอุ้มงคลสารพัทธอิทธิฤทธิ์จากหลวงพ่อ**

บ้างอาจจะได้อะไร ๆ ที่เป็นปริศนาธรรมไป เพียงแต่ว่าจะตีปริศนาธรรมนั้น ๆ เป็นตัวเลขให้ลงนรกหรือเป็นพุทธธรรมอันประเสริฐให้ขึ้นสวรรค์เท่านั้นแหละขอรับ

โก ! ไม่น่าเลย

ไม่ได้รับเรคิดอะไรเดือนสิงหาคม กันยายน จึงตรวจสอบเอกสาร ปรากฏว่าอายุสมาชิกหมดแล้ว จึงรีบส่งเงินมา ๕๐๐ อายุสมาชิกหมดก็ไม่แจ้งให้ทราบ หรือที่นี้ไม่แจ้งสมาชิกเหมือนที่อื่น

- มาโนชญ์ พรหมมณี

☞ ซักก่อน ๆ ๆ นอกจากจ่ายสมาชิกสุด ๆ แล้วขอยอมรับความบกพร่องอีกด้วยครับ เพื่อยืนยันว่าจ่ายสมาชิกก็ลองหาสมาชิกใหม่เพิ่มให้เป็นตัวอย่างสัก ๕ - ๖ คนซีครับ แล้วจะรู้ว่าไม่ได้พูดเล่น ๆ

อธิบดีกรมอุทยานฯ

เป็นปรากฏการณ์พิเศษที่ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพึ่งสังวร และยึดถือเป็นเยี่ยงอย่าง ในวาระที่นายดำรงค์ พิเดช อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นข้าราชการตัวอย่าง ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต จนวันสุดท้ายของอายุราชการ ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี โปรดให้นายมนัส โนนุช กรรมการและผอ.สำนักนโยบายและมูลนิธิมิราเคิลออฟไลฟ์ ประธานของขวัญให้นายดำรงค์ พิเดช ในโอกาสเกษียณอายุราชการ เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจและเชิดชูเกียรติที่ปกป้องทรัพยากรป่าไม้ของชาติจนวันเกษียณอายุราชการ

- ข่าวจากไทยรัฐ

☞ ข้าราชการและนักการเมืองไทยที่ยังไม่รู้กำพืด ไม่รู้หน้าที่รับผิดชอบ ไร้สำนึกในพระคุณของแผ่นดินและประชาชนรากคนหญ้า และสูงสุดหมอบกราบคาบแก้วสวมวิกัดคนพลาญชาติเยี่ยงสุนัขรับใช้ เกิดทุนยิ่งกว่ามิ่งขวัญของปวงชนชาวไทย ข้าราชการพึงทบทวนบทบาทหน้าที่ของตนในในฐานะคนไทยและข้าราชการด่วน !!!

ทุจริตค่าโฆษณา ยังเช็ดหน้าในสังคม

กรณีทุจริตค่าโฆษณา ๑๓๘ ล้านบาทของนักเล่าข่าวชื่อดัง ดร.เสรี วงษ์มณฑา มองว่าบุคคลนี้อยู่ได้ด้วยบุคคล ๓ ฝ่าย คือ ๑. บริษัท บีอีซี ผู้ว่าจ้าง ๒. บริษัทสปอนเซอร์หรือโฆษณา ๓. ผู้ชมหรือประชาชน

ขณะนี้บีอีซีอยู่ข้างบุคคลนี้ สปอนเซอร์ก็ยังไม่ถอนตัว ดังนั้นจึงมีเพียงประชาชนเท่านั้นที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้

การตัดสินใจของบีอีซีเป็นเรื่องธุรกิจในฐานะนายจ้างกับลูกจ้างที่ไม่มีใครสามารถทำอะไรได้

ทางทีวีก็ดูท่าทีของสังคม ตอนนี้อย่างไรก็ถอดรายการ เรตติ้งก็ยังไม่ตก บุคคลนั้นจึงยังทำหน้าที่สื่อมวลชนต่อไปได้

ดร.เสรีบอกว่า ช่วงเวลานี้ก็เป็นช่วงเวลาสำคัญซึ่งจะทดสอบสังคมว่าจะมีปฏิกริยาอย่างไร ดิฉันว่า ประชาชนคงเฉย ๆ นั่นแหละ แล้วก็ฟัง “เรื่องเนาเข้านี้” ไมก็ “เรื่องเนาเสาร์-อาทิตย์” หรือ “เรื่องเหม็นเย็นนี้” ต่อไป

- เงินสำคัญกว่าจรรยาบรรณ (สร้อยวย)

☞ ไทยได้ชื่อว่าเป็นแดนพุทธ มีวัดวาอารามมากมายถึง ๓๑,๘๙๒ วัด ภัทษสามเณรกว่า ๓๑๓,๒๖๙ รูป แต่เหตุไฉนมีอาจหยั่งกระแสคุณธรรมจริยธรรมลงในจิตวิญญาณของนักการเมืองนักธุรกิจได้หนอ ? ussnaธิกร

โรงเรียนผู้นำแม่จะอยู่กลางป่า
ห่างไกลจากกรุงเทพฯ
ระยะหลัง ๆ นี้มีคนแฉะเวียน
ไปเข้าหลักสูตร “การล้างพิษแบบ
อาจารย์ขวัญดิน” เดือนละสองสามรุ่น
รุ่นละกว่า ๒๐๐ คน จองลวงหน้า
เต็มไปจนถึงเดือนตุลาคมปีหน้า

โรงเรียนผู้นำแม่จะอยู่กลางดงกลางป่า ห่างไกลจากกรุงเทพฯ ในระยะหลัง ๆ นี้มีคนจังหวัดต่าง ๆ และคนไทยในบางประเทศ แฉะเวียนไปเสริมสร้างสุขภาพด้วยการเข้าหลักสูตร “การล้างพิษแบบอาจารย์ขวัญดิน” เดือนละสองสามรุ่น รุ่นละกว่า ๒๐๐ คน จองลวงหน้าเต็มไปจนถึงเดือนตุลาคมปีหน้า

ใครได้ไปเห็นบรรยากาศก็มักเอ่ยปากชมเสมอ ๆ ว่า ผมและคณะโชคคิตีที่ปักหลักอยู่ที่นั่นไม่มีปัญหาเรื่องน้ำท่วมเพราะอยู่บนที่สูง เรื่องการจราจรติดขัดก็ไม่มี ไปไหนมาไหนสะดวก ผักผลไม้ในท้องตลาดจะแพงแค่ไหนก็ไม่ทุกข์ มี

เหลือเพื่อให้เก็บกินได้ตลอด

ดู ๆ ไปแล้วก็โชคดีอย่างที่ใคร ๆ ชม แต่สำหรับผมไม่ใคร่ได้อยู่กับบรรยากาศที่ดี ๆ อย่างนั้นเท่าไรนัก ต้องตะลอน ๆ ไปเหนือ-ใต้-ออก-ตกต่อเนื่องกัน เดินสายสัญจรในรายการ “สังสรรค์เสวนาปราศรัย” ไปจังหวัดต่าง ๆ ๑๕ จังหวัดแล้วไปทีไหนก็ได้ยินคำระบายนความอัดอั้นตันใจต่อเหตุการณ์ในบ้านเมืองที่เลวร้ายลงทุกวัน ๆ

“ไม่เคยก็ต้องพบ บุญตา
เมื่อเกิดมีชีพมา ชาตินี้
เลวระยำล่ำมะหา อะไรแค่นี้โว้ย
ยากจักเห็นเป็นชี ชัดฉะนี้จงศึกษา”

พล.อ. บุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ประธานองค์การพิทักษ์สยาม
 แถลงข่าวการประชุมใหญ่ 28 ตุลาคม 2555 เวลา 10:00 สนามม้านางเลิ้ง

● ภาพผู้จัดการ

ร้องถามตาม ๆ กันว่า “เมื่อไรจะออก เมื่อไรจะออก” ผมก็ได้แต่พูดพลอบใจว่า “ใจเย็น ๆ” พันธมิตรต้องไปกินนอนในถนนรวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืนมาแล้ว ถ้าไม่ออกไปช่วยกัน บ้านเมืองจะยิ่งเสียหายไปกว่านี้มากมายนัก แต่อย่าไปผูกขาดความรักชาติเสียกลุ่มเดียวว่า “อะไร ๆ ก็ต้องพันธมิตร”

๒๘ ตุลาคมที่ผ่านมา เมื่อมีการยืนยันว่า “องค์การพิทักษ์สยาม” จะจัดชุมนุมที่สนามม้า

นางเลิ้งกลางใจกรุง ขณะกำลัง “เสวนาปราศรัย” ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ เราก็นัดประชุมด่วนในวันรุ่งขึ้น คือวันที่ ๒๒ ตุลาคม เพื่อตัดสินใจบอกกับประชาชนทั่ว ๆ ไปว่าจะทำอย่างไรดี

เราคำนึงถึงจุดยืนการเคลื่อนไหวมวลชน ซึ่งเราได้พิจารณาอย่างรอบคอบตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา และเราก็ดำรงความมุ่งหมายเดิม จึงออกมาเป็นแถลงการณ์ดังนี้

แถลงการณ์ฉบับที่ ๘/๒๕๕๕
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง
จุดยืนต่อการเคลื่อนไหวมวลชนเพื่อการปฏิรูปประเทศไทย

สืบเนื่องมาจากสถานการณ์ในปัจจุบัน ประเทศชาติกำลังก้าวเข้าสู่ภาวะวิกฤติอีกครั้งหนึ่งพร้อมกันหลายด้าน อันได้แก่ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันอย่างรุนแรง ปัญหาการก่อกวนภาครัฐ ปัญหาการสูญเสียความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ ปัญหาการถูกประเทศเพื่อนบ้านรุกรานอธิปไตย และปัญหาความไม่สงบชายแดนภาคใต้ รวมถึงปัญหาสินค้าอุปโภคบริโภค โดยเฉพาะราคาน้ำมันและก๊าซธรรมชาติมีราคาแพงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ฯลฯ

โดยปัญหาวิกฤติของชาติข้างต้นนั้นได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในหลายรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลในระบอบทักษิณ อันได้แก่ รัฐบาลพรรคไทยรักไทย รัฐบาลพรรคพลังประชาชน และรัฐบาลพรรคเพื่อไทย หรือรัฐบาลที่เป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับระบอบทักษิณ อันได้แก่ รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ และรัฐบาลที่มาจากพรรคประชาธิปัตย์ จึงยอมพิสูจน์เป็นที่ชัดเจนว่าการเมืองไทยในระบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันทุกชั่วอานาจล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง อีกทั้งการสลับเปลี่ยนชั่วอานาจทางการเมืองที่ผ่านมาไม่สามารถแก้ไขปัญหาวิกฤติของชาติได้ เพราะเป็นเพียงแค่การช่วงชิงอานาจทางการเมือง และแย่งชิงผลประโยชน์ให้กับนักการเมืองเพียงไม่กี่คนในชั่วอานาจของตัวเองเท่านั้น ดังนั้นการต่อสู้ของภาคประชาชนที่เสียสละด้วยร่างกาย แรงใจ และชีวิต จะไม่สามารถปฏิรูปประเทศไทยได้ หากเป็นเพียงแค่การโค่นล้มรัฐบาลชุดหนึ่งเพื่อให้นักการเมืองที่ล้มเหลวอีกชุดหนึ่งเข้ามาบริหารประเทศต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงเห็นว่า การปฏิรูปประเทศไทยที่มาจาก การตื่นตัวของประชาชน ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเพื่อช่วงชิงผลประโยชน์จากการนักการเมืองที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงให้กลับมาเป็นของประชาชนเท่านั้น จึงจะสามารถหาทางออกที่แท้จริงให้แก่ประเทศได้ และเป็นเหตุทำให้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประกาศให้มีการจัดกิจกรรมเดินสายสัญจรให้ข้อมูลและความรู้แก่ประชาชนให้มากที่สุด ดังที่ปรากฏเป็นกิจกรรมทั่วประเทศตลอดระยะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา

นอกจากนี้การประชุมพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทั่วประเทศเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ณ สวนลุมพินี พี่น้องประชาชนได้มีฉันทานุมัติเห็นชอบเป็นมติในการเคลื่อนไหวมวลชนปรากฏเป็นแถลงการณ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยฉบับที่ ๒/๒๕๕๕ ภายใต้เงื่อนไข ๓ ประการคือ

๑. มีการดำเนินการใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือออกกฎหมายอื่นใด ที่มีความชัดเจนว่าจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสถาบันพระมหากษัตริย์หรือลดพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์
๒. มีการดำเนินการใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือออกกฎหมายอื่นใด ที่มีความชัดเจนว่าจะนำไปสู่การนิรโทษกรรมให้กับนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร และพวก

๓. เมื่อเหตุการณ์บ้านเมืองเข้าสู่สถานการณ์ความเหมาะสมที่ประชาชนต้องการการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยครั้งใหญ่

ภายใต้เงื่อนไข ๓ ประการดังกล่าวข้างต้น เกิดขึ้นเมื่อใด พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะแจ้งให้ทราบ และพร้อมจัดให้มีการชุมนุมใหญ่โดยทันที

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงได้ประกาศในแถลงการณ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยฉบับที่ ๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๕ ด้วยหลักปกครองประเทศ ๑๕ ประการ ซึ่งเป็นการประกาศ “เป้าหมาย” การปฏิรูปการเมืองในเชิงเนื้อหาว่าประเทศชาติและประชาชนจะได้ประโยชน์อย่างไร โดยได้ปรากฏต่อมาว่าไม่มีข้ออำนาจใดที่ออกมาจากรับหลักปกครองประเทศดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่านักการเมืองทุกชั่วอำนาจขาดความจริงใจที่จะปฏิรูปประเทศชาติ และสนใจแต่จะรักษาอำนาจหรือช่วงชิงอำนาจทางการเมืองให้มาเป็นของพวกเขาตนเองอยู่เหมือนเดิม

อย่างไรก็ตามเมื่อได้มีกลุ่มภาคประชาชน ๓๐ กว่าองค์กรได้รวมตัวกันในนาม “องค์การพิทักษ์สยาม” นำโดย พลเอกบุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ที่ได้ประกาศว่าจะจัดกิจกรรมการชุมนุมในวันอาทิตย์ที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๕ นั้น เมื่อแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยพิจารณาวัตถุประสงค์ขององค์กรดังกล่าวแล้วเห็นว่า “องค์การพิทักษ์สยาม” เป็นองค์กรภาคประชาชนอีกองค์กรหนึ่งที่หวังดีต่อประเทศชาติซึ่งควรให้กำลังใจ

แต่เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการชุมนุม อาจพุ่งเป้าไปที่เฉพาะความล้มเหลวของรัฐบาลชุดปัจจุบันเท่านั้น ซึ่งแม้ในความเป็นจริงรัฐบาลชุดปัจจุบันจะเป็นส่วนหนึ่งของการเมืองที่ล้มเหลวในภาวะวิกฤตก็ตาม แต่ก็ยังไม่สอดคล้องกับเงื่อนไขการเคลื่อนไหวมวลชนของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ตามแถลงการณ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยฉบับที่ ๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ และยังไม่ชัดเจนว่า จะมีเป้าหมายสอดคล้องกับการปฏิรูปประเทศไทย โดยหลักปกครองประเทศ ๑๕ ประการตามแถลงการณ์ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยฉบับที่ ๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ หรือไม่ ประกอบกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้มีกำหนดการในการจัดกิจกรรมของตนเอง ซึ่งประกาศล่วงหน้าว่าจะมีการจัดเสวนาการปฏิรูปประเทศไทยที่จังหวัดนครศรีธรรมราชในวันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งตรงกับการจัดกิจกรรมขององค์การพิทักษ์สยามอีกด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงยังไม่พร้อมที่จะเข้าร่วมชุมนุมกับองค์การพิทักษ์สยามในวันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ นี้ และขอให้กำลังใจองค์การพิทักษ์สยามในการจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง ส่วนการตัดสินใจของภาคประชาชนที่จะเข้าร่วมกับองค์การพิทักษ์สยามในวันและเวลาดังกล่าวนั้น แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยให้ถือเป็นสิทธิเสรีภาพในการใช้วิจารณญาณของแต่ละปัจเจกบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ

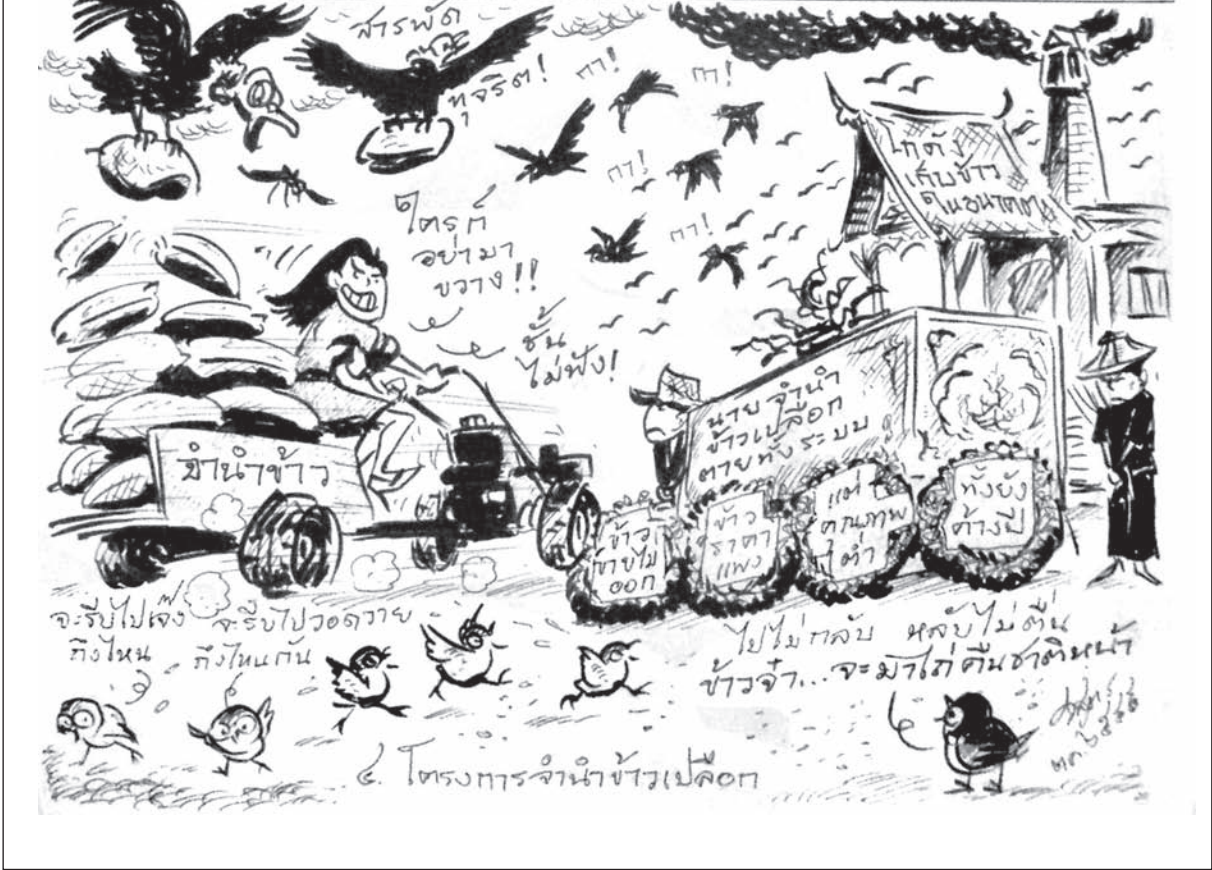
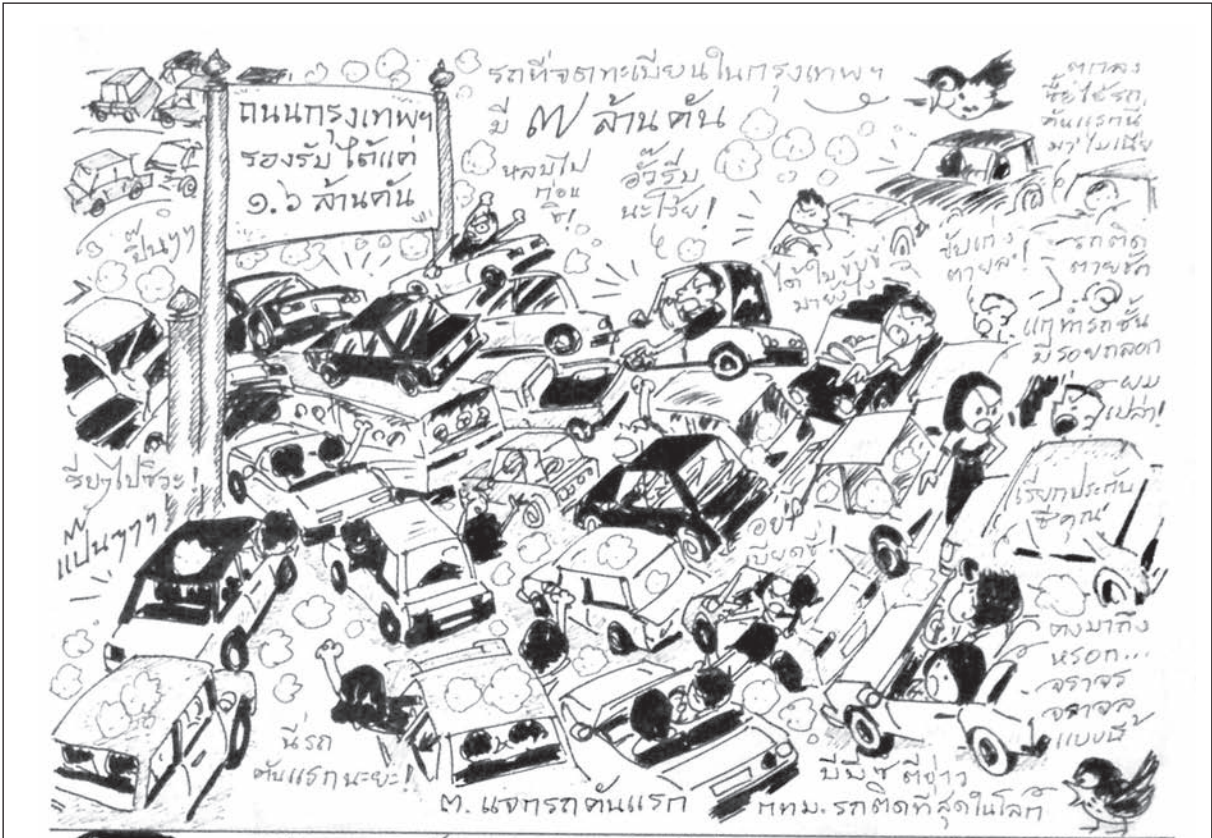
ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ณ บ้านพระอาทิตย์

๗

ชายหนุ่มหัวใจไทย เขาต่อสู้มาตั้งแต่ปี ๒๕๕๑-๒๕๕๔
ยังรู้ ยังเห็น ยิ่งทุกซี้ใจ แม้รู้ว่าหนทางข้างหน้าค่อนข้างทुरกันดาร
และอาจไม่เห็นวันที่สมบัติชาติตกเป็นของประชาชน
ปี ๒๕๕๕ เขาลุกขึ้นสู้อีกครั้ง ลาออกจากการเป็นผู้บริหารทุกบริษัท
เรียกร้องผลประโยชน์ของแผ่นดิน ต้องกลับคืนสู่มือประชาชน มิใช่นายทุน
มีคนสีเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ คือ สีธงชาติ
คนไทยทั้งชาติจึงต้องร่วมแรงร่วมใจกัน ลุกขึ้นสู้!

ม.ล.กรกสิวัฒน์ เกษมศรี

● คนดีที่ดียิ่งขึ้น ●

ย้อนอดีต

ก็เหมือนคนทั่วไป ไม่ค่อยเหมือนเจ้าเท่าไร
จริง ๆ แล้วอยู่บ้านคนจีน คุณพ่อต้องออกจากวัง
ท่านปู่เพราะไม่สบาย ต้องมาอยู่ใกล้โรงพยาบาล
ศิริราช ก็เลยต้องมาอยู่บ้านคุณแม่ที่ฝั่งธนฯ เป็น
ชุมชนคนจีนซึ่งอยู่ในซอยเล็ก ๆ ผมเรียนอนุบาล
ที่โรงเรียนจีน ใช้ชีวิตธรรมดา ๆ มีคำแนะนำว่า
ม.ล. มีไปแล้วก็ไม่เข้าใจ ไม่ชอบเพราะไม่เหมือน
คนอื่น เขาเป็นเด็กหญิง เด็กชาย แต่เราเป็น
หม่อมหลวง โดนแกล้งด้วยซ้ำ พอโตขึ้นมาอีกนิด
หนึ่งก็มาอยู่โรงเรียนราชินีกับพี่สาวเพราะครูใหญ่
เป็นหม่อมเจ้า โรงเรียนอยู่ใกล้บ้านเป็นผู้หญิงล้วน
ป.๒ ก็ย้ายบ้านกลับมาอยู่ที่เดิม เป็นวังของท่านปู่
ต้องเดินทางไกล ขึ้นรถเมล์ มีพี่สาวไปด้วยกัน
ชีวิตผจญภัยตั้งแต่เล็ก ๆ จนชินเหมือนชีวิตคนจน
ป.๕ มาอยู่โรงเรียนจิตรลดาต้องขึ้นรถเมล์และ
เดินเข้าโรงเรียน เพราะในวังสวนจิตร โรงเรียน
ไม่ได้อยู่ติดถนน

พอจบออกจากจิตรลดา มาอยู่โรงเรียน
เตรียมอุดมศึกษา มีสิ่งที่แตกต่างไปจากเดิมก็คือ
อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีในโรงเรียนเตรียมกับจิตรลดา
แตกต่างกันมาก ผมจึงได้รับรู้ว่า พระเจ้าอยู่หัว
ทรงดูแลพวกเราดีมาก ขณะที่เราอยู่ที่โรงเรียน
จิตรลดา โต๊ะเก้าอี้ตัวใหญ่ นั่งสบาย เขียน
หนังสือสบาย มาอยู่โรงเรียนเตรียมมันเหมือน
โต๊ะอนุบาล เล็กมาก เก้าอี้ไม้แข็ง ๆ ตอนเรียนไม่
รู้สึก เราอยู่กับสิ่งนั้น ๆ โดยไม่รู้ว่าเรายู่กับสิ่งที่
ดี แต่พอออกมาอีกที่ เราจะรู้สึกว่ามันสุดยอดทุก
อย่าง แถมมีข้าวกลางวันกินฟรีอีก ค่าเล่าเรียนก็
ถูกมาก ๔๐๐ บาทต่อเทอม ตอนอยู่เราก็กินถึง
สิ่งเหล่านี้ พอออกมาอยู่โรงเรียนเตรียม จึงได้
สำนึกว่า พระเจ้าอยู่หัวทรงดูแลเราดีมาก ๔๐๐
บาทที่เราจ่ายไปมันคุ้มเกินคุ้ม ต่อมาก็ขึ้นค่าเล่า
เรียนเป็น ๖๐๐ บาท ก็ยังมีคนบ่นว่าแพง ผมก็
เฉย ๆ ไม่ได้รู้สึกว่าแพง บางทีเราก็กินฟรีจนชิน
เราจะไม่รู้สึกลถึงการให้ แต่เมื่อไหร่ที่เราไม่มีสิ่ง
เหล่านั้น เราจะรู้สึกว่สิ่งที่ได้รับมาในอดีตเป็นสิ่ง

ประวัติ

- บุตร ม.ร.ว.เกษมศิริพันธ์ เกษมศรี กับ คุณวิภาณี เกษมศรี ณ อยุธยา
- จบปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปริญญาโท Master of Business Administration (Finance) California State University, USA และ ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ การเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เริ่มทำงานตำแหน่งผู้อำนวยการบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนอยุธยา เจเอพี จำกัด
- ผู้ช่วยเลขาธิการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)
- กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิคณะกรรมการบริหารกองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา
- กรรมการบริษัท หลักทรัพย์จัดการกองทุนนครหลวงไทย จำกัด
- ประธานกรรมการบริษัท จีพีเอฟ พร็อพเพอร์ตี้ แมเนจเม้นท์ จำกัด
- ประธานกรรมการบริษัท ฟิทซ์เรตติ้งส์ (ประเทศไทย) จำกัด
- ประธานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการกรรมการบริหารบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน)
- กรรมการผู้จัดการบริษัท แฟมิลีโนฮาว จำกัด

ที่มีบุญคุณ มีคุณค่ามาก อาหารกลางวันทุกมื้อที่
จิตรลดา ก็คือสิ่งที่พ่อของแผ่นดินท่านเลี้ยงพวก
เรามาเป็นเวลาหลายปี บอกตัวเองว่าถ้าไม่
กตัญญูต่อท่าน ไม่ได้นะ เจ้าโตมาด้วยข้าวของ
ท่านเป็นเวลาหลายปี เป็นสิ่งที่ต้องกตัญญู ไม่ใช่
พูดแต่ว่ารักพ่อ ใคร ๆ ก็พูด ผมคิดว่าเราทำ ดี
กว่าไหม นี่คือนี่ที่ผมบอกตัวเอง

เด็กวิเศษ: จุฬาฯ

จริง ๆ แล้วจะเลือกบัญชี เลือกเศรษฐศาสตร์
แต่ว่าคุณพ่อไม่ให้เรียน ท่านเห็นผมชอบต่อเนิ่น
ต่อนี้มาตั้งแต่เด็ก จึงคิดว่าวิเศษน่าจะเหมาะกับ
ผมมากกว่า สมัยเด็ก ๆ ผมไม่ค่อยมีของเล่น
เพราะครอบครัวไม่ได้ร่ำรวย อยากรีรดิไฟฟ้าที่วิ่ง

บนรางแต่ไม่มีเงินซื้อ พอตีมีคนมาทั้งที่กองขยะ ผมก็ไปเก็บมาซ่อมแล้วก็วิ่งได้ ผมชอบซ่อมของ พ่อก็เลยคิดว่า ไปเรียนวิศวะน่าจะตรงกับผมมากกว่า ผมก็เลยได้ทำอะไรที่ไม่มีค่า ให้มีค่า ผมคิดว่าทุกอย่างมีค่าของมันแต่ที่เรามองเห็นหรือเปล่า อีกเรื่องตอนเด็ก ๆ เวลาเดินไปขึ้นรถเมล์ ผมมักไปเกาะตู้โชว์ตุ๊กตาสองตัวต่าง ๆ ผมก็มีความสุขแล้วโดยไม่ต้องซื้อเพราะไม่มีเงิน ได้ค่าขนมวันละบาทสองบาท ทำอะไรไม่ได้ แต่ก่อนอยู่ราชนีศาพนมบาทเดี่ยวยังซื้อโค้กไม่ได้เลย ผมต้องเก็บ ๓ วันถึงจะซื้อโค้กได้ เราก็นั่ง สุดท้ายเราก็ไม่รู้รู้สึกอะไรกับสิ่งที่เราอยากได้อีก เราก็กินเงิน ด้วย

ความที่เงินมีน้อยเลยต้องหยอดกระปุก เพื่อรวบรวมเงินไว้ซื้อของที่เรอยากได้ แต่แค่กระปุกก็ไม่มีเงินซื้อ ไปเอากล่องยาสีฟันมาทำกระปุก มีอยู่วันหนึ่ง ผมสังเกตเงินมีน้อยลง ก็ไม่เข้าใจ ใส่ทุกวันทำไมน้อยลง ก็โวยวาย แม่ก็บอกว่า แม่เอามาให้ค่าขนมผม วันอีกรอบหนึ่ง ผมก็ถามว่าทำไมทำกับผมอย่างนี้ ที่จริงเราก็ไม่มีเงินมากหรอก เหมือนแม่ยิ้มไปใช้ก่อน แต่ผมรู้สึกว่า ผมอุตส่าห์เก็บแทบตาย ยาก็เอาเงินมาใช้คืนให้ เป็นแบงก์ร้อย ผมบอกไม่เอา ไม่ใช่เงินของผม แล้วก็ไม่ใช่สิ่งที่ย่าจะต้องมาชดใช้ ผมหยิ่งมาตั้งแต่เด็ก ๆ สุดท้ายแม่ก็เอาเงินคืนมาให้ เป็นเหรียญ ตอนนั้นผมไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ทำแบบนี้

โลกดนตรี

พอโตขึ้นชอบดนตรี จำได้ว่าผมก็ไปร้านดนตรี ยืนเกาะตู้ดูกีตาร์ ไม่มีเงินซื้อ จำราคาได้เลยสองหมื่นสี่พันบาท ซาดิหน้าก็ไม่มีเงิน ผมไปทุกเดือน แค่ได้เห็นก็โอเค ก็พอใจ ที่ชอบเพราะว่าน่าเล่นดนตรี บ้านเราอยู่กันหลายคน เห็นตั้งแต่เด็ก ๆ ดูไกล ๆ พอเขาไม่อยู่ก็แอบไปดูใกล้ ๆ พอโตขึ้นก็อยากได้แต่ไม่มีปัญญา ก็เลยเป็นโรคชอบไปเกาะตู้โชว์ตุ๊กตาสองตัว ดูว่าสักวันหนึ่งก็คงต้องทำได้ คิดเป็นนิสัยที่ทำให้เราพยายามเก็บเงิน ไม่ใช่เงินฟุ่มเฟือย เวลาโตขึ้นพ่อบอกว่า อยากได้อะไรต้องเก็บเงินเอาเองครึ่งหนึ่ง พ่อจะออกให้อีกครึ่งหนึ่ง ผมอยากได้กีตาร์สักตัวเก็บเงินโคตรนานเลยได้มา ๑๕๐ บาท พ่อออกให้อีก ๑๕๐ บาท ไปซื้อกีตาร์ราคา ๓๐๐ บาท ผมเล่นตั้งแต่วันนั้นแหละครับ กีตาร์ไม่ดี ผมต้องมาแต่งใหม่หมดสูงไป ต่ำไป ต้องทำใหม่หมด ทำให้เราเข้าใจดนตรีมากขึ้น ถ้าเราซื้อกีตาร์ดีจะไม่มีโอกาสทำอะไรกับมัน นี่เราทำมันจนใช้ได้

ผมเล่นกีตาร์ตั้งแต่ ๑๐ ขวบ พออยู่โรงเรียนเตรียมฯ เพื่อนเห็นว่าเล่นกีตาร์ได้ ก็ไปสมัครชิงแชมป์ของโรงเรียน พ่อได้รางวัลชนะเลิศ เพื่อนบอกว่าเลิกใช้กีตาร์ตัวนั้นเถอะ เรามีกีตาร์ของโรงเรียนที่ดีกว่านั้นมาก ผมก็ได้ใช้กีตาร์ของโรงเรียนมาตลอด เวลาไปลงแข่งกับโรงเรียนอื่นซึ่งผมก็ชนะ ได้ถ้วยมาครองตลอด

หลงก่ง (วิศวะสูพพ)

การเข้าสอบวิศวะจุฬาฯได้ทำให้ผมหลงผิดไปคิดว่าตัวเองเก่ง แต่เข้ามาได้จริง ๆ เหนือฟ้ายังมีฟ้า ยังมีคนเก่งกว่าเราเยอะ ๆ จนเกิดเหตุการณ์ที่ผมเล่าให้ฟังว่า ผมจบมาด้วยเกรดขาดไป ๐.๐๑ ทำให้ผมเข้าทำงานการบินไทยไม่ได้ แล้วเราไม่มีโอกาสแก้ตัวใหม่ เพราะฉะนั้นจึงเดินหน้าต่อไปพร้อมกับจดจำที่จะไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกจริง ๆ แล้วเกรดที่ได้มา ๒.๔๙ ไม่ใช่เกรดที่เลวร้ายสำหรับวิศวะจุฬาฯ แต่มันขาดไป .๐๑

ทำให้ไม่สามารถเข้าเป็นวิศวกรซ่อมเครื่องบินได้ ชีวิตเปลี่ยนแปลงนะ ชาติ .๐๑ เจ็บใจมากเลย เดินหางานอยู่ ๖ เดือน ทั้ง ๆ ที่เกรดก็โอเคแต่เขาก็ไม่รับ เพราะว่าคุณมี ม.ล.หน้า ๑. คนพวกนี้เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ๒.ทำงานไม่เป็น ๓.เป็นคุณหนูตกงาน ๖ เดือน เพื่อนได้งานหมดแล้ว เพื่อนเกรดต่ำกว่ายังได้งานเลย สมัครไปจนเจอบริษัทรุ่นพี่ที่จุฬาฯ เขาถามว่า ทำงาน ๖ วันได้ไหม กลับบ้าน ๔ ทุ่มได้ไหม ได้ครับ ไปต่างจังหวัดได้ไหม ได้ครับ ทุกอย่างได้หมด ไม่มีคำว่าไม่ได้เลย รับเงินเดือน ๖ พันบาท ทำครับ ก็ทำไป เพราะฉะนั้น ผมว่าคนเราเมื่อไม่มีทางเลือกก็ต้องทำได้ แต่เป็นข้อดี ทำให้เห็นว่าเราทำได้ ผมมีความเชื่อว่า ถ้ามีความพยายามต้องสำเร็จ ผมชอบคิดเสมอว่า มนุษย์ทำได้ทุกอย่าง เราพยายามทำเต็มที่แล้วหรือยัง ทำไมคนนั้นทำสำเร็จ คนนี้ทำไม่สำเร็จ มีสองมือสองเท้าเหมือนกัน อยู่ที่เราจะสู้หรือไม่สู้ นี่คือบทเรียนที่ผมได้ก็เริ่มจากงานวิศวะ เริ่มเดินสายท่อน้ำมัน งานที่เกี่ยวข้องกับน้ำมันและแก๊สธรรมชาติก็เข้าใจเป็นพื้นฐานตั้งแต่ตรงนั้นมา

วิถีชีวิตที่หักเห

ทำงานด้านวิศวะไปสักพักช่วงนั้นตลาดหุ้นบูม ผมรู้ว่าอเมริกาเป็นตลาดสำคัญในเรื่องการเล่นหุ้น ก็ตกลงไปเรียนต่อเรื่องการบริหารการลงทุน ซึ่งถือว่าเป็นการเปลี่ยนชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ผมก็ยังนิสัยเหมือนเดิม ไม่ขอเงินที่บ้าน ขอแค่งวดแรก หลังจากนั้นผมก็หายไปนาน ที่บ้านก็สงสัย เหมือนกันว่าหายไปไหน เขาไม่ได้ถาม แต่เขารู้ ลูกชายคนนี้ตายยาก อยู่ที่นั่นผมทำงานทุกอย่าง ทั้งงานเสิร์ฟ งานมหาวิทยาลัย ผมเป็นประธานนักเรียนไทยที่แคลิฟอร์เนีย สเตท ยูนิเวอร์ซิตี เป็นที่ปรึกษานักเรียนใหม่ รวมถึงน้อง ๆ คนไทยว่าทำอย่างไรถึงเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยง่าย ไม่ต้องเสียเงินเยอะ มันมีวิธีตั้งสมาคมนักเรียนไทย เพื่อช่วยให้หลายคนไม่เคັงคว้าง เวลาที่เราไปอเมริกา กว่าจะเข้ามหาวิทยาลัยได้ไม่ใช่เรื่องง่าย

ดังนั้นเราจึงทำหน้าที่ชี้แนะ ยิ่งเราเป็นประธานนักเรียนด้วยต้องเสียสละมาก ๆ จากชีวิตน้องคนเล็กต้องเปลี่ยนมาเป็นพี่คนโตต้องให้คนอื่นมาก ๆ ทั้งหนังสือเรียน ทั้งการติว และอื่น ๆ เพราะการให้เป็นการขจัดความเห็นแก่ตัวของเรา ผมคิดว่าสถานการณ์ตรงนี้ทำให้ผมได้ทำดีและเป็นคนดียิ่งขึ้นนะครับ อาจเป็นเพราะในวัยเด็กถูกบ่มเพาะจากสิ่งที่คุณพ่อสอน ท่านไม่ได้สอนหรอก แต่สิ่งที่ท่านเป็น คือ ท่านเป็นคนสมถะ อยู่ง่าย กินง่าย ใส่เสื้อเก่า อย่างเวลาซื้อรถ พ่อก็จะบอกว่ารถยนต์มี ๔ ล้อเหมือนกัน ทำไมต้องซื้อรถแพง ๆ รถไม่แพงก็วิ่งได้ รถโตโยตาก็วิ่งได้เหมือน

รถเบนซ์ พาเราถึงที่หมายเหมือนกัน ท่านสอนให้เราฝึกเสียสละลดความฟุ้งเฟ้อโดยทำที่ตัวเองก่อน พ่อเป็นตัวอย่างของความสันโดษ ไม่เอาทรัพย์สินสมบัติของคนอื่นมาเป็นของตน ส่วนคุณแม่สอนให้ทำงานหนัก ผมเห็นแม่หิ้วอาหารกลับบ้าน เยอะมากสำหรับลูก ๆ หัวหนัก ๆ ทุกวัน แล้วแม่ก็เป็นครูต้องสอนหลายที่เพื่อให้มีเงินมากขึ้น แม่เป็นตัวอย่างคนมุ่งมั่นทำงานหนัก ก็ได้ ๒ ลักษณะนี้มา ทำให้เราไม่อยากจะสมบัติของคนอื่น

วิถีสกเงินในโลกทุนนิยม

พอกลับจากอเมริกาก็มาเข้าธุรกิจการเงิน ทำหุ้นจดทะเบียนเพื่อให้นักชื้อขาย ทำให้อ่านงบการเงินได้คล่องมากขึ้น ผมก็มาเป็นผู้จัดการ

กองทุน ได้รู้ว่ามีวิธีการเสกเงินคืออะไร การมีเงินในโลกทุนนิยม เงินยิ่งมากยิ่งได้เปรียบ เงินมันเสกเงินได้ครับ สมมุติเรามีเงิน ๑ พันล้าน คุณจะเสกอีกสัก ๑๐๐ ล้าน ก็ไม่ยากเลย อาจจะใช้เวลาครึ่งปีหรือ ๑ ปี ทำได้แน่นอน แต่คุณมีเงิน ๑๐๐ บาท คุณจะเสกอีกสักร้อยมันไม่ได้เพราะกินข้าวก็ไม่พอแล้ว วันหนึ่งใช้ไม่พอแล้ว เพราะฉะนั้นมีเงินน้อยจะไม่สามารถต่อยอดเงินได้เลย ผมจะบอกว่าจริง ๆ ในโลกทุนนิยม เงินมันเหมือนแม่เหล็กครับ เงินก้อนใหญ่มันจะดูดเงินก้อนเล็กมาหาเรา เงินก้อนเล็กมันจะถูกดูดออกจากกระเป๋าเราไปโดยเร็ว เพราะฉะนั้นต้องเข้าใจเกมนี้ให้ดี

ทุนนิยมมีความโลภและความฉลาด เป็นแรงผลักดัน

โลกทุนนิยมทุกวันนี้หลอกให้เราใช้เงินอยู่แล้วทุกอย่างมีตกรุ่น ต้องซื้อใหม่ตลอด ยกตัวอย่างรถยนต์โฟล์คสวาเก้น วันนี้ยังมีวิ่งอยู่ รุ่นเก่า ๔๐-๕๐ ปีมันวิ่งได้จริง ๆ เทคโนโลยีปัจจุบันผมว่า ๑๐ ปีนี้หมุนมาก ๒๐ ปีสบายมาก แต่ด้วยความคิดของทุนนิยม สมัยก่อนรถเบนซ์ทนมาก แข็งมาก ใช้ได้นาน แต่เมื่อทุนนิยมแบบอเมริกาเกิดขึ้น ไปที่ไหนของจะหมดอายุโดยเร็ว คุณต้องซื้อใหม่ทันที คุณต้องวนซื้ออยู่อย่างนั้น ต้องตกเป็นทาสของการบริโภคไม่สิ้นสุด นั่นคือแนวคิดของทุนนิยม รถเบนซ์หลังจากอเมริกาไปเทคโอเวอร์โรงงาน

เยอรมันแล้ว คุณภาพมันไม่เท่าเดิมแล้วนะ แค่ ๓-๔ ปีคนใช้เบนซ์จะรู้ เมื่อขึ้นปีที่ ๔ คุณต้องเปลี่ยนสายไฟทั้งคันซึ่งแต่ก่อนไม่เคยเป็น เพราะฉะนั้นโลกทุนนิยมของที่เคยใช้ได้นานมันกลับใช้ไม่ได้นาน ถึงใช้ได้นานกลับทำวิซามาร์เกิดตั้งหลอกเราว่าตกรุ่นแล้ว ถ้าคุณใช้คุณจะไม่เชื่อ เพราะฉะนั้นวิซามาร์เกิดตั้งที่บอกว่า เราต้องบริโภคเยอะ ๆ มันเกิดขึ้นมาหลังจากวิกฤตอเมริกา ปี ๑๙๒๗ สมัยก่อนอเมริกา รถยนต์มีสี่เดี่ยวนะ ครับคือสี่ตำ เดี่ยวนี้รถมีสี่สิ คนคนเดียว อาจจะมีรถ ๕ คัน คนละสักคัน บางคนมีรุ่นเดียวกัน ๒ คันด้วย ถามว่าทำไม มันจำเป็นหรือเปล่าไม่จำเป็น แต่ว่าการตลาดและระบบบอกให้เขาต้องบริโภค ถูกไหมครับ ถ้าเราไม่ทันระบบ เราก็จะตกเป็นฐานของปิรามิด ถ้าเราเป็นคนจนเราขวยเลย แต่เป็นคนรวยไม่เป็นไร คนจนจะตกเป็นฐานล่างตลอดไป ไม่มีวันล้มตาอำปาก หลายคนจบชีวิตด้วยการผูกคอตาย เพราะฉะนั้นอยู่กับทุนนิยม ต้องเท่าทันทุนนิยม ไม่เช่นนั้นจะอยู่แล้วใช้ไม่พอ อย่างเช่นบางคนเงินเดือนสามหมื่น มีบัตรเครดิต ๑๐ ใบ สรุปลสุดท้ายกลายเป็นหนี้สามแสนบาท แล้วคุณจะมีปัญญาใช้ได้อย่างไร เวลาที่เขาหยิบยื่นอะไรมาให้เราใช้ในโลกทุนนิยมต้องตระหนักมันมีทั้งข้อดีและข้อเสียซึ่งเราไม่เคยรู้เลย

คนไทยรู้เรื่องการเงินน้อยเกินไปสำหรับโลกทุนนิยม อันนี้ทำให้คนตกเป็นฐานของปิรามิด เพราะโลกทุนนิยมอยากหาความปรานี ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ลัทธิใหญ่กินลัทธิเล็กเสมอ ทุนนิยมร้ายกว่าลัทธิโลกทั้งหลาย เช่น เสือมันหิวจึงล่า พออิ่ม นอนหงายท้อง ไม่ไปล่าอีก แต่ทุนนิยมไม่มีคำว่าอิ่ม คุณล่ามาแล้วหนึ่งพันล้าน คุณต้องไปล่าอีกหนึ่งแสนล้าน คุณกินก็ชาติถึงจะหมด เพราะฉะนั้นมันไม่มีวันหมดอยู่แล้ว ทุนนิยมจึงไม่มีวันอิ่ม มันจะกินไปเรื่อยๆ ทรัพยากรถึงไม่พอน้ำมันถึงไม่พอ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่พอเพราะบริโภคไม่หยุด แต่ก่อนทุกคนเคยมีเงิน เงินตราที่คุณค่าเอาไว้ในการแลกเปลี่ยนสินค้า เดี่ยวนี้เงินตรา

กลายเป็นสินค้าเองที่เอาไปเก็บไว้ในอนาคตหรือที่บ้าน เป็นสิ่งที่จะต้องเก็บ เก็บไว้เป็นพัน ๆ ล้าน แล่น ๆ ล้าน อันนี้เป็นปัญหาของโลกทุนนิยมว่า ถ้ารู้ไม่เท่าทันก็จะเป็นเหยื่อแน่นอน

พัฒนาคน พัฒนาการศึกษา

ผมถึงบอกว่า อยากเปลี่ยนแปลงประเทศนี้ต้องเปลี่ยนที่การศึกษา อยากพัฒนาคน ถ้าการศึกษายังเป็นอย่างนี้ไม่มีวันที่เราจะพัฒนาได้ คนจนจะไม่มีวันหลุดพ้นจากความจน เพียงเพราะคุณให้เงินเป็นกองทุนไปกู้ ความรู้เขายังไม่มี คุณยังไม่สอนเขาจับปลา แต่คุณให้เบ็ดเขาไปแล้ว เพราะฉะนั้นนโยบายเศรษฐกิจไม่มีทางไปถึงฝั่งฝัน เป็นความฝันที่ไม่มีวันไปถึง ถ้าเราไม่กลับมาที่การศึกษา ผมไม่เข้าใจว่า ทำไมคนที่มีความรู้จึงไม่ตระหนักว่า การทำการศึกษาเป็นสินค้านั้นเป็นสิ่งที่ไม่ใช่แล้ว เมื่อไหร่ที่คุณทำการศึกษาให้เป็นสินค้าแบบที่ต้องไปกู้เขามาเรียน ถ้ามว่า คนคนนั้นจะรักชาติไหม ไม่หรอก เพราะว่าชาติไม่ได้ช่วยเขา เขาต้องช่วยตัวเอง ทำไมประเทศเยอรมันถึงเรียนฟรี แล้วทำไมสหรัฐอเมริกา นีลูกของรัฐจึงเรียนถูก เราต้องทำระบบนี้ ให้เขาเข้าถึงการศึกษา ถ้าการศึกษาแบ่งได้ด้วยเงิน นั้นหมายความว่า เด็กที่ไอคิวสูงแต่ยากจนไม่มีโอกาสคุณจบชีวิตไปได้แล้ว ทั้งที่จริง ๆ แล้วเขาคือพลังของชาติ พลังของแผ่นดิน แต่เขาไม่มีตั้งค์ที่จะมีพลังได้ เพราะคุณไม่เคยจะใส่ความรู้ให้เขา ถ้าเด็กจะไม่เก่งเพราะเขาไม่เก่งจริงๆ ก็แล้วไป แต่อย่าให้เขาไม่เก่งเพราะเขาไม่มีโอกาส เราไม่ให้โอกาสเขา นั่นคือคุณกำลังทำลายชาติอยู่ ต่อให้คุณมีวันเด็ก แต่ก็มุ่งไปเพื่อทำให้การศึกษาเป็นสินค้าอยู่ดี ถ้าการศึกษาเป็นสินค้าเหมือนรถยนต์ไม่มีทางไปไหนได้ไกลกว่านี้ แล้วที่สำคัญที่สุด คนที่มีความรู้ไม่ออกมาพูดเรื่องนี้กันเลย

ในหลาย ๆ ประเทศที่ผมผ่านมา อันนี้มองง่าย ๆ เวลาไปเที่ยวไหนก็ตาม นั่งรถบัส รถทัวร์ ผมจะสังเกตเห็นสนามกีฬาในเมืองนี้ก็แห่ง สนาม

กีฬาที่เล่นฟรีก็แห่ง ไปเวียดนามจะตกใจ เจอสนามบาส สนาม วอลเลย์บอลตลอดทาง เมืองไทยลองนั่งรถในกรุงเทพฯ เจอไหม สนามกีฬาใช้ฟรี ผมเจอแต่พับ แล้วพอเด็กไปพับหรือมีลูกก่อนวัยอันควรคุณก็โทษเด็ก เด็กสมัยนี้แย่มากใจแตก คุณมีอะไรให้เขาทำละครับ เวลาว่าง ๆ ผมยังหาสนามกีฬาฟรีๆ ดีๆ ไม่ได้เท่าเวียดนามเลย ผมว่ามันน่าตกใจนะที่นักการเมืองไม่เห็น ในนิวยอร์ก ที่ดินแพงมาก แต่เรายังเจอสนามบาสฟรีอยู่ เมืองไทยทำได้ไหม ผมว่าทำได้ ยกตัวอย่างที่ดินถนนรัชดา เป็นที่การรถไฟทั้งหมดของรัชกาลที่ ๕ ให้ไว้เพื่อทำรถไฟ เมื่อคุณไม่ทำ มันควรเป็น

อะไร โรงเรียน โรงพยาบาลหรือสนามกีฬาที่เราขาด ถูกไหม เพราะมีรถใต้ดินโผล่มาขึ้นมา แต่ที่เราพงาดขึ้นมากกลายเป็นสถานอาบ อบ นวด ผมถามว่า คนที่ทำแบบนี้จะเป็นใครก็แล้วแต่ ไม่ว่าจะการรถไฟ หรือฝ่ายการเมือง พวกเขาไม่เคยนึกถึงรัชกาลที่ ๕ เลย ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไหว้เคารพรัชกาลที่ ๕ เหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่ไม่เคยทำสิ่งที่ควรจะทำ ที่ดินรัชกาลที่ ๕ กลายเป็นโรงอาบ อบ นวด สถานเริงรมย์สารพัด แค่นี้ก็เห็นแล้วว่าประเทศนี้จะไปไหน อย่าไปโทษเด็กกะ โทษตัวเราก่อนว่าเราปล่อยให้สังคมเป็นอย่างนี้ได้ได้อย่างไร โดยเฉพาะคนที่ไปเมืองนอกบ่อย ๆ หรือผ่านการ

ศึกษามาจากต่างประเทศ ผมว่าต้องตระหนัก ผมไม่โทษ ตาสีตาสาทั้งหลาย หรือคนยากจนทั้งหลายในเรื่องนี้เลยเพราะเขาไม่เห็น เขาไม่รู้ เขาตื่นเข้ามาแค่มิซาวกิน ก็ดีแล้ว

งานที่อยากทำ

ผมไม่ได้ทำการเมือง ผมเพียงแต่อยากทำให้ประชาธิปไตยมันเป็นประชาธิปไตยจริง ๆ แล้วอยากให้พระราชปณิธานของรัชกาลที่ ๗ เป็นจริง ท่านยกสมบัติให้ประชาชน ยกอำนาจให้ประชาชน ถึงแม้ผมจะมีเชื้อสาย มีฐานันดรศักดิ์ ผมก็ได้ส่วนแบ่งเท่ากับตาสีตาสา พี่ป้าน้าอาทุกคน ผม

ไม่ได้มีสิทธิพิเศษอะไร นั่นคือสิ่งที่ท่านมุ่งหวัง แต่วันนี้มีอภิสิทธิ์ชนถูกต้องไหมครับ เรามีหลายมาตรฐาน ก็เหมือนกับคนเสื้อแดงพูดนั่นแหละว่ามีความไม่เป็นธรรมในสังคม เรามีอภิสิทธิ์ชน เรามีอะไรก็ตามที่มันเกิดขึ้นจริง ๆ แล้ว ผมว่า เหลืองแดง พูดเหมือนกันเลย เรื่องประชาธิปไตย ว่าอยากมีประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ผมว่าสิ่งที่ผมพูดมันเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง ผมไม่อยากบอกว่าเป็นการเมืองเพราะเราไม่มีจุดประสงค์ทางการเมือง พรรคไหนก็ได้ที่เอาทรัพย์สินสมบัติของชาติมาให้ถึงมือประชาชนก็จบ จะสีแดง สี

เหลือง สีฟ้า ผมไม่ว่า ผมไม่เลือกที่รักมักที่ชัง เพียงแต่ว่า ๘๐ กว่าปีที่ผ่านไป ไม่เคยถึงประชาธิปไตยเต็มใบซะที ก็อยากให้มันถึงจะได้หมดหน้าที่ผม

ผมใช้ชีวิตอย่างที่เป็นอยู่ก็มีความสุขแล้ว ผมชอบมีชีวิตสันโดษนะครับ มีงานเยอะแยะที่จะให้ผมไปเปิดตัวสินค้าตามประสาคนที่อยู่ในระดับนั้น แต่ผมไม่เคยไป ยกเว้นเป็นการกุศล เพราะการไปเปิดตัวสินค้าฟุ่มเฟือยเหล่านั้น ไม่ได้ทำให้ประเทศของเราหรือผู้คนที่ขึ้น คนไม่มีข้าวกิน เยอะแยะ เขาจะรู้สึกแยกว่าเดิมด้วยซ้ำ ชีวิตควรจะอยู่ให้ผู้คนมีความสุขที่ดี มีความหวัง เราเอาเวลามาให้ความรู้ ให้แสงสว่างแก่ผู้คน เราเห็นประกายในแวตตาที่เขาได้รับในสิ่งที่เขาขาด ผมว่าแค่นั้นก็เพียงพอแล้ว

สิ่งฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นของชีวิต

ผมเคยซื้อรถเบนซ์ ๒ ประตู มันจอดอยู่นานมาก วิ่งน้อยมาก ตอนอยากได้ออยากได้มาก ผ่านมา ๑๐ ปี ผมก็คิดว่า ก็เลสมันหลอกผมนะ รถคันเดิมทำไมผมชอบมันน้อยลง รถสภาพดี แต่ทำไมผมไม่อยากขับ ก็เลสมันหลอกให้เราอยากไปจ่ายเงินซื้อตั้งหลายล้าน เราต้องพยายามไม่ให้กิเลสหลอกเราอีกโดยไม่จำเป็น จึงเห็นได้ว่าผมก็ได้ตามใจตัวเองมาแล้วระดับหนึ่ง แต่ถามว่าผมมีความสุขขึ้นไหม ก็มีความสุขในวันนั้น ในวันที่ซื้อในวันแรก ๆ ผ่านไปสัก ๓-๔-๕ ปี เคย ไม่อยากขับเราก็เลยรู้สิ่งที่เปลี่ยนไป ไม่ใช่รถ แต่เป็นใจเราที่เปลี่ยน ดังนั้นใจคนเปลี่ยนเสมอ ถ้าเราวิ่งไปตามกิเลส เราเหนื่อยนะ ยิ่งคนไม่มีตังค์ จะยิ่งทุกข์เมื่อคุณเป็นหนี้ ผมไม่ใช่ไม่มีกิเลสนะครับ มีพอประมาณ แต่อย่าให้กิเลสสร้างความเดือดร้อนให้เรา เราอยู่กับกิเลสได้ แล้วบางครั้งเปลี่ยนกิเลสเป็นเรื่องที่ดี อย่างเช่น อยากให้ประเทศดี ก็เป็นกิเลสนะ แต่เราไม่ได้ปล่อยวางก็ถือว่า มันก็เป็นสิ่งที่ดี อย่างน้อยเราก็ได้ให้ข้อมูลทำให้คนมีความรู้ อยู่อย่างมีความสุข

มิตรดีสหายดีเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์

ตอนที่เรียนจบจากอเมริกา ผมเข้าใจเรื่องทุนการเงินอเมริกามาก ๆ ต่อมาเพื่อนรุ่นพี่ชวนเรียนปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์การเมือง ที่จุฬาฯ ผมปฏิเสธในตอนแรก แต่สุดท้ายก็ยอม “ผมเรียนเป็นเพื่อนที่เทอมเดียวนะ” พอเรียนไปเทอมหนึ่งก็ออกไม่ได้ ผมรู้สึก นี่เป็นความรู้ที่เราขาดไป เพราะอาจารย์ที่สอนจบจากยุโรปทั้งหมด ยิ่งเรียนยิ่งเห็น ยิ่งเรียนยิ่งรู้ สิ่งที่เราไม่รู้ข้างเดียวมาจากอเมริกา ไม่สมบูรณ์ เพราะมันทำให้เรามองโลกแล้วนึกถึงแต่ตัวเอง ไม่นึกถึงสังคม จิตด้านไปเลย

วิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองที่ผมเรียนจากอาจารย์หลายคน ตั้งแต่อาจารย์ณรงค์ เพชรประเสริฐ อาจารย์สมภพ มานะรังสรรค์ อาจารย์วรวิทย์ เจริญเลิศ ทำให้ผมเปลี่ยนความคิดไปโดยสิ้นเชิง จากเดิมที่นึกถึงแต่ตัวเอง จะสร้างความร่ำรวยให้แต่ตัวเอง กลายเป็นคนที่มีความคิดอีกด้าน ทำอย่างไรสังคมจะดีขึ้น หลังจากจบเศรษฐศาสตร์การเมือง ไม่ว่าจะไปทำงานที่ไหนก็มีความคิดเรื่องของสังคมตลอดมา

เพื่ออุดมการณ์

เรื่องของแผ่นดินเป็นเรื่องสูงที่สุดแล้ว วันนี้ถ้ามีโอกาสทำผมก็คิดว่า เราได้มีโอกาสใช้หนี้แผ่นดิน ซึ่งมีคนจำนวนไม่มากที่มีโอกาสได้ทำ ก็ทำเลย แล้วก็ไม่ต้องรู้สึกไม่ดี แต่ต้องรู้สึกดีที่ทำ เพราะฉะนั้นไม่ใช่ไม่มีเวลาไปทำสิ่งที่มันเท็ง แต่ผมจัดลำดับความสำคัญ เรื่องนี้สำคัญต้องทำก่อนเรื่องไปพูดที่โน่นที่นี่ ก็มองว่าเป็นเรื่องประเทศที่ต้องทำก่อน ถ้ามองว่าอยากไปไหน บางทีก็ไม่อยากไป เบื่อเหมือนกัน เหนื่อยเหมือนกัน แต่ว่าเป็นเรื่องของประเทศก็ต้องทำ อย่างไรก็ตามก็ดี ผมไม่ได้อยากดัง ผมไม่ได้อยากอะไรทั้งนั้น อยากให้คนอื่นไปทำบ้าง อยากสร้างทีมงานใหม่ ๆ เพื่อกระจายความรู้เหล่านี้ออกไป และถ้าผมไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว จะได้มีคนทำต่อไป ก็เท่านั้น

อะไรที่ไม่ดีก็ตัดไปบ้าง เก็บสิ่งดี ๆ ไว้ ผมก็ไม่ใช่มิตรดีที่สุดในประเทศนี้หรอก แต่ว่าเป็นคนซึ่งอยากทำให้ประเทศนี้ดี จากความจริงใจ เราไปเห็นหลายประเทศมาก็รู้สึกว่าเขาแซงหน้าเราไปทุกวัน ไม่ว่าจะความเป็นอยู่ของประชาชน หรือว่าความสวยงามของประเทศก็ตาม แต่ประเทศเรากำลังเสื่อมถอย ถ้าเรายอมรับความจริง เราต้องยอมรับว่ากำลังเสื่อม ถ้าเราทำได้ อย่าไปหวังคนอื่น ให้ทำนะครับ ต้องเริ่มจากมือเราทุกเรื่อง จากใจที่มุ่งมั่น ทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลงได้ อย่ารอว่าฟ้าจะส่งใครมา ท่านอย่ารอว่าวันหนึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปเอง มันต้องเปลี่ยนด้วยมือเรา แต่การ

เปลี่ยนแปลงทั้งหลาย อย่าเปลี่ยนด้วยกำลังจะไม่สำเร็จ ต้องเปลี่ยนด้วยความรู้ ผมว่าคนเรามีความรู้สามารถทำให้ประเทศเปลี่ยนได้ อย่าเปลี่ยนด้วยกำลัง เพราะสิ่งที่ไม่ดีจะหวนคืนมา อีกข้อหนึ่งต้องทำอยู่บนพื้นฐานของความเมตตา เพราะผู้ที่เอาประโยชน์จากประชาชนบนแผ่นดินไป ถ้าเราต่อสู้ด้วยความไม่เมตตา มันก็จะนำไปสู่ความรุนแรง นั่นคือ เราจะเกิดความทุกข์ใจอย่างมาก แล้วในที่สุดเราจะเลิกทำ

ถ้าเรารู้ด้วยความเมตตา มีความเข้าใจว่าคนมีกิเลสเขาก็เป็นอย่างนั้น เขาก็เป็นอย่างนี้ มันจะสู้ได้ยาวนานกว่า ดังนั้นต้องมีเมตตาธรรมที่จะต่อสู้กับศัตรูของชาติ ผมไม่อยากจะเรียกว่า

คอร์รัปชันเลย เพราะว่าเขาไม่รู้ลึกกันหรอก ผมว่าเขาทรยศต่อแผ่นดิน ที่เขาทำอะไรไม่ดี ทรยศต่อคนไทย เราก็ต้องให้ความเมตตา ให้ข้อมูลเขาว่า เขาควรจะเปลี่ยน เพราะฉะนั้นต่อสู้ด้วยความรู้ ต่อสู้ด้วยความเมตตา และต่อสู้ด้วยมือ ผมคิดว่าสำเร็จ อัยการคอยอัศวินม้าขาวเพราะอาจจะไม่มี แต่จริง ๆ แล้วอัศวินม้าขาวอาจจะมีอยู่ในตัวเราก็ได้ ต้องปลุกอัศวินขึ้นมา หลายคนอาจจะบอกว่าไม่มีเวลา เดือนหนึ่งสักวันหนึ่งเป็นไรไปละ เดือนหนึ่งตั้ง ๓๐ วันนะ หรือเดือนหนึ่งสักครึ่งวัน เป็น ๑ วัน ๒ วัน ๓ วัน ในที่สุดเราต้องมองย้อนกลับไปในชีวิตเราทำอะไรสาระมาเยอะมาก ในชีวิตของทุกคน ผมด้วย ดังนั้นถ้าจะทำเรื่องที่มีสาระบ้าง เมื่อทำไปแล้วเราย้อนกลับมาคิดอย่างน้อยเราก็ภูมิใจที่ได้ทำสิ่งที่มีคุณค่าบ้าง อย่าอยู่อย่างผู้รับ จงอยู่อย่างผู้ให้ เรารับมาเยอะแล้วจากประเทศนี้ แผ่นดินนี้ เป็นผู้ให้บ้าง แล้วก็รับบ้างตามโอกาส ผมคิดว่าเราจะอยู่อย่างมีความสุขมากขึ้น

ศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจ

คุณทวดผมเป็นน้องของรัชกาลที่ ๕ ตำแหน่งพระเจ้าน้อยยาเธอในรัชกาลที่ ๕ แต่เป็นน้องต่างมารดา แม่ของเสด็จทวดเป็นลูกเจ้าเมืองตราด ดังนั้นผมเป็นชนเชื้อสายตราด จังหวัดตราดสมัยเด็ก ๆ ก็ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร ไปขอคุณพ่อไม่เป็นหม่อมหลวงได้ไหม อยากเป็นเด็กชาย แต่พอโตขึ้นความคิดเปลี่ยนไปเลยนะ ไม่ใช่เพราะว่าเรามีอภิสิทธิ์ แต่สิ่งที่ผมได้รู้ก็คือ บรรพบุรุษยึดมั่นในความดี ในสิ่งที่ถูกต้องมาตลอด ดังนั้นที่ผมมีคำนำหน้าไม่เหมือนคนอื่น มันเป็นเหมือนกรอบชีวิตว่า เราจะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีให้ผู้คนตำหนิ เพราะทุกวันนี้คนเขาตำหนิได้ถึงปู้ย่าตายาย ดังนั้นถ้าไม่ยอมให้บรรพบุรุษของเราถูกตำหนิก็อย่าทำสิ่งที่ไม่ดี คำว่า ม.ล.จึงเป็นกรอบ ไม่โกง ไครนะ ไม่ทุจริต และก็ต้องรักประเทศนี้ให้มาก ๆ เพราะบรรพบุรุษเราเคยปกครองประเทศมาแล้ว

ในอดีต อย่าทำให้ท่านเสื่อมเสียพระเกียรติเวลาที่ผมตำหนิติดถึงหน้าที่ของข้าราชการบางคนในปัจจุบัน ก็ด้วยความสุจริตใจว่าผมเป็นลูกข้าราชการ แม่รับราชการ ปู่รับราชการ ทวดก็รับราชการ เรามุ่งหวังจะให้ประเทศนี้ดี วันนี้ข้าราชการที่เดินเอียงผมก็ต้องตำหนิเตือน ท่านเดินไม่ตรงแล้วละ กรุณาเดินให้ตรง เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

บอกเล่าประสบการณ์

ผมอยากให้คนไทยเป็นแบบฝรั่งคือเป็นผู้ใหญ่ที่ยอมรับความคิดเห็นของเด็ก ๆ ได้ ถ้าเด็กมีเหตุผลที่ดีกว่า ผู้ใหญ่ก็พร้อมจะเปลี่ยนการตัดสินใจตามเด็กได้ เขาจะไม่ว่า เขาจะไม่รู้สึกไม่ดี นี่เป็นวัฒนธรรมที่ผมคิดว่าของชาติ แต่เมืองไทยเด็กขัดคำสั่งผู้ใหญ่ไม่ได้ ไม่ว่าเราจะอธิบายอย่างไร เขาจะรู้สึกว่าไอ้มันหัวแข็ง พอมาทำงานบริษัทไทย ๆ รู้สึกอึดอัด จะก้าวไปข้างหน้าก็ไม่สามารถไปได้ เพราะบริษัทไทยมีอะไรเยอะมาก ผู้ใหญ่ว่าอย่างไรก็ต้องว่าอย่างนั้น บางครั้งความรู้ความสามารถไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุหรือการศึกษา ว่าจบปริญญาตรี โท เอก คนไทยต้องเปลี่ยนความคิดเหล่านี้ ต้องเปิดกว้างให้คนเก่งคนดีได้ทำงาน ได้บริหารประเทศ ยังมีคนเก่งคนดีอีกเยอะ แต่ไม่มีโอกาสเพราะไม่ใช่พรรคไม่ใช่พวก

ประเทศนี้ที่มีปัญหาเพราะหลักคิดเรื่องการเมือง ซึ่งผมคิดว่าผู้ปกครองประเทศควรมีคุณสมบัติคือ หนึ่ง ต้องเป็นคนเก่ง มีความรู้ความสามารถอย่างสูง สองต้องเป็นคนที่มีคุณธรรมจริยธรรมสูงมาก แต่เมืองไทยเราไม่ได้คัดคนแบบนั้น เวลาคัดคนเราชอบใช้เส้น ไม่ต้องระดับประเทศหรอกเอาแค่ระดับองค์กร ยิ่งองค์กรเกี่ยวกับรัฐ คัดคนด้วยวิธีเล่นพวก เรียก Connection ไม่ได้คัดคนดี คนเก่ง แต่คัดว่าเป็นพวกเราหรือเปล่า จึงไม่มีที่ให้ยืนสำหรับคนที่อยากไปยืน ถ้าเขาไม่มี Connection เพราะฉะนั้นอย่าไปฝันในเรื่องที่มันไกลเกินไป

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๗)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องการตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังขะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังขะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุนิยามจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุนิยามยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตตัง ๒๗๓) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้อยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น เท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต้ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้นั้นจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายกอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลุ่มลึกมาทีถวิลูว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้อ่องแท้ ให้อ่องไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ซึ่ง“อธิจิตและอธิปัญญา”ของพุทธนั้นจะเจริญพัฒนา“รูปมาน-อรูปมาน-นิโรธ”ไปด้วยลักษณะของ“วิโมกข์ ๘”อย่างบริบูรณ์ชนิดที่สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกายแล้วสำเร็จอริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา(อัญญา วิโมกฺเช กาเยน มุสิตวา วิหริตี ปญญา ย จัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขมา โทหนฺติ)

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐ หรือข้อ ๔๒ เป็นต้นว่า ผู้จะบรรลุสูงสุดขั้นอรหนต์ได้นั้น จะต้อง“อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็น

ด้วยปัญญา” (ปัญญา จัสส ทิสวา อาสวา ปริกขีณา โทหนติ)

ความว่า “เห็นด้วยปัญญา” นี้ เป็นตัวที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ว่า ผู้จะบรรลุธรรมของพุทธต้องบรรลุด้วย “ปัญญา” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะธรรมได้จาก “สัมผัส” (ผัสสะ) หรือ “ถูกต้อง” (ผัสสะ) เป็น “ปัญญินทรีย์” ไปจนครบถ้วนในปรมัตถธรรมอย่างสมบูรณ์ ที่สุดถึง “ปัญญาผละ”

อันเป็นการเจริญพัฒนาของ “อริปัญญาสิกขา” เมื่อถึงที่สุดคือ “ปัญญาผล” ที่ในพระไตรปิฎกท่านแปลว่า “ปัญญาผละ” นั้นเอง นั่นคือ เป็นปัญญาขั้นบรรลุ “ผล”

อริปัญญาสิกขา ซึ่งก็คือ “สัมมาญาณ” ที่พัฒนาขึ้นตามคำสอนของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า มี “องค์ธรรม ๖” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ มหาจิตตาริสกสูตร) ได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผละ ก็จะเจริญพัฒนาขึ้นไปจากการปฏิบัติ “องค์แห่งมรรค” (มคคังคะ) และพร้อมไปด้วย “โพชฌงค์ ๗” ที่มี “ธัมมวิจยสังโพชฌงค์” เป็นตัวหลักที่ทำให้เกิด “องค์แห่งปัญญาตรัสรู้” (โพชฌงค์) เพราะมี “สัมมาทฤษฎี” กำกับไปตลอดองค์แห่งมรรค

เมื่อผู้ปฏิบัติทำให้ “สัมมา” ได้ผลครบครัน ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริง” ของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานที่วิวัฒนาการขึ้นเรียกว่า “ัจจญาณ” มาโดยลำดับ ก็จะรู้แจ้งชัดจริงได้จากของจริงที่ได้ ตามมรรคตามผลที่ตนปฏิบัติ ซึ่งก็คือ กิจในอริยสัจ ๔ เรียกว่า “กิจจญาณ” ทั้งที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ทุกขอริยสัจ-สมุทัยอริยสัจ” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “นิโรธอริยสัจ” ของเราตั้งมั่นสมบูรณ์แล้วหรือยัง? เท่าที่เราได้ทำ “กิจ” คือ ปฏิบัติให้บรรลุผล

ตั้งแต่เริ่มจับตัว “สมุทัย” ที่จะต้องทำ “ปหาน” ได้ นั่นคือ จับ “ตัวตนของกิเลส” ที่จะทำปหานได้ เรียกโดยศัพท์ทางพุทธว่า “พินสักรายทฤษฎี” เมื่อรู้แจ้งเห็นจริง “สักราย” หรือ “ตัวตนของตัวกิเลส” ที่เราจะกำจัดได้อย่างมั่นใจ

จนไม่มีความสงสัย คือ “พินวิจิจฉาสังโยชน์” ว่า

ใช่แน่...นี้แหละคือ “ตัวเหตุแห่งทุกข์” อย่างนี้ๆ ตัวนี้ๆแหละ ที่จะต้องทำ “ปหาน” หรือจะต้อง “กำจัด”

แล้วถึงมือปฏิบัติ “ปหาน” ซึ่ง “การละ-การเลิก” ให้ถึง “นิโรธ” นั้นมี ๕ อย่าง (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๕)

(๑) วิกัมภนปหาน (๒) ตทังคปหาน (๓) สมุจเจทปหาน (๔) ปฏิปัสสัทธิปหาน (๕) นิสสรณปหาน

มีคำอธิบายละเอียดอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๔-๖๖ ซึ่ง (๑) วิกัมภนปหาน (๒) ตทังคปหาน นั้นยังไม่ชื่อว่า เป็นโลกุตระ

ต้องเข้าเขต (๓) สมุจเจทปหาน จึงจะเป็นโลกุตระ วิกัมภนปหาน คือ การละนิรวณได้ด้วย การข่มไว้

ซึ่งยังมีการใช้กำลังกดข่ม ยังฝืดฝืน ยังต้องเคร่งคุ่มข่ม ฝืนอยู่ในการปฏิบัติ นี่คือ “ฉาน ๑” มีลักษณะอย่างนี้ วิกัมภน แปลว่า การข่ม การระงับ การยับยั้ง

ตทังคปหาน ภาษาในพระไตรปิฎก มีว่า การละทฤษฎีด้วยองค์นั้นๆ ย่อมมีแก่บุคคลผู้เจริญสมาธิอันเป็นไปในส่วนแห่งการชำระกิเลส

ตทังค แปลว่า องค์นั้น, ส่วนนั้น หรือช่วงเวลา, ช่วงคราว, ช่วงขณะ หรือ ตทา ก็แปลว่า ในกาลนั้น

ตทังคปหาน จึงขยายความได้ว่า เป็นการปฏิบัติไปตามลำดับ แบ่งไปที่ละองค์ ที่ละส่วน แต่ละขณะ แต่ละคราว ไม่ใช่ปฏิบัติอย่างรวบ เหมารวมไปหมด ไม่แบ่งสัดส่วน เป็นเบื้องต้น เมืองกลาง เบื้องปลาย

แต่ปฏิบัติอย่างมีการเรียนจาก “ทฤษฎี” ให้ “สัมมาทฤษฎี” เป็นลำดับ ตามลำดับ แล้ว “ละ” ไปตามทฤษฎี เป็นส่วนๆ เป็นองค์ๆ จึงเกิด “สมาธิ” ที่เป็น “สัมมาสมาธิ” อัน

สามารถชำระกิเลสได้จริง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวกิเลสจริง กำจัดถูกตัว สลายกิเลสแท้ไม่ผิดตัว ชนิดที่ “พินวิจิจฉา” ซึ่งตทังคปหาน เป็นการปฏิบัติเข้าสู่วิปัสสนาภูมิ

กล่าวคือ เริ่มก้าวเข้าสู่ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ที่เป็นผู้รู้ผู้ตื่น ปฏิบัติ (คือปฏิบัติอย่างซาคริยานุโยคะ หรืออย่างผู้มีความตื่น) นั่นคือ ใช้ “ปัญญา” นำ จึงรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง เป็นลักษณะของทักษิณียบุคคลสาย “ธรรมานุสारी-ทฤษฎีปัตตะ”

ต่างจากลักษณะของทักษิณียบุคคลสาย “ศรัทธา นุสारी-ศรัทธาวิมุตติ-กายสักขี” ที่ใช้ “ศรัทธา” นำ ปฏิบัติ อย่างไรก็ตามไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ปรมัตถธรรม” อันเป็น “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย “ปัญญา”

ดังนั้น แม้ผู้ปฏิบัติสาย “ศรัทธา นุสारी” จะปฏิบัติ ไปจนกระทั่งถึงขั้น “กายสักขี” อาสวะบางอย่างสิ้นไป ก็ยังไม่สัมบูรณ์ ต้องเห็นด้วย “ปัญญา” พระพุทธเจ้าจึงจะนับว่า บรรลุจริงๆ สัมบูรณ์เป็น “อุกโตภาควิมุตติ”

การเห็นด้วย “ปัญญา” นั้น พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ว่า จะต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จ อิริยาบถอยู่ (อัญญา วิโมกข กายเนน พุสิตวา วิหริติ) ทั้งอาสวะ ของผู้นั้นก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา (ปัญญา จัสส ทิสวา อาสวา ปริกขิตา โทหนติ)

ถ้าไม่เช่นนั้น **ยังไม่ถือว่า บรรลุสัมบูรณ์ตาม“ธรรม ที่เป็นพุทธ”ของพระพุทธเจ้าสมณโคตมพระองค์นี้**

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๖ มีรายละเอียดอีก ว่า สิ่งทั้งปวงควรละ คือ จักขุ รูป จักขุวิญญาณ จักขุสัมผัส สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือแม้ทุกขมรสทุกขเวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย ควรละทุกอย่าง

และ หู เสียง ฯลฯ จมูก กลิ่น ฯลฯ ลิ้น รส ฯลฯ กาย โผฏฐัพพะ ฯลฯ ใจ ธรรมารมณ์ ฯลฯ มโนวิญญาณ ฯลฯ มโนสัมผัส ฯลฯ สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือแม้ อทุกขมรสทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย ควรละทุกอย่าง

เมื่อพิจารณาเห็นรูปเป็นของไม่เที่ยงเป็นต้น ย่อม ละกิเลสที่ควรละได้

เมื่อพิจารณาเห็นเวทนา ... สัญญา ... สังขาร ... วิญญาณ ... จักขุ ... ชราและมรณะ โดยความเป็นของไม่เที่ยง เป็นต้น ย่อมละกิเลสที่ควรละได้

เมื่อพิจารณาเห็นนิพพานอันหยั่งลงสู่อมตะ [ด้วยความ เป็นอนัตตา] ด้วยความว่า เป็นที่สุด ย่อมละกิเลส ที่ควรละได้

ธรรมใดๆ เป็นธรรมที่ละได้แล้ว ธรรมนั้นๆเป็นอันสละได้แล้ว ชื่อว่าญาณ

เพราะอรรถว่ารู้ธรรมนั้น ชื่อว่าปัญญา

เพราะอรรถว่า รู้ชัด เพราะเหตุนี้ท่านจึงกล่าว ว่า ปัญญาเครื่องทรงจำธรรมที่ได้สดับมาแล้ว คือ เครื่องรู้ชัดธรรมที่ได้สดับมาแล้วนั้นว่า ธรรมเหล่านี้ควรละ ชื่อว่า สุตมยปัญญา

นั่นก็คือ จะต้องปฏิบัติโดยมีการ**รับรู้ความจริง จากความเป็นจริง**ที่“สัมผัส”รู้ได้ด้วยทวารทุกทวาร อันรับรู้**อยู่เป็นปัจจุบันนั้นๆ** ตามปกติของธรรมดานคน

ผู้ที่ปฏิบัติมี“อธิปัญญาสิกขา”เจริญขึ้นกระทั่งเป็น**“ปัญญา”**ขั้น**“ญาณ”**ก็จะรู้ชัดแจ้งจากการ**“สัมผัส”**อยู่หลักๆนั้นว่า นี่คือ**“วิญญาณ”**

เป็นผู้มี**ตาทิพย์**(วิชา)ที่เห็น**“วิญญาณ”**ในตนจริงๆ **“วิญญาณ”**ต่างๆที่เกิดจากการ**สัมผัส**ทางทวาร ๕

“จักขุวิญญาณ”เป็นต้น [วิญญาณที่เกิดจากทวาร ๕ ต่างๆ] ผู้ศึกษาพึงเรียนรู้และปฏิบัติให้เป็นลำดับ จากขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“วิญญาณ”**ขั้นต้นก็จะกำจัด**“วิญญาณสัตว์”ขั้นต้น**ได้จริง

นั่นคือ**“วิญญาณ”ของ“สัตว์อบาย”**ใน**“กามภพ”**

เป็นขั้นต้น เมื่อ**“ดับ”**(นิโรธ)ความเป็นสัตว์อบายใน**“กามภพ”**ได้หมดแล้ว จึงจะไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“วิญญาณ”ของ“สัตว์โอบปาติกะ”**ใน**“กามภพ”**ที่เหลือ เป็นขั้นต่อไป

ซึ่งจะเรียกว่า ขั้น**“อวจร”**ของ**กามภูมิ**ก็ได้ คือ**ผ่านบรรลุความรู้ในขั้น“กามภพ”ได้ขั้นหนึ่งแล้ว** หรือจะเรียกว่า กำลังปฏิบัติกำจัดกิเลสขั้น**“รูปาจร”**ใน**กามภพ**ก็ได้

ต่อเมื่อ**“ดับรูป”**ใน**“รูปาจรภูมิ”**ของ**“กามภพ”**ได้**สิ้นไปอีก** จึงจะเข้าไป **“ดับกิเลสขั้นปลาย”**ของ**“กามภพ”** ซึ่งเรียกด้วยพยัญชนะก็คือ**“อรูปาจรภูมิ”**ของ**“กามภพ”**

เมื่อ**ดับสิ้น“อนุสัย”**ของ**“กามภพ”**ได้ ท่านผู้นี้จึงจะเป็นผู้**หมดสิ้น“อนุสัย”**ของ**“กามภพ”**เป็น**“อนาคามีภูมิ”** จาก**“อนาคามีภูมิ”** กิเลสก็เหลือแต่เพียง**“อัตตา”**ของ**สังโยชน์ขั้นปลาย**เท่านั้น(สิ้นโอฬาริกอัตตา,อนุสัยขั้นต้น)

“อนาคามีภูมิ”ซึ่งมีผลแห่ง**“ภูมิอารยะ”**ตั้งแต่ขั้นต้นไปแล้ว ถึงขั้น**“ดับอนุสัย”ขั้นต้นแห่ง“ภพภูมิ”**ของตนได้ หน้าที่ของท่านที่จะ**“ดับกิเลส”**ไปตามขั้นตอนต่อไป นั้นท่านมีความรอบรู้**ต้น-กลาง-ปลาย**ของขั้นต้นบริบูรณ์แล้ว ท่านมี**“ปัจเจกตั้ง”**แล้ว การจะทำต่อไปก็**ไม่ใช่เรื่อง“หลงทาง”**ในอารยบุคคลขั้นนี้ ตอนนี่จึงขอผ่านไปก่อน

นี่คือการ**“ดับวิญญาณ”**ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่มี**ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** และ**“ดับด้วยการมีผัสสะเป็นปัจจัย”** ทั้งในขั้น**“อบายภูมิ-กามภูมิ-รูปภูมิ-อรูปภูมิ”**ทุกขั้นตอน

ซึ่ง**ไม่ได้ทั้ง“ผัสสะ”หรือ“การสัมผัส”**ไปจากวิธีปฏิบัติธรรมเลย จนกระทั่งบรรลุถึงขั้นปลาย**“นิโรธ”**

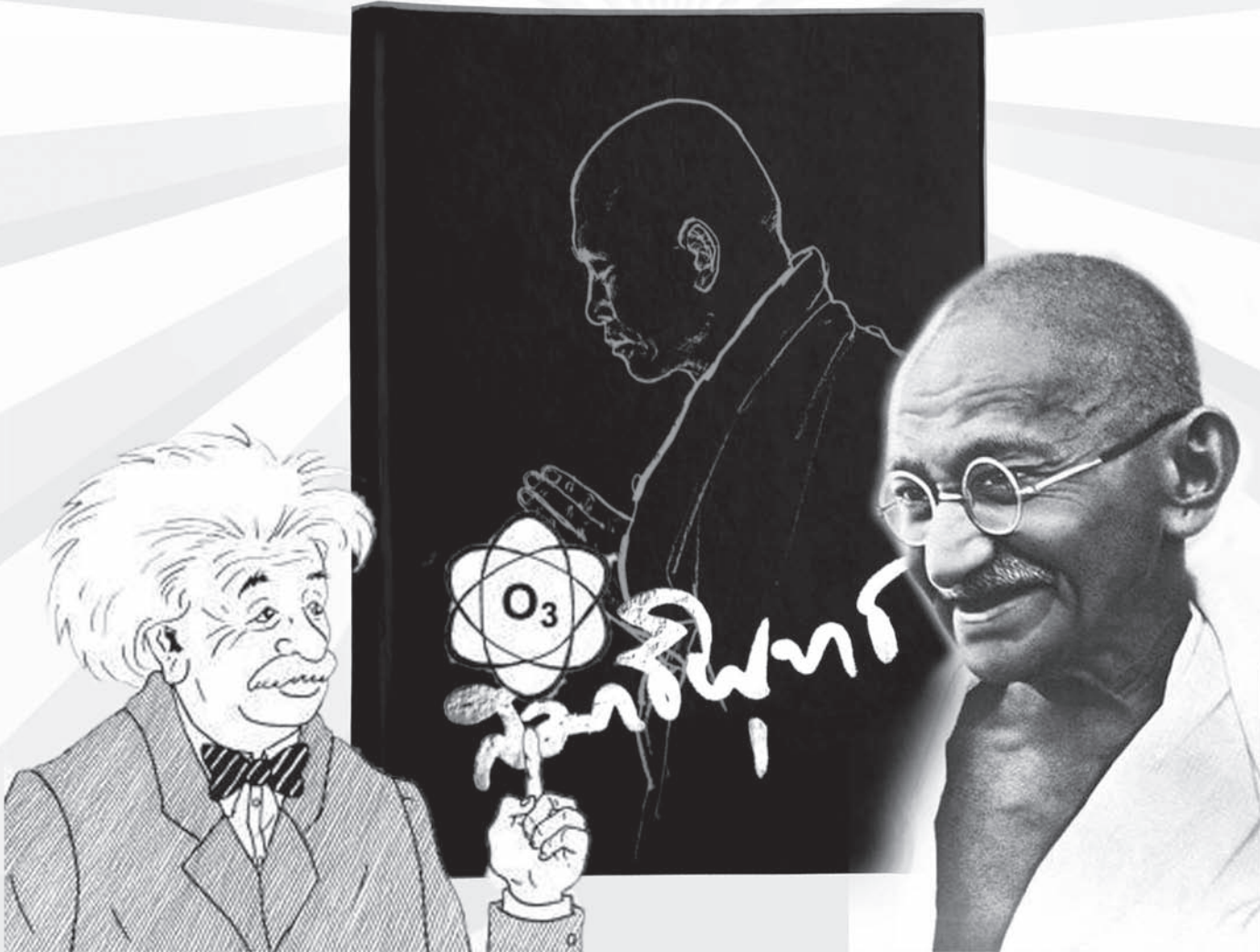
“วิญญาณ”ตามที่กำลังพูดถึงนี้ จะต้องเกิดจาก**“สัมผัส”**ที่มี**ทวาร ๕ กับเหตุปัจจัยภายนอก** ทำงานร่วมกันแล้วต่อเนื่องเกิดเป็น**“วิญญาณ”**อยู่ภายในใจ

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๗

- ความจริง ความดี และความงาม เป็นอุดมการณ์ซึ่งได้ส่องนำทาง แก่นันและปลุกความกล้าหาญขึ้นมาใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า...ไอน์สไตน์
- เจ้าจะต้องยืนหยัดต่อสู้กับโลกทั้งโลก แม้ว่าเจ้าจะต้องยืนหยัดอยู่ โดยเดียวดายก็ตาม ...คานธี
- อาตมาไม่ถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงา อาตมา ทำงานทุกอย่างเปิดเผย และเรายังเป็นไปได้อยู่ ... สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑๒

มหาจิตสำนึก...ไอน์สไตน์

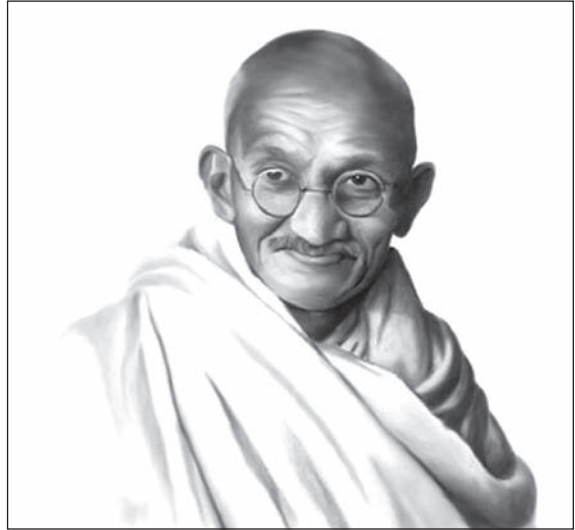
ปรากฏการณ์ในโลกเป็นเรื่องแปลก เราแต่ละคนมาเยี่ยมโลกนี้เพียงชั่วคราว โดยไม่รู้ว่าจะทำไม บางครั้งก็เหมือนดังว่าเป็นบัญญัติสวรรค์

แต่มีสิ่งหนึ่งที่เรารู้อยู่ในชีวิตประจำวันว่า เราได้อยู่ที่นี่เพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น เพื่อจิตใจอันนับไม่ถ้วนซึ่งเชื่อมโยงกับเราด้วยสายใยแห่งกรุณา

วันละหลายครั้งที่ผมรู้สึกว้า ทั้งภายนอกและภายในของผมถูกสร้างขึ้นมาเพื่อรับใช้ผู้คน ทั้งที่มีชีวิตอยู่และตายไปแล้ว

และด้วยความจริงใจ ผมได้อบรมตนเองให้ตอบแทนให้มากที่สุดเท่าที่ผมได้มา

ชีวิตที่ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์สุขของชนทั้งหลายเท่านั้นที่มีค่าควรดำรง

มหาจิตสำนึก ...คานธี

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะตายอย่างผู้แพ้ หรือตายอย่างผู้ที่หมดสมรรถภาพในการประกอบภารกิจ กระสุนปืนเพียงนัดเดียวอาจจะจบชีวิตข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเผชิญกับสภาวะการณ์เช่นนั้น **แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะหายใจเฮือกสุดท้าย ขณะที่ปฏิบัติหน้าที่.....**

หากข้าพเจ้าถึงแก่กรรมด้วยการเจ็บไข้ได้ป่วยที่ยืดเยื้อหรือแม้แต่เพียงด้วยพิษของผีหรือลี้กก็ตาม ขอให้ท่านถือว่าเป็นหน้าที่ของท่านที่จะต้องประกาศให้โลกทราบว่า คานธีหาใช่เป็นคนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของดังที่เขาอ้างไม่ (คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะต้องประกอบภารกิจจนกระทั่งจบชีวิต)

แม้ว่าการประกาศเช่นนี้จะทำให้คนไม่พอใจ ท่านก็ตาม วิญญาณของข้าพเจ้าจะเป็นสุขมาก

หากท่านกระทำเช่นนี้ได้ โปรดบันทึกไว้ด้วยว่าหากข้าพเจ้าจะต้องตายด้วยกระสุนปืน ดังที่มีผู้พยายามปลิดชีวิตข้าพเจ้าด้วยการขว้างระเบิดไม่กี่วันมานี้ หากกระสุนปืนต้องกายข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ร้องเลย ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากลับเออายนาม พระผู้เป็นเจ้าของขณะที่หายใจเฮือกสุดท้าย หากทำได้เช่นนี้เท่านั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนของ พระผู้เป็นเจ้าของตามที่ได้อ้างไว้ (หมายเหตุ : คานธีพูดเช่นนี้ในคืนวันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ.

๒๔๙๑ ซึ่งเป็นเวลาไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง ก่อนที่
ท่านจะถูกยิงถึงแก่กรรม)

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะเกิดใหม่แต่ถ้าหาก
จะต้องเกิดใหม่ข้าพเจ้าก็ขอเกิดเป็นคนในวาระ
ศุภทร (วาระที่ต่ำต้อยของอินเดีย) ทั้งนี้เพื่อจะได้
มีส่วนแบ่งในความทุกข์ยาก โศกเศร้าและเหยียด
หยามที่พวกเขาเหล่านั้นได้รับในชีวิต

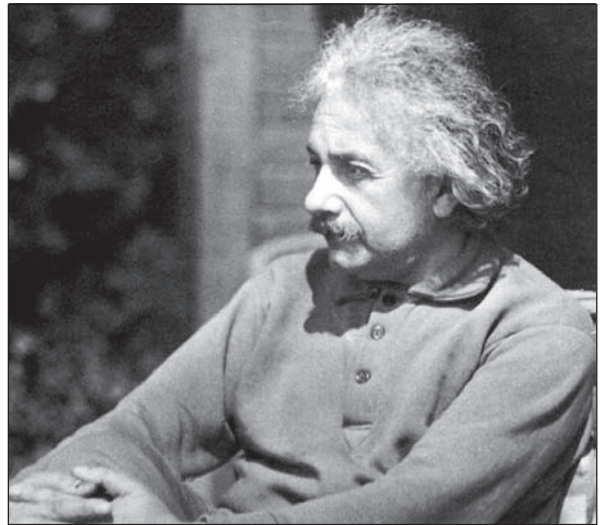
และเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีความพอกเพียรเพื่อ
ปลดปล่อยตนเอง และเขาเหล่านั้น ให้พ้นออก
จากสภาพ อันน่าเวทนาดังกล่าว

มหาจิตสำนึก...สมณะโพธิรักษ์

แม้ไกลปานไปฟากฟ้า
ข้ามสุริยาอีกดวง
เลยจักรวาลทั้งปวง
อยู่สรวงฤาห้วงแดนใด
ยากแค้นไกลแสนกรากกรำ
คร่ำทรมาณปานไหน
เจอมารพาลโหดโหดภัย
ร้อนร้ายกว่าไฟก็ทน
แน่วจริงแล้วใจไม่หน่าย
เกิดตายแล้วตายก็ทน
มุ่งเพียรขอเพียงให้คน

เมตตาผองชนจริงใจ
นั่นคือแดนดั่งฝั่งฝัน
ช่วยกันและกันดีไหม
หวงโลกหลงโกรธอยู่โย
บุญไซ้ไร่ไครสร้างต่างเป็นของตน
(จากบทเพลง ฟากฟ้าฝั่งฝัน สนใจดาวน์โหลดฟังได้จาก youtube)

ความกลัวตาย...ไอน์สไตน์

ความกลัวตายคือความกลัวที่ไม่มีเหตุผลที่สุดใน
บรรดาความกลัวทั้งปวง

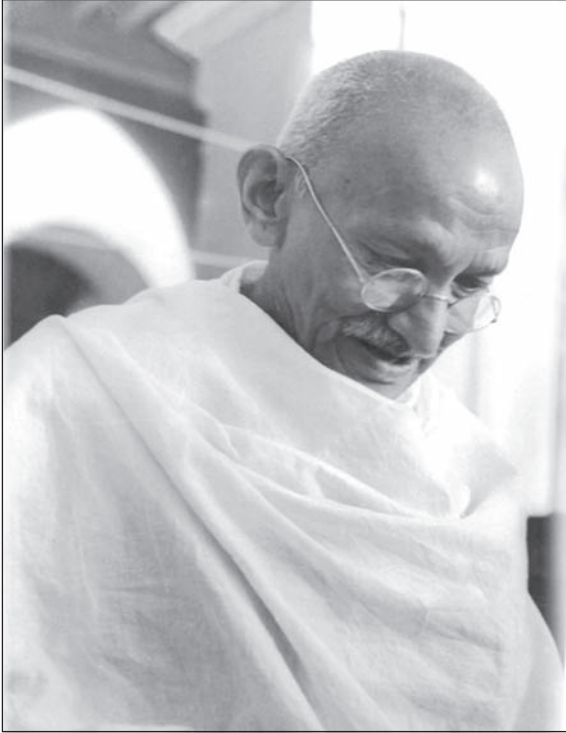
เพราะไม่มีการเสี่ยงต่ออุบัติเหตุเลยสำหรับคนที่ตาย
ความกลัวตายเป็นความกลัวที่ไม่ถูกต้องที่สุด
เพราะมันไม่เกิดกับคนตาย (แล้วเราที่ยังไม่ตาย
กลัวทำไม?)

ความตายของเราไม่ใช่การสิ้นสุดของชีวิต
ถ้าเราสามารถสืบทอดไปยังเด็กของเราและคน
รุ่นต่อ ๆ ไป

สำหรับพวกเขาทั้งหลายนั่นก็คือเรานี่เอง
ร่างกายของเรา(แต่ละชาติ)เป็นเพียงใบไม้แต่ละใบ
ที่เหี่ยวแห้งบนต้นไม้แห่งชีวิต.....

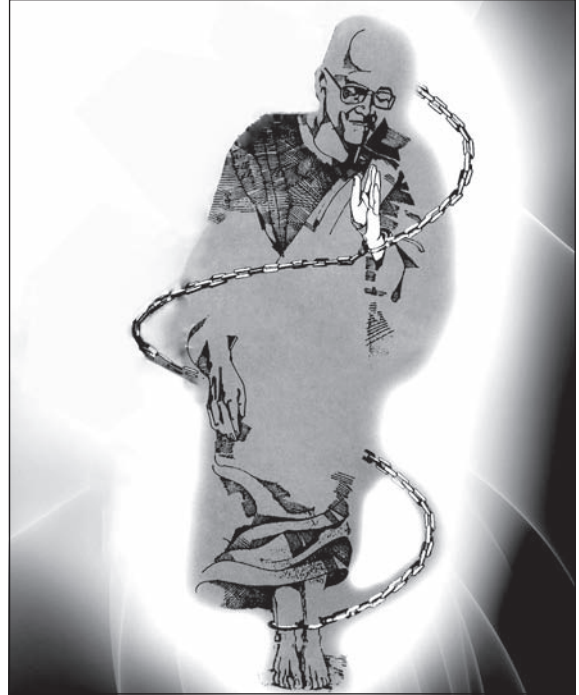
ฉันตั้งใจว่าจะกินยาหรือรับเครื่องช่วยชีวิตให้น้อย
ที่สุดเมื่อเวลาตายมาถึง แต่กว่าจะถึงวันนั้น..

ฉันจะใช้หัวใจของฉันอย่างเต็มที่

ความกลัวตาย...คานธี

มนุษย์นั้นอยู่ในปากของมัจจุราชตลอดเวลา
 มัจจุราชหุบปากเมื่อใด
 ก็เมื่อนั้นแหละเขาได้ชื่อว่าตาย!
 เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้
 จะลึงโลดหรือโอหังไปทำไม
 ตายอย่างไรจึงจะดี ฆ่าตัวตายหรือไม่?
 ไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง!
 เราควรเตรียมตัวไว้ให้พร้อม
 ที่จะตายในเมื่อจำเป็น
 การตายในเมื่อจำเป็น
คือการมีชีวิตอยู่ชั่ววันดินร
 ความตายเป็นมิตร
 ผู้ช่วยให้รอดพ้นจากความทุกข์
 จะไปกลัวทำไมกับความตาย
 ในเมื่อเราอาจจะตายเมื่อไหร่ก็ได้
 คนเราตายด้วยความวิตกกังวล
 มากกว่าด้วยสาเหตุทางธรรมชาติ
ตายครั้งเดียวดีกว่าตายทุกวัน!

ทำไมโพธิสัตว์จึงไม่กลัวตาย... สมณะโพธิรักษ์

จิตวิญญาณของคนที่พัฒนาสูงสุดแล้ว จิตมัน “จบ”
 ลงท้ายมันจะเป็นจิตที่สุดยอด “อตั้มมยตา” มันจะ
 เกิดก็ได้ จะตายก็ได้ เลือกได้เลย เลือกเกิดได้เอง
 เลือกตายได้เอง สิ่งที่เขาเกิดพาทายคือ “จิต”
ไม่ตาย คำนี้ไม่ได้หมายถึงเอาร่างกาย
 ร่างกายนั้นมันไม่มีใครไม่ตายหรอก
 จะอมตะนิรันดร์กาลยังไง
 ร่างกายคนมันต้องตาย แต่จิตไม่ตาย
 เพราะฉะนั้นคนที่จิตผ่านวิมุตติอย่างสัมมาทิฏฐิแล้ว
 จริงนี่นะคนนี้อตั้มมยตา หรือปฏินิสสัคคะ
 เป็นสังขจะย่อนสภาพ สูงสุดคืนสู่สามัญ
 กลับไปได้กลับมาได้ จะอะไรก็ได้
 เป็นได้ด้วยความสุจริตใจอย่างมีคุณค่าประโยชน์
 ด้วยไม่ใช่เห็นแก่ตัวเพราะหมดตัวหมดตนจริงๆ
 เพราะวิมุตติหมดตัวหมดตนแล้ว
 พลังปัญญามั่นรู้ การตายทางร่างกายมันของเก็
 ถ้าใจไม่ตายก็เกิดอีกได้ใช่ไหมเล่า?
 ก็ตายไปสิร่างกาย..ก็ใจมันไม่ตายแล้ว ยิ่งใจนั้น

เป็นจิตที่ผ่านวิมุตติแล้ว

จึงเป็นจิตที่ถาวร เป็นจิตที่เป็นแล้วเป็นเลย

เมื่อมันเป็นได้แล้วคือมันวิมุตติแล้วมันไม่มีกิเลสแล้ว

มันไม่มีตัวตนแล้ว มันไม่เห็นแก่ตัวแล้ว

มันมีแต่ทำเพื่อผู้อื่น มีการช่วยเหลือผู้อื่นเต็ม

ไม่ต้องห่วงตัวเองแล้ว

เพราะฉะนั้นตายทางร่างกายก็ตายไปสิ!

มันมีหลักประกันแล้วว่าจิตของเรามันบริสุทธิ์

จิตของเรามันไม่ตกต่ำ จิตของเรามีแต่จะดีขึ้นดีขึ้น

มีแต่ดีตะพึด! เพราะว่ามัน

“สัพพปาปัสสอกรรมัง(ไม่ทำบาปทั้งปวง)

กุสลัสสุปปสัมปทา (ทำแต่กุศลให้ถึงพร้อม)

และจิตก็**ปรีโยทปนัง (บริสุทธิ์ขาวรอบแล้ว)**

จิตตัวนี้ก็**เป็นจิตที่มันไม่ได้ทำชั่ว** แล้วมัน**ทำแต่ดี**

อย่างเดียวจะเกิดอีกก็**ที่มันก็ไม่กลัวคนกว่าจะ**

อมตะนี่ละ **สังสมวิมุตติมาแล้ว**

มันมีแต่ดี ๆ ๆ หยุดทำความชั่วได้เด็ดขาด

กรรมนั้นเมื่อเกิดมาอีก มันไม่ได้ตกต่ำเลย มันมี

แต่ดีกับดี คุณก็เกิดมาซ้ำ!

ทุกข์ก็ไม่ทุกข์ ตกต่ำก็ไม่ตกต่ำ

จะเกิดมาอีกก็ชาติก็มีแต่ดีกับดีเพราะมัน

หยุดสิ่งชั่วแล้ว มันมีแต่สิ่งดี ๆ เกิด

อันนี้เป็นสัจจะเลยคุณ**ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว**

คุณ**ทำแต่สิ่งกุศล**

ยัง**กุศลให้ถึงพร้อม**โดยคุณ**มีจิตสมบุรณ์แล้ว**

จิตของคุณ**เที่ยงแท้ (นิจจัง) ถาวร (ฐวัง)**

มัน**คง แข็งแรง (สัสสตัง) จิตของคุณไม่มีอะไร**

มาหักล้าง**(อสังหิรััง) ไม่แปรปรวน เป็นธรรมดา (อิ-**

ปริณามธัมมัง)

และปลอดภัย **ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)** นี่

เป็นสัจจะ*๑

และ**จิตของเราเมื่อมันไม่ตายแล้วมันมาแต่จิตดี**

เกิดที่โรมันมีแต่ยังกุศลให้ถึงพร้อม

มี**แต่จิตกุศล จิตบาปมันตายไปเกลี้ยงแล้ว จิต**

บาปมัน**ไม่มีเหลือแล้วล้างจิตบาปออกไปหมดแล้ว**

มีแต่จิตกุศลอย่างเดียวเกิด ๆ ๆ ๆ อยู่ **นี่คือไม่ตาย**

มีแต่กุศลเกิดอยู่ตลอดไปอย่างไม่ตาย

แล้วคุณก็ยังไม่ยอมตาย

ร่างกายมันจะดับไปก็**ไอ้ตัวพาเกิดมันคือจิตนะ**

คุณ**นี่ก็ออกไหม**

เพราะ**งั้นคนพวกนี้เขาจะไปกลัวตายไหมละ** ก็

ตายมันก็**เรื่องซึ้งนี่**

ตายไปแล้วก็**ไม่มีนรกตายไปแล้วมาเกิดก็มีแต่ดีขึ้น**

เพราะ**ตายไปทีหนึ่งได้ชุดใหม่มานี่ ไอ้โฮ วิชาชุด**

ใหม่ของคุณ**มาดีกว่าเก่า... ชุดใหม่มาดีกว่าเก่า...**

ดีกว่า**เก่านี้โดยมีหลักประกันด้วยนะ** **เที่ยงแท้**

ด้วยนะ **ไม่มีตกต่ำเลยนะ**

แล้ว**คุณจะรีบตายไปทำไมละ!** **นี่คือความเห็นของ**

พระ**โพธิสัตว์**

อาตมา**เข้าใจอย่างนี้** แล้ว**เห็นอย่างนี้จริง!** **ที่เอา**

มา**พูดนี้**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

*๑ คุณสมบัตินี้ของอนัตตา ๖ ประการ

• นายนอก ทำเนียบ

รัฐควรดูแลผู้ชุมนุมประท้วงตามกฎหมาย

ผมเคยถามเพื่อน ๆ ว่า ในฐานะที่เป็นประชาชนไทย จะมีทางรู้ไหมว่า สส.ที่เลือกไปทำหน้าที่แทนเรานั้นได้ทำหน้าที่อย่างสุจริตหรือไม่ แล้วถ้ารัฐมนตรีโก่งกินหรือคอร์รัปชัน เราจะรู้หรือไม่ แล้วถ้ารู้ว่ารัฐมนตรีโก่งกินเงินของประเทศที่ได้จากภาษีของประชาชน เราจะทำยังไงดี หรือรู้ว่านายกรัฐมนตรี อภิชาติ พลัดกระทรวงทำผิดกฎหมาย เราจะทำยังไง

ถ้าฟังผมและเพื่อน ๆ หลายคนก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำอย่างไร

อย่าว่าแต่ว่าไม่รู้จะทำอย่างไรเลย การไปรู้ว่าการคนใหญ่คนโตบางคนทำผิดกฎหมายก็ยังมีใช้จะรู้ได้ง่าย เพราะเราก็ได้แต่ทำมาหากิน ดูแลครอบครัวก็หนักพออยู่แล้ว ยิ่งถ้าหน่วยงานของรัฐและสื่อมวลชนไม่ทำหน้าที่ตรวจสอบการทำงานของผู้บริหารประเทศ เราก็ยังไม่รู้เรื่อง หรือหากผู้มีอำนาจซื้อหรือสั่งให้หน่วยงานรัฐและสื่อมวลชนสนับสนุนเขา ไม่ให้ตรวจสอบความทุจริตของเขา แล้วให้กลั่นแกล้งคนที่ซื้อลัทธิสุจริต เราก็ยังไม่รู้แถมอาจเข้าใจผิดว่าคนดีเป็นคนเลวคนเลวกลับเป็นคนดี ทำเพื่อชาติบ้านเมือง

จนกระทั่งผมได้เห็นการออกมาประท้วงรัฐบาลตามท้องถนนบ่อย ๆ ผมถึงค่อย ๆ เข้าใจ ซึ่งตอนแรกๆก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอก แกรมไม่สนใจด้วยซ้ำ จนเมื่อมีการประท้วงรัฐบาลในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาฯ จึงพอเข้าใจเพราะเป็นเรื่องใกล้ตัว

พี่และเพื่อนของผมก็อยู่ในเหตุการณ์

ต่อมาทัศนคติของผมต่อคนที่ออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาลตามที่ต่าง ๆ ก็เปลี่ยนไป ผมเริ่มสนใจและใส่ใจมากขึ้นว่า เหตุใดพวกเขาจึงออกมาชุมนุมประท้วงคล้าย ๆ กับเห็นคนในครอบครัวร้องไห้ เราก็ควรสนใจใส่ใจว่า เขาเดือดร้อนอะไร เราจะช่วยอะไรได้บ้าง ยิ่งบางคนออกมาชุมนุมประท้วงเพราะเห็นรัฐบาลทุจริตประพฤติมิชอบหรือกำลังจะทำการที่ไม่ถูกต้อง เหมือนเห็นคนช่วยกันตะโกนบอกให้ชาวบ้านรู้ว่ามิโจรขึ้นบ้านหรือเกิดไฟไหม้บ้าน ผมยังรู้สึกประทับใจว่าพวกเขาเสียสละ ไม่เห็นแก่ความสุขส่วนตัวทั้ง ๆ ที่โจรไม่ได้ขึ้นบ้านเขา ไฟไม่ได้ไหม้บ้านเขา เขาอยู่เฉย ๆ สงบ ๆ ในบ้านก็ได้ แต่กลับมีน้ำใจ ยอมลำบาก เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ร้องตะโกนบอกชาวบ้านแลมใครไม่รู้ว่าจะมองว่าบ้าหรือรู้สึกไร้ค่าเสียอีกที่ออกมาเอะอะโวยวายรบกวนชาวบ้าน

ยิ่งกว่านั้นจากที่มีความรู้เพิ่มขึ้น ผมจึงรู้ว่าการชุมนุมประท้วงนั้นทำได้ในระบบของการปกครองแบบประชาธิปไตย กฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดถึงกับตราไว้ว่า ชุมนุมได้ไม่ผิดกฎหมาย ถ้าการชุมนุมนั้น ๆ เป็นไปอย่างสงบและปราศจากอาวุธโดยรัฐจะต้องช่วยดูแลคุ้มครองผู้ชุมนุมประท้วงด้วย มิใช่กลั่นแกล้ง หรือปล่อยให้ฝ่ายตรงข้าม หรือเจ้าอันธพาลมาทุบตีทำร้ายผู้ชุมนุมที่ประท้วงอย่างสงบและปราศจากอาวุธ

เพราะพูดช่างโง่เขลา
ซี้ซัดเขาคือคนโง่
เป็นคนตีปัญญาโค
ไม่อาจโตปัญญาคน

ดอ-นก-รืต นัญญาพรก
พุดจิกาดม ประเภทชนิดนี้้ง จ้งหวัดหนาดใหญ่ ๗ก
แต่ด้งอง่างไร เซอ้กสว่าง หน้าสว่าง เลื่อด้กสว่าง
สว่างตางน: สวางเป็นน้ก สวางไม่ล้มีนห้มตา
สว่างไม่รู้เรื่องเลข สวางอ้บอ้่าง...

● ภาพอินเทอร์เน็ต

พระศาสดาประทับอยู่ที่พระเชตะวันมหาวิหาร กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล ทรงเฝ้าถึงภิกษุชื่อโลลูทายี

ภิกษุโลลูทายีนี้เมื่อกล่าวธรรม มักไม่รู้ข้อใดที่ควรกล่าว และข้อใดไม่ควรกล่าว เช่น ในงาน **มงคล**(จัดเพื่อให้เกิดความสุขความเจริญ) กลับกล่าวอนุโมทนา(ยินดีด้วย)เป็น**อวมงคล**(งานเนื่องด้วยความเศร้าโศก) แต่พอเป็นงานอวมงคล กลับกล่าวอนุโมทนาเป็นมงคลไปได้

วันหนึ่ง เหล่าภิกษุพากันนำเอาเรื่องนึ่สนทนากันในโรงธรรม

“ท่านทั้งหลาย ภิกษุโลลูทายีไม่รู้ว่าจะไรควรพูด อะไรไม่ควรพูด เทียบพูดจาที่ไม่น่าพูดไปทั่วทุกหนทุกแห่ง”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ตรัสถามขึ้น

“พวกเธอนั่งประชุมสนทนากันด้วยเรื่องอะไรอยู่”

ภิกษุเหล่านั้นจึงกราบทูลเรื่องราวให้ทรงทราบ พระศาสดาทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่โลลูทายีนี้ด้อยไหวพริบ ไม่รู้ว่าอะไรควรพูด และไม่ควรพูด แม้ในกาลก่อนก็เคยเป็นอย่างนี้ มักพูดจาเลื่อนเปื้อนเลอะเทอะอยู่เสมอ ๆ”**

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ใน

อดีตกาล ณ กรุงพาราณสี นครหลวงของแคว้นกาสิ มีมาณพ(ชายหนุ่ม)คนหนึ่ง เกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์มหาศาล(พราหมณ์ผู้มั่งคั่ง) เมื่อเติบโตเจริญวัยแล้ว เขาได้ไปเล่าเรียนสรรพศิลปวิทยาที่กรุงตักสิลา นครหลวงของแคว้นคันธาระ

ครั้นเรียนสำเร็จแล้วก็กลับคืนสู่แคว้นของตน ได้เป็น**อาจารย์ทิศาปาโมกข์**(อาจารย์ที่มีชื่อเสียง) บอกลอนศิลปวิทยาแก่มาณพ ๕๐๐ คน

ก็ในบรรดาลูกศิษย์เหล่านั้น มี**มาณพคนหนึ่งเป็นผู้ด้อยไหวพริบ(ปัญญาอ่อน)**ในการเรียน

ศิลปวิทยา ไม่อาจจะเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ได้ เพราะความที่เป็นคนมีปัญญาที่บั่นเอง **แต่เขาก็เป็นลูกศิษย์ที่มีอุปการะต่ออาจารย์มาก** รับทำกิจทุกอย่างให้ รวากับเป็นทาสรับใช้เลยทีเดียว

อยู่มาวันหนึ่ง อาจารย์บริโภคอาหารเย็นแล้ว จึงนอนพักที่เตียง มาณพนั้นได้ช่วยบีบนวดมือนวดเท้า และหลังให้ เสร็จแล้วก็จะไป อาจารย์จึงบอกกับเขา

“เจ้าช่วยหนุนเท้าเตียงให้ก่อน แล้วค่อยไปเถิด”

เขาหนุนเท้าเตียงข้างหนึ่งได้แล้ว แต่หาของอะไรอื่นที่จะหนุนเท้าเตียงอีกข้างหนึ่งไม่ได้ ก็เลยใช้ขาของตนเองหนุนเอาไว้จนตลอดคืน

รุ่งเช้า อาจารย์ตื่นลุกขึ้นจากเตียง เห็นเขาลับอยู่ในสภานั้น จึงปลุกเขาให้ตื่น แล้วถามว่า

“เจ้านั่งอยู่ตรงนี้ทำไมกันเล่า”

“ผมหาอะไรมาหนุนเท้าเตียงข้างนี้ไม่ได้ ก็เลยเอาเท้าเตียงนี้วางไว้บนขาของผม แล้วนั่งอยู่ตรงนี้ครับ”

อาจารย์ได้ยินอย่างนั้น ทั้งประทับใจ ทั้งสลดใจ คิดว่า

“ลูกศิษย์คนนี้มีอุปการะคุณแก่เรายิ่งนัก แต่**ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมด ก็มีแต่เจ้าคนนี้คนเดียวเท่านั้นโง่เขลาที่สุด** ไม่อาจเรียนรู้ศึกษาศิลปะใด ๆ ได้เลย เราจะทำอย่างไรดีหนอ จึงจะทำให้เขาฉลาดขึ้นได้”

ในที่สุด อาจารย์ก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า

“**มีอยู่วิธีหนึ่ง** เราจะต้องคอยซักถามเขาบ่อย ๆ หากเขาไปหาพินหรือหาผักผลไม้มา เราจะถามว่าวันนี้เจ้าทำอะไร เจ้าเห็นอะไร แล้วอุปมา(เปรียบเทียบ) เหมือนอะไร เขาจะต้องคิดและตอบเราว่า ทำกิจนั้น เห็นสิ่งนี้ อุปมาเหมือนกับสิ่งโน้นหากเรากระทำด้วยวิธีนี้ อาจจะทำให้เขาฉลาดได้”

คิดแล้วจึงเรียกมาณพนั้นมา บอกกับเขา

นับตั้งแต่นี้ไป ทุก ๆ วันหากเจ้าไปหาพินหาผักผลไม้ จะกิน จะดื่ม จะทำกิจอะไรมาก็ตาม

เจ้าจะต้องบอกเล่าสิ่งเหล่านั้นแก่เรา เจ้าจะทำได้ไหม”

“ได้ครับ อาจารย์”

เช้าวันใหม่ เขาเข้าป่าไปหาพินกับพวกเพื่อน ๆ ได้เห็นงูตัวหนึ่งในป่านั้น ครั้นกลับมาแล้วได้บอกว่า

“อาจารย์ครับ วันนี้ผมได้เห็นงูในป่าด้วย”

“เจ้าเห็นงู แล้วงูแล้วเหมือนกับอะไร”

“เหมือนงอนไถครับ”

ได้ยินอุปมาอย่างนั้น อาจารย์พอใจยิ่งนัก กล่าวชมแก่เขา

“ดีแล้ว ดีแล้ว เปรียบเทียบได้ดี”

“วันต่อมา เขาได้พบซ้างในป่า แล้วกลับมาบอกกับอาจารย์”

“วันนี้ผมได้พบซ้างในป่า”

“ซ้างเหมือนกับอะไรล่ะ”

“ก็เหมือนงอนไถนั่นแหละครับ”

อาจารย์ฟังอุปมานั้นแล้ว คิดว่า

“งวงซ้างก็ดูเหมือนงอนไถได้ แม้งาซ้างก็พอจะมีลักษณะคล้ายงอนไถอยู่บ้าง”

คิดแล้วก็ผงกศีรษะรับ นิ่งไว้ไม่ได้กล่าวอะไร มีอยู่วันหนึ่ง เขาได้กินอ้อยลำยาวที่มีผู้ให้มา จึงเล่าให้อาจารย์ฟัง

“วันนี้ผมได้เคี้ยวอ้อยด้วยครับ”

“อ้อยดูแล้วเหมือนกับอะไร”

“ก็เหมือนกับงอนไถอีกแหละครับ”

ได้ยินคำตอบแล้ว อาจารย์ก็คิดว่า

“อ้อยก็ยังมีส่วนคล้ายงอนไถพอได้”

จึงผงกศีรษะแล้วนิ่งไว้

คราวนี้ เหล่ามาณพได้รับเชิญไปที่แห่งหนึ่ง เขาก็ได้ไปที่นั่นด้วย แล้วได้บริโภคเนยชั้นกับนมสดในงานนั้น เมื่อกลับมาแล้ว เขาได้บอกกับอาจารย์ด้วยความยินดี

“ที่ไปงานนี้ ผมได้บริโภคทั้งเนยชั้นกับนมสดครับ”

“แล้วเนยชั้นกับเนยสดนั้นรูปร่างเหมือนกับอะไรล่ะ”

มาณพนั้นยิ้ม แล้วตอบเสียงดังฟังชัด

“เหมือนกับงอนไถครับ”

ครั้งนี้ฟังแล้วอาจารย์ถึงกับส่ายหน้า คิดว่า

“เนยชั้นก็ตาม นมสดก็ตาม มีรูปร่างเป็นไปตามแต่ภาชนะที่รองรับ มาณพนี้ไม่ควรอุปมาเหมือนงอนไถได้เลย เขาช่างโง่เขลาหนัก ไม่อาจจำแนกความแตกต่างได้ ฉะนั้นเราไม่อาจให้คนเลื่อนเปื้อนเลอะเทอะนี้ ศึกษากับเราต่อไปได้”

ตัดสินใจอย่างนั้นแล้ว ได้กล่าวกับศิษย์ทั้งหมดว่า

“คนโง่ย่อมกล่าวคำที่ไม่ควรกล่าวทุกอย่างได้ในที่ทุกแห่ง คนโง่ไม่รู้จักความแตกต่างของเนยชั้น นมสด และงอนไถ จึงสำคัญเนยชั้นกับนมสดว่าเหมือนงอนไถ”

กล่าวจบ ได้บอกให้พวกลูกศิษย์หาเสบียงให้แก่มาณพนั้น แล้วส่งเขากลับไปบ้าน

พระศาสดาตรัสพระธรรมเทศนานี้แล้ว เฉลยว่า

“มาณพพุดจาเลื่อนเปื้อนเลอะเทอะในครั้งนั้น ได้มาเป็นภิกษุโกลุทายีในบัดนี้ ส่วนอาจารย์ทิตาปาโมกข์ ได้มาเป็นเรตถาคต” ข

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒๓)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๗๕)

เมื่อไม่นานมานี้ สื่อฝรั่งเศสได้ถามนายกรัฐมนตรีหญิงท่านหนึ่งว่า หลังการพบปะประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีต่างประเทศ ของฝรั่งเศสแล้ว เธอจะทำอะไรต่อไป ?

เขากล่าวถึงนโยบายของนายกาตอลีญ่าท่านนี้ว่า หลังพบหารือกับผู้นำของเขาแล้ว จะดำเนินการอย่างไรต่อไป ?

นายกรัฐมนตรีหญิงสวยเป็นบ้า ยิ้มกว้างก่อนตอบว่า

Shopping !! (๕๕๕)

● นายชิง วินเทอร์

ท่านมารวมทำอะไรกัน?
ที่แล้ว ๆ มาพรรคของท่านไปทำอะไร? ที่ไหน?

ถกไฟใต้

น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกฯ พร้อมรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องและนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ร่วมหารือแนวทางแก้ไขปัญหาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ณ ทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ 18 กันยายน

รวมพลังแก้ปัญหาภาคตาย-ตายเป็นตาย

อบอุ่น เป็นภาพประทับใจที่พรรคฝ่ายค้านและรัฐบาลจับมือร่วมประชุม รวมพลังแก้ปัญหา

หนาวจ้ง ภาพนี้อดีตนายกฯ ก็เคยบริหารประเทศมาแล้ว ๔ ปี นายกยี้่งลักษณ์ก็สั่งกััดพรรคการเมืองที่เคยบริหารประเทศมาแล้ว ๖ ปี แล้วท่านมารวมทำอะไรกัน? ที่แล้ว ๆ มาพรรคของท่านไปทำอะไร? ที่ไหน?

๒

กร้านทางด้านทรู
ชูชัวเต็มที
ทำแต่อัปรีย
นี่คือคนถ้อย

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิก-**เศรษฐี** ใกล้กรุงสรวดีนครหลวงของแคว้นโกศล
เข้าวันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงครอง
อันตรวาสก(ผ้าสบง)แล้ว ทรงถือบาตรและจีวร
เสด็จเข้าไปบิณฑบาตในกรุงสรวดี เทียบบิณฑบาต
ไปตามลำดับตรอก จนกระทั่งเสด็จไปถึงที่อยู่ของ
อัคคิกภราทวาชพราหมณ์

ครั้งนั้น พราหมณ์ได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้า
เสด็จมา ก็รีบเอ่ยปากออกไปทันทีว่า

“หยุดอยู่ที่นั่นแหละคนโล้น

หยุดอยู่ที่นั่นแหละสมณะ

หยุดที่นั่นแหละคนถ้อย”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับคำสบประมาท
นั้นแล้ว ตรัสถามว่า

“ดูก่อนพราหมณ์ ก็ท่านนั้นรู้จักคนถ้อย
หรือเหตุที่ทำให้เป็นคนถ้อยหรือไม่”

“ท่านพระโคตม ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนถ้อย หรือ

เหตุที่ทำให้เป็นคนถ้อย ดิละ! ถ้าอย่างนั้นขอให้
ท่านพระโคตมจงแสดงธรรมแก่ข้าพเจ้า ให้รู้จัก
คนถ้อยหรือเหตุทำให้เป็นคนถ้อยเถิด”

“ท่านจงฟัง จงใส่ใจให้ดี เราจะกล่าว

๑. คนมักโกรธ ผูกโกรธ ลบหลู่เขา เห็นผิด
เป็นถูก มีมายา(เล่ห์หลวง) ฟังรู้ว่านี่เป็นคนถ้อย

๒. คนที่เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลายในโลก ไม่มี
ความเอ็นดูในสัตว์ทั้งปวง ฟังรู้ว่า นี่เป็นคนถ้อย

๓. คนที่เบียดเบียนผู้อื่น เทียบปล้นฆ่า
ชาวบ้านชาวเมือง ฟังรู้ว่า นี่เป็นคนถ้อย

๔. คนที่ลักทรัพย์ของผู้อื่น ซึ่งเขาหวงแหน
ไม่ได้อนุญาตให้ แม้ในบ้านหรือในปากก็ตาม ฟังรู้ว่า
นี่เป็นคนถ้อย

๕. คนที่กัณหนี้ยืมสินเขามาใช้จ่าย พอถูกทวง
กลับกล่าวว่า ไม่ได้เป็นหนี้เขา แล้วหนีไป ฟังรู้ว่า
นี่เป็นคนถ้อย

๖. คนที่ดักฆ่า ทำร้ายคนเดินทาง ซึ่งเอาทรัพย์
ของเขาเพราะอยากได้ ฟังรู้ว่า นี่เป็นคนถ้อย

๗. คนที่เป็นพยาน พอถูกถาม ก็กล่าวคำเท็จเพราะเหตุแห่งตน เพราะเหตุแห่งผู้อื่น เพราะเหตุแห่งทรัพย์ ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๘. คนที่ประพฤติล่วงเกินภรรยาของญาติ หรือของเพื่อน ด้วยการข่มขืน หรือด้วยการยินยอมกันก็ตาม ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๙. คนที่มีความสามารถ แต่ไม่เลี้ยงดูบิดามารดาผู้แก่เฒ่า ซึ่งผ่านวัยหนุ่มสาวไปแล้ว ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๐. คนที่ทุบตี ต่ำว่าบิดามารดา พี่น้อง พ่อตาแม่ยาย พ่อผัวแม่ผัว ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๑. คนที่ถูกถามถึงสิ่งที่เป็นประโยชน์ กลับบอกสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ พุดกลบเคลื่อนไปเสีย ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๒. คนที่ทำบาปกรรมชั่วแล้ว ประารถนาอย่าให้ใครรู้ จึงปกปิดไว้ ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๓. คนที่ไปบ้านอื่นแล้วเขาต้อนรับด้วยอาหารอย่างดี แต่พอเขามาที่บ้านตน กลับไม่ต้อนรับ ตอบทแทนเขาอย่างดีบ้าง ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๔. คนที่พูดจาหลอกลวงสมณพราหมณ์ หรือแม้กระทั่งขอทานวณิก ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๕. คนที่ต่ำว่าสมณพราหมณ์ ไม่ให้อาหารเมื่อเวลาท่านมาบิณฑบาต ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๖. คนที่ถูกความหลงผิดครอบงำ จึงพูดจาอวดในสิ่งที่ตนไม่มี เพียงแค่ประารถนาของเล็กน้อยเท่านั้น ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๗. คนที่เลวทรามมักยกตน แล้วดูหมิ่นเขาด้วยมานะ(ความถือดี) ของตน ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๘. คนที่ฉุนเฉียว กระด้าง มีความประารถนาลามก ตระหนี่ โอ้อวด ไม่ละอาย(ทำบาป) ไม่สะดุ้งกลัว(ทำบาป) ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๑๙. คนที่ติเตียนพระพุทธเจ้า ติเตียนสาวกของพระพุทธเจ้า ติเตียนคฤหัสถ์ของพระพุทธเจ้า ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อย**

๒๐. คนที่ไม่เป็นพระอรหันต์ แต่ปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ ฟังรู้ว่า **นี่เป็นคนถ้อยต่ำช้าที่สุด** เป็นโจรทั้งในมนุษยโลก ทั้งในพรหมโลก

คนเหล่านี้แล เป็นคนถ้อยทั้งสิ้น
ดังนั้นบุคคลไม่เป็นคนถ้อยเพราะชาติ(ตระกูล)

ไม่เป็นพราหมณ์เพราะชาติ(ตระกูล)
แต่เป็นคนถ้อยเพราะกรรม(การกระทำ)

เป็นพราหมณ์เพราะกรรม(การกระทำ)
ท่านจงรู้เช่นนั้น ตามที่เราจะแสดงนี้ คือ

บุตรของคนจัณฑาล(ลูกของคนต่างวรรณะกัน แต่งงานกัน เป็นชนชั้นที่ถูกเหยียดหยามต่ำทรามที่สุด ในศาสนาพราหมณ์) มีชื่อว่ามาตังคะ เขาเป็นคนกินแต่ของที่สุกเอง (ผลไม้) ได้ยศอย่างสูง(บำเพ็ญ) ที่ได้แสนยาก พวกกษัตริย์และพวกพราหมณ์จำนวนมากได้มาสู่ที่บารุงของเขา เขาขึ้นยานอันประเสริฐ (สมบัติคือสภาวะสงบระงับ กิเลสอันประณีตยิ่ง) ไปสู่หนทางใหญ่ที่ไร้ฝุ่น(กิเลส) เขาสำรอกกามราคะได้แล้วเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลก (โลกของผู้บริสุทธิ์จากกาม) **ชาติ(ตระกูล) ไม่อาจห้ามเขาให้เข้าถึงพรหมโลกได้เลย**

ส่วน**พราหมณ์**(นักบวชซึ่งเป็นคนวรรณะชั้นสูง ในสังคมฮินดู) ที่เกิดในตระกูลของผู้สหายมन्द เป็นพวกร้ายมन्द แต่ปรากฏว่าพวกเขาทำบาปกรรมอยู่เนื่อง ๆ ในปัจจุบันก็ถูกติเตียน ในภพหน้า(ชาติหน้า) ก็เป็นทุกติ(ไปเกิดชั่ว) **ชาติ(ตระกูล) ไม่อาจห้ามเขาจากทุกติหรือจากคำครหาได้เลย”**

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอย่างนี้แล้ว พราหมณ์บังเกิดดวงตาเห็นธรรม ได้กราบพูลด้วยศรัทธาว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ภาสิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก พระองค์ทรงประกาศธรรมโดยอเนกปริยาย(มากมายหลายอย่าง) เปรียบเสมือนหงายของทีคว่ำ เปิดของทีปิด บอกทางแก่คนหลงทางตามประทีป(จุดไฟ) ไว้ในที่มืด ด้วยหวังว่าคนมีดวงตาจะเห็นรูปได้ ฉะนั้นข้าพระองค์ ขอถึงพระองค์พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่ง) **ขอพระองค์ทรงจำว่า ข้าพระองค์นี้เป็นอุบาสก ผู้ถึงสรณะตลอดชีวิต นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”** (๒)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “วสลสูตร” ข้อ ๓๐๕)

รับจำนำข้าวชาวนาในราคาที่สูงกว่าราคาขาย
นักกฎหมายเริ่มถกเถียง จะเรียกจำนำได้อย่างไร
ไม่ครบองค์ประกอบ
นักธุรกิจโวยวายทำลายระบบการค้าการขาย!
แต่ชาวนาหน้าเบื่อนยิ้ม ไม่มียุคไหน
ที่รัฐบาลจะซื้อใจชาวนาด้วยเงินมหาศาลปานนี้

รัฐบาลยุค “เพื่อไทย” ให้กำเนิดต้นแบบใหม่ ๆ หลายต่อหลายอย่าง บางระกำไม่เดลเออย...โกหกสีขาวเออย...มีวันนี้ เพราะพี่ให้เออย...

บางอย่างเป็นวาทศิลป์ บางอย่างเป็นแค่ฟองอากาศ บางอย่างเป็นเรื่องกตัญญูรู้คุณ และบางอย่างก็แค่เอาตัวรอดเห็น ๆ อยู่

แต่อย่างไรก็ตาม ระบบการบริหารจัดการแปลก ๆ ใหม่ ๆ หรือเก่า ๆ ก็ถือกำเนิดในยุคนี้เช่นกัน

- การบริหารการเงินแบบยุบหนอ-พองหนอ
- การบริหารประเทศแบบแจกปลาหรือแจกเบ็ด
- การปกครองประเทศแบบเบ็ดเสร็จ

- การสืบทอดอำนาจแบบสายโลหิต
- การใช้อำนาจกฎหมายแบบเลือกที่รักมักที่ชัง
- การบริหารราชการแผ่นดินด้วยระบบทางไกล แต่สำหรับวันนี้ ณ บัดนาว น่าจะคุยกันเรื่อง “การบริหารการเงินแบบยุบหนอ-พองหนอ!” ก่อน

ฟังดูเหมือนรัฐบาลใกล้ฉันทพานไปทุกขณะ หรือเอาหลักธรรมมาประยุกต์ใช้

แต่ข้อเท็จจริงก็คือ คงจะไม่มียุคใดที่มีการทุจริต-คอร์รัปชันมากไปกว่านี้!

เศรษฐศาสตร์ยุคใหม่ พยายามลดค่าใช้จ่ายภาครัฐบาลให้มากขึ้น ๆ อะไรที่รัฐบาลต้องออก ให้พยายามหลีกเลี่ยง นี่จึงคือที่มาของการ “แปรรูป” รัฐวิสาหกิจ

ไทยเราก็เถรตรง แปรพระทัยเนียน
จนฝรั่งยกย่อง Good Boy!

ระบบบ้านาญชัยมาเป็น กบข. ก็
ด้วยเหตุนี้

หากรัฐบาลใช้เงินน้อย ตัดรายจ่ายที่
ไม่จำเป็น เงินที่เหลือจะได้ไปทำประโยชน์
ที่จริงจัง

ระบบภาษีก็จะได้เลิกคิดริดนาทาเร้น
การเก็บภาษีสูง ๆ ก็คือหายนะของ
ประเทศ!

แต่วันนี้ของรัฐบาลก็เหมือนงู ๑ ตัว
ที่มี ๒ หัว หัวแรกประหยัดรายจ่าย ตัดโน่น
ตัดนี่แต่หัวที่ ๒ กลับแข่งกับของเปล่า
มาม่าทั้งแจกทั้งแถม!

รถคันแรกแจก ๑ แลน บ้านหลังแรก
แจก ๑ แลน แท็บเล็ตหนู ๆ แจกคนละ ๑ ตัว
น้ำฟรี ไฟฟรี รถเมล์ฟรี รถไฟฟรี
ฟรีก็จริง หมายความว่า รัฐบาลจะ
เป็นผู้ชดเชยชดใช้ให้แก่ผู้เสียประโยชน์
หรือเจ้าของกิจการ!

เงินของส่วนรวมนำมาแจกเป็นเรื่อง
ส่วนตัวก็มีด้วยประการฉะนี้!

วีรกรรมล่าสุด รับจำนำข้าวชานาใน
ราคาที่สูงกว่าราคาขาย

นักกฎหมายเริ่มถกเถียง จะเรียก
จำนำได้อย่างไร ไม่ครบองค์ประกอบ

นักธุรกิจโวยวายทำลายระบบการค้า
การขาย!

แต่ชานาหน้าเปื้อนยิ้มทุกคนเพราะ
ไม่มียุคไหนที่รัฐบาลจะซื้อใจชานาด้วย
เงินมหาศาลปานนี้

เราเป็นชานา เราก็ต้องเลือกท่านใน
สมัยหน้า!

ไหนดว่าชานาคือกระดูกสันหลังของ
ชาติ ยุคก่อน ๆ ไม่เห็นช่วยขนาดนี้เลย...
นี่คือเสียงครวญเสียงพ้อ

แนวคิดหาเสียง...ไม่ใช่ต้องเรียกแนว

คิดนอกกรอบของรัฐบาลเพื่อไทยมัก จะมี
ลูกเล่นแปลก ๆ แบบคาดไม่ถึงเสมอ ๆ

แต่ถ้าหากคิดจะฟ้องศาลปกครอง
บอกได้เลย ศาลเขาไม่รับเพราะยังไม่ใช่
หน้าที่ของท่าน

อะไรที่เป็นการบริหารจัดการของ
รัฐบาล ศาลท่านก็ต้องระมัดระวัง

หากตัดสินใจเสียทุกเรื่อง จะกลายเป็นศาลเจ้าไปเสียฉิบ!

นโยบายการลดแลกแจกแถม หรือ
ภาษาวิชาการเขาก็เรียก “ประชานิยม”

ถ้าเป็นรัฐบาลเขาจะเรียก “หาเสียง”
ถ้าไม่ใช่รัฐบาล ทำแบบนี้ก็จะถูกตรา
หน้าว่า “ซื้อเสียง!”

ของพรรคนี้เป็นเรื่องบารมี เข้าทำนอง
ผู้น้อยทำงานไม่เสร็จก็หาว่าขี้เกียจ ไม่รับ
ผิดชอบ แต่ถ้าเป็นผู้ใหญ่ก็จะปกป้องว่า
“ท่านงานเยอะ!”

นักเศรษฐศาสตร์ระดับประเทศกุมหัว
เตือนนโยบายประชานิยมจะทำให้เรามี
หนี้สินบานตะไท

วิกฤติชาติรออยู่เบื้องหน้า!

แต่รัฐบาลใจเด็ด มั่นคง ยึดมั่น
วันนี้แต่เรื่องคืนให้รัฐบาลชุดอนาคตคิดกัน
เองก็แล้วกัน!

ชมรมนักตกปลาตกใจกันยกใหญ่
ท่านมัวแต่แจกปลา ไม่แจกเบ็ด อีกหนอย
จะง่อยเปลี้ยอ่อนแอทั้งประเทศ

รัฐบาลควรเลี้ยงให้ประชาชนแข็งแรง
พึ่งตน มิใช่อ่อนแอ แบบมีวันยังค่ำ!

แต่ที่น่ากลัวกว่านั้นก็คือ ในอนาคต
รัฐบาลคิดจะซื้อใจเกษตรกรอาชีพอะไร

เกษตรกรอีกอาชีพที่รอการช่วยเหลือ
แบบชานา?

เดาซิครับ อาชีพอะไรรอการจำนำ?

๓

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

คำว่า “อบายภพ” นั้นคือ
โลกทางปรมาตม์(จิต เจตสิก รูป นิพพาน)
หรือวิภวสังสาร
นั่นก็คือ จิตหรือเจตสิกนั่นเอง
ที่หมุนวนเป็นความสุข-ความทุกข์
ขึ้นต่ำขึ้นหยาบอยู่
ขึ้นต่ำขึ้นหยาบนี้แหละที่เรียกว่า “อบายภพ”

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นกรการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สธณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็น” **โลกุตระธรรม**” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอตามาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พุทธกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอตามากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสุตต-ลักกายทิวฐิสุตต-อตตทานทิวฐิสุตต” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตามาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมาสังข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แค่อธิบายเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

นี่คือ “อาริยมุมิ” ชั้นต้นแท้ๆ เพราะนับว่าเป็นผู้มีมรรคผลได้แล้ว ชั้น ๑ คือ **โสดาปัตติมรรค** ซึ่งก็นับว่าเป็น **โลกุตระธรรม** แล้ว หรือชั้น ๒ **โสดาปัตติผล** ก็ยังเป็น **โลกุตระธรรม** ยิ่งขึ้น ไซ้ใหม่ เพราะ “โลกุตระธรรม” ทั้งหลายนั้น มีถึง ๙ มุมิ ไซ้ใหม่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ไร่ละ ที่

เรียนๆกันมาก็คงรู้กันทั้งนั้น

แล้วผู้บรรลุ“โลกุตตรธรรม” ซึ่งมีทั้งสิ้นถึง ๙ ภูมิ จะไม่ให้เสขบุคคล หรือผู้ปฏิบัติที่มีส่วนแห่งบุญ-มีผลแก่ขันธ์บ้างแล้ว เป็นโลกุตระกับเขาบ้างเสียหรือ

มรรค ๔ เป็น“โลกุตตรธรรม” ได้แก่ โสดาปัตติมรรค สกิทาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรค

ผล ๔ เป็น“โลกุตตรธรรม” ได้แก่ โสดาปัตติผล สกิทาคามีผล อนาคามีผล อรหัตตผล

และ อสังขตธาตุ ก็คือ นิพพาน ๑ นั้นเอง ซึ่งเป็น“โลกุตตรธรรม” แน่ๆอยู่แล้ว ได้แก่ อรหัตตผล

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๐๖ มียืนยันไว้

นั่นก็ชัดเจนแล้วว่า แม้ผู้ยังมีอาสวะอยู่ ยังไม่หมดสิ้นอาสวะถึงขั้นเป็นอรหันต์ ยังมีกิเลสเหลืออยู่ก็เถอะ แต่

เป็นเสขบุคคลแล้ว ผู้ใดเริ่มเข้าสู่ความเป็นอาริยบุคคล แม้ขั้นต้น ตั้งแต่โสดาปัตติมรรคเป็นต้นไป ผู้นั้นก็ล้วนนับว่า

เป็นอาริยะ เป็น โลกุตระ กันตามลำดับตามฐานะฐานะ เพราะผู้นั้นนับได้ว่าเป็นผู้มี“โลกุตระปัญญา” ได้แก่

ปัญญาที่สัมปยุต(ประกอบแล้ว)ด้วยโลกุตระมรรคขึ้นไป จึงเป็น“โลกุตระภูมิ”แล้ว ขอให้“อาริยภูมิ”จริงเถอะ

ถ้ามีแค่ตรรกะ คือสุดตมยปัญญา อย่างเก่งก็จินตตามยปัญญา จะเก่งขนาดไหน ก็ยังไม่ถึงขั้นอาริยะ โลกุตระ

ต้องปฏิบัติกระทั่งเกิดภาวนามยปัญญา คือได้ปฏิบัติ มีใช้แค่“รู้”สึก “รู้”ซึ่งเท่านั้น หรือ“รู้”ทะเลปรุปรองเท่าไรว่

ก็ตาม ถ้า“รู้”อยู่แค่นี้ แม้จะรู้ยอดรู้เยี่ยมปานใด ก็ยังไม่ใช่ภาวนามยปัญญา เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ ไม่ได้

ต้อง“รู้”จากการปฏิบัติที่มี“ปัญญา”หรือธาตุ“รู้”ของเราได้“สัมผัส”เข้าไปถึง“จิต-เจตสิก-รูป”ของตนจริง

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติขั้นนั้น ต้องมี“ญาณ”ข้อแรก“นามรูปปริจเจทญาณ”(ญาณข้อแรกของ“ญาณ ๑๖”) หรือ“วิปัสสนาญาณ”(ญาณข้อแรกของ“วิชา ๘”) คือ“เห็น”(ปัสสติ)ของจริงที่

เป็น“จิต-เจตสิก-รูป”(แต่เป็น“รูปจิต”นะ มีใช้“รูป”ที่เป็นร่างกายหรือเป็นมหาภูตรูป) “ภูมิ”นี้ขั้นนี้ยังไม่ถึงขั้น“นิพพาน”นะ

กล่าวคือ อย่างน้อยก็มี“ปัญญา”ที่ได้“สัมผัส”เข้าไปหยั่งรู้ถึงเขต“มรรคสัง”ที่เป็น“ปรมัตถธรรม” แม้ขั้นต้น

“มรรคสัง”ที่เป็น“ปรมัตถธรรม” หมายความว่า ผู้

ปฏิบัติได้ปฏิบัติจนกระทั่งสามารถเข้าถึง“ข้อปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ”(มรรค)อย่างมี“ของจริง-ความปรากฏจริง”(สังจะ,ภาวะ)ให้ตน“สัมผัส”ได้ด้วยตน โดยมี“สิ่งที่ถูกรู้”ให้“ปัญญาหรือญาณ”ของผู้ปฏิบัติ“สัมผัสรู้-สัมผัสเห็น”

ซึ่งขั้นนี้คือ “รู้”ที่เป็นการ“รู้”ความเป็น“จิต” เป็น“เจตสิก”ของตน นั้นแหละ จิตหรือเจตสิกส่วนหนึ่งเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”ซึ่งมันก็คือ“นามธรรม”ของเราเองนั้นแหละ แต่ตอนนั้นแบ่งไปเรียกว่า“รูป” จิตหรือเจตสิกอีกส่วนหนึ่งเป็นปัญญาหรือญาณของผู้ปฏิบัติที่สามารถ“รู้”เรียกว่า“นาม”

เช่น จิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“เวทนา”(ความรู้สึกหรืออารมณ์) จิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“สังขาร”(ปรุงแต่งกันอยู่) หรือจิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“วิญญาน”(ธาตุที่เกิดรู้) เป็นต้น ผู้ปฏิบัติสามารถมี“ญาณ”หรือ“ปัญญา”เช่นที่ว่านี้ได้

“ญาณ”หรือ“ปัญญา”ที่ว่านี้จึงเป็น“ความรู้ที่สามารถพิเศษกว่าสามัญ” เพราะถึงขั้น“รู้-เห็น”นามรูปหรือนามกาย และแบ่ง“รูป”แบ่ง“นาม”ของ“จิต-เจตสิก”ของตนออกได้ ว่าอย่างไรเป็น“รูป” อย่างไรเป็น“นาม”

ที่ๆที่ขณะนี้เป็นเรื่องของ“นาม”เป็นหลัก เรียกว่า“อภิธรรม”หรือ“ปรมัตถธรรม” จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน

“รูป”ก็ดี“กาย”ก็ดี ตอนนั้น มันไม่ใช่“มหาภูตรูป”หรือ“รูปธรรม”ภายนอกตนแล้ว มันเป็น“อุปาหยรูป”หรือ“นามธรรม”ภายในตนทีเดียว ที่“รู้-เห็น”ได้จาก“กิริยาของสิ่งนั้น(อาการ)-ความต่างที่แยกได้(ลิงค)-เครื่องหมายบ่งบอกลักษณะ(นิमित)-ข้ออธิบายชี้แจงที่ได้รู้มา(อุเทศ)” (การรู้“นามรูป” รู้ได้อย่างไร มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ปริจเจท แปลว่า การกำหนดที่เที่ยงแท้แน่นอน, ขอบเขตจำกัด, เขต, การแบ่ง, การแบ่งเขต, การจำกัดวง

ผู้มี“นามรูปปริจเจทญาณ” จึงหมายความว่า ความรู้ขั้นนี้ ผู้นั้นต้องสามารถแบ่งความเป็นรูป-เป็นนามในจิตได้

ทั้งๆที่จิตเป็นนามธรรม ก็สามารถกำหนดจำกัดตัดส่วนของ“จิต”ออกได้ ว่าส่วนไหน คือ รูป ส่วนไหน คือ นาม

ส่วน“ปัจจยปริคคหญาณ”ก็เป็น“ความรู้”ที่รู้พิเศษยิ่งขึ้นเพิ่มขึ้นไปอีก

ปัจจย แปลว่า เหตุ, รากฐาน, เครื่องอาศัย, หันไปพึ่ง, สิ่งสนับสนุน, ของที่จำเป็น, วิถีทาง, เงื่อนไข, เหตุผลสำหรับ,

วิธี, ความเชื่อ, ความมั่นใจ, การเชื่อถือหรืออาศัย

ปริศน แปลว่า *ใส่ไว้ข้างใน, จับยึดไว้ได้, สมบัติ, ความกรุณา, การสงเคราะห์* แม้แต่แปลกันว่า *ภรรยา*

ผู้มี**“ปัจจัยปริศนญาณ”** จึงรวมความหมายได้ว่า ความรู้ขั้นนี้สามารถรู้แจ้งเหตุและปัจจัยที่อาศัยกัน อะไรเป็นเหตุอะไรเป็นผล อะไรที่จำเป็นควรยึดไว้อาศัย

เข้าใจที่**ปัจจัยตา** หรือปัจจัยจากการของเหตุปัจจัย โดยเฉพาะเป็นไปตาม**ปฏิจสมุปบาท**

และ**“สัมมสนญาณ”** ก็ยังเป็น**“ความรู้”**ที่รู้วิเศษเพิ่มขึ้นไปอีกยิ่งขึ้น

สัมมสน แปลว่า การจับต้อง, การลูบคลำ, การเรียนจบ, การพิชิต

ผู้มี**“สัมมสนญาณ”** จึงรวมความหมายได้ว่า ผู้ปฏิบัติมีความรู้ในปรมาตถธรรม ขั้นจับต้องสัมผัสจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ตั้งแต่ขั้นสัมผัสรู้แจ้งเห็นจริงที่เป็นอภิธรรม

ทำจิตตัวเองได้ ทำใจตนเองเป็น ภาษาบาลีว่า โยนิโสมนสิการ ที่แปลกันว่า *“การทำใจในใจอย่างถ่องแท้”* นั่นเอง

ได้แก่ *“การทำใจในใจ”* ได้ผลโยนิโสมนสิการบริบูรณ์) รู้แจ้งในความเป็นไตรลักษณ์ ทั้งสามัญลักษณ์ ทั้งปัจจุตตลักษณ์ ตามฐานะของอริยบุคคลแต่ละคน ทุกฐานะ จนกระทั่งถึงขั้นพิชิตชัยได้สัมบูรณ์ จบกิจ

“สัมมสนญาณ”เป็นหัวข้อญาณที่มีความหมายรวมไว้กว้างๆ ให้รู้ว่า **“ญาณ”**ที่เริ่ม**สัมมาทิฏฐิ**มาถูกทางแล้ว ตั้งแต่**“ญาณ ๑-๒”** ฉะนั้นแล้ว จะพาไปสู่ที่สูงที่สุด

นี่คือ ๓ ข้อ ของ**“ญาณ ๑๖”** ซึ่งเป็น**“ความรู้”**ที่ศาสนาพุทธสามารถทำให้เกิดได้เป็นได้จริง มีสรณะจะจริง

อย่างน้อยมี**“ธาตุรู้ของตน”**หรือ**ปัญญา**นั้นแหละสามารถเข้าไป**สัมผัส**กับภาวะที่เป็น**“จิต-เจตสิก-รูป”**ของตน

จึงเป็น**“การเห็น”**ที่ไม่สามัญเรียกว่า**“วิปัสสนา”** คือ**“เห็น”**(ปัสสตี)ถึงขั้น**“วิสามัญ”** หรือ**“เห็น”**อย่างไม่ธรรมดา

จนกระทั่งมี**“คุณสมบัติ”**ถึงขั้นเจริญด้วย**“อริยธรรม”**ที่เป็น**“โลกุตตรธรรม ๙”** สัมบูรณ์ด้วย**“โลกุตระภูมิ”**สูงสุด

“โลกุตระภูมิ” หมายความว่า ผู้มีภูมิระดับจิตใจเป็น**อาริยะ** ซึ่งเป็น ภูมิขั้น ๔ หรือข้อ ๔ ที่เหนือกว่า กามาวจรภูมิ รูปาวจรภูมิ และอรูปราวจรภูมิ นั่นคือ **ขั้นโลกุตระภูมิ**

ผู้ยังเข้าใจความ**“ภูมิ”**ขั้น**“โลกุตระภูมิ”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ**

ก็จะสับสน อย่างที่ได้สับสนว่า **ผู้สัมมาทิฏฐิแล้ว มี“ส่วนแห่งบุญ”แล้ว มี“ผลแก่ขั้น”แล้ว** แต่ยังไม่ยอมให้เข้าสู่**“โลกุตระ”** ดังตัวอย่างที่กำลังพูดถึงกันอยู่นี้แหละ เพราะมี

“ภูมิ”มี**“ความรู้”**เพียง**พหุขณะ**หรือ**ภาษา**วาตะอยู่เท่านั้น ยัง**ไม่มี“ภูมิ”แท้แห่งอาริยะ** จึงมีเพียงตรรกะ จึงท่องเที่ยวไปในโลกหรือภูมิของ**“ตรรกะ”**เท่านั้น เป็น**“ตักกาวจร”**

ธรรมชาติพระพุทเจ้าจึงไม่อาจจะเป็นไปได้แค่**“อวจรอยู่ในภูมิตรรกะหรือภูมิแห่งวาตะ”**(*ตักกาวจร*)เท่านั้น

อวจร แปลว่า การท่องเที่ยวไป, วิสัย, ชั้น, อาศัยอยู่ใน**ตักกาวจร** จึงหมายความว่า **ไม่ใช่วิสัยแค่ตรรกะ, อาศัยแค่ตรรกะไม่ได้, ท่องเที่ยวไปกับเหตุผลเข้าไม่ถึง**

พูดมาถึง**“อวจร”** ก็ขออธิบาย**ภพภูมิ**ที่**“อวจร”**กัน อยู่ในความเป็นคนให้ชัดขึ้นอีกประเด็นหนึ่งหน่อยเถาะ

กล่าวคือ ใน**ภูมิหรือภพ**ของคนนั้น มีอยู่ **๔ ภพภูมิ** คือ **กามาวจรภูมิ รูปาวจรภูมิ อรูปาวจรภูมิ โลกุตระภูมิ**

โลกุตระภูมิ คือ **ภูมิ**ที่เหนือชั้นกว่า **ภูมิ**ทั้ง ๓ นั้นแล้ว ส่วนอีก ๓ ภูมินั้น **“กามาวจรภูมิ”**เป็นภูมิเบื้องต้น

หยาบกว่าเพื่อน หรือจะว่าต่ำกว่าเพื่อนก็เป็นความจริง

จึงต้องปฏิบัติเพื่อออกจาก**ภพภูมิ**นี้ให้ได้ก่อน เป็น**เบื้องต้น** อันนี้สำคัญ ที่จะต้องศึกษาและ**สัมมาทิฏฐิ**ให้ได้

เพราะมีชาวพุทธมากมาย ส่วนใหญ่เลยก็ว่าได้ ที่ยังเข้าใจในรายละเอียดเรื่องนี้ยังไม่ได้

เพราะไปหลงว่า การปฏิบัติ**“รูปาวจรภูมิ-อรูปราวจรภูมิ”** เป็นหลัก โดยไม่เห็นสำคัญใน**“กามาวจรภูมิ”** ปล่อยปละ

ละเลย**“กามาวจรภูมิ”**กัน จึงเท่ากับทั้ง**“เบื้องต้น”**

ขอระบุชัดๆแล้วกัน นั่นก็คือ ชาวพุทธเกือบทั้งนั้นไปหลง**สมาธิ**นั่ง**หลับตาปฏิบัติ**เป็นหลัก **ไม่ได้ปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”**กันอย่าง**สัมมาทิฏฐิ** ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มหาจิตตาริสกสูตร”**(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑)

กล่าวคือ **ไม่ได้ปฏิบัติ“สัมมาสมาธิ”**ตามที่พระศาสดาทรงสอน ว่า ต้องปฏิบัติ**“มรรค ๘ องค์”** โดย**ลืมนามิชีวิต**ปกติดูอยู่กับ**“กามาวจรภูมิ”**เป็นหลัก แล้ว**“สำรวจอินทรีย์-โภชนะมัตตัญญาตชาคริยานุโยคะ”**(อปัณณกปฏิบัติทา ๓ ใน**“จรณะ ๑๕”**) จึงเป็นการปฏิบัติที่**“ผิด”**(ปณณกะ)

เพราะถ้าการปฏิบัติใดเพื่อเกิด “สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ” หากไม่ใช้การปฏิบัติที่มี “การสำรวจมโนธรรม ๖” อันหมายถึงการปฏิบัติที่ต้องมี “ทวารทั้ง ๖” ทำงานมี “สติ” ครบรู้อัตว์ตัวพร้อมมอญ แล้วเรียนรู้จาก “วิญญาน” ที่มี “สัมผัส ๓” จึงจะให้เห็น “วิญญาน” อย่างเป็น “ของจริง” ใน “ปัจจุบัน” จริง

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๘๑๕ เป็นต้น เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ เป็นต้น เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔ เป็นต้น และในเล่มอื่นๆอีกมากมาย ไปตรวจค้นดูเกิดพระพุทธรเจ้าตรัสถึง “ผัสสะ ๓” ไว้ชัดเจน ที่จะพึงปฏิบัติให้ “สัมมาทฎฐิ” ไม่เช่นนั้น **ไม่สามารถบรรลุธรรมที่เป็นพุทธ”แน่ๆ** ขอยืนยัน

แม้แต่ความว่า **“อิธ พรหมจริยวาโส”** ที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ **ว่าเป็นภาวะที่จะปฏิบัติธรรมให้บรรลุเป็นพระพรหมได้** ซึ่งหมายความว่า ผู้มี “อิธ” ก็คือ **“ใน..ร่างกายยาวววนาคีบกวางคอก พร้อมกับสัญญาและใจหรือวิญญานอยู่ในร่างกาย..นี้”** นี้แหละคือ ที่อยู่ (วาโส) ของผู้จะประพตติพรหมจรรย์ (พรหมจริย) สำเร็จได้ หรือหากจะประพตติตนให้บรรลุเป็น “พระพรหม” เป็นพระเจ้าได้ ต้องอยู่ในร่างกายอันมี “ใจ” อาศัย “ทวาร ๕” นี้แหละถึงจะได้ **ที่อื่นประพตติไม่ได้**

ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมากในชาวพุทธปัจจุบันนี้ ที่ “มิจจาทฎฐิ” กันอยู่ จึงไม่สามารถจะปฏิบัติบรรลุธรรมของพระพุทธรเจ้ากันได้ ได้แต่ “มิจจาผล” อย่างน่าสงสาร

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ มหาตตณหาลังขยสูตร พระพุทธรเจ้าทรงปริภาษภิกษุที่ชื่อว่า “สาติ” อย่างหนักหนาสาหัส ที่เข้าใจวิญญาน “ผิด” ไปจากพระองค์ทรงสอน

โดยหลงผิดว่า **“วิญญานนี้ นั้นแหละ ย่อมท่องเที่ยวแล่นไป มิไปอื่น”** นี้คือ **มิจจาทฎฐิ** ร้ายในศาสนาพุทธ ที่ไปมัวเมาอยู่กับ “วิญญาน” ที่นอกจาก “สัมผัส” (ผัสสะ) รู้ในขณะที่ยังมีทวาร ๕ ซึ่งมี **“กามาวจร”** ที่คนขณะตาหูจมูก ลิ้นกายยังอยู่ สามารถ “ผัสสะ” ให้เกิด “วิญญาน” ให้เราเรียนรู้จัดการทำ “ฉาน” ทำ “สมาธิ” สำเร็จได้ จึงจะสามารถเรียนรู้ **“ความจริงทั้งหลาย”** (สังขธรรม) เป็นวิทยาศาสตร์

นั่นคือ หากผู้ใดที่จะศึกษาธรรม และจะสามารถเห็น “วิญญาน” หรือรับรู้แจ้ง “วิญญาน” เพื่อศึกษาฝึกฝนได้ ก็จะต้องมี **“นามรูปปริจเฉทญาณ”**

ซึ่ง “วิญญาน” นั้น จะต้องเป็น “วิญญาน” ที่ผู้ศึกษา

และปฏิบัติให้ถึงความจริง จะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้จาก **“การปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓”** (อปถณกปฏิปทา ๓) ก็ดี จากการปฏิบัติ “มรรค ๘” ที่ปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” (เพื่อให้เกิด “สัมมาสมาธิ” องค์ที่ ๘ ของมรรค) ก็ดี จากการปฏิบัติ **“ไตรสิกขา”** แม้แต่ปฏิบัติ **“มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ”** ก็ตาม ก็จะต้องมี **“สัมผัส ๓”** จึงจะได้รู้จัก รู้จริง ใน “วิญญาน” สัมผัส ๓ นั้น เป็นต้นว่า **มี “ตา” มี “รูป” สัมผัสกันแล้วเกิด “จักขุวิญญาน”** จึงจะได้ศึกษาความเป็น “วิญญาน” ที่เกิด เป็นปัจจุบัน ให้ผู้ปฏิบัติกำจัดความเป็น “สัตว์อบาย” ใน “โอปปาติกะ” (จิตวิญญานที่ยังไม่พ้นจากความเป็นสัตว์ เพราะถูกผูกไว้ในโลก) ที่จริงได้ ไม่เช่นนั้น ก็ไม่มี “วิญญานรู้ดี” ให้ศึกษา ซึ่งเป็น **การปฏิบัติสัมมาในวิวัตประจักษ์ธรรมตาม “อปถณกปฏิปทา ๓”** นั้นเอง ได้แก่ **“สำรวจมโนธรรม ๖-โภชนมัตตัญญตา-ชาคริยานุโยคะ”** นี้แหละ

การปฏิบัติ **“อปถณกปฏิปทา ๓”** ก็เป็นการปฏิบัติ เพื่อเกิด **“สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ”**

การปฏิบัติด้วย **“มรรค ๗ องค์”** (เป็น “เหตุ” เพื่อเกิด “ผล” คือ สัมมาสมาธิ) ตามพระศาสนาตรัสไว้ใน **“มหาจิตตารีกสูตร”** ก็เพื่อเกิด **“สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ”**

และการปฏิบัติในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ซึ่งมี ๑๓ สูตรทุกสูตร คือ การปฏิบัติ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” หรือไตรสิกขาล้วนปฏิบัติเพื่อเกิด **“สัมมาทาน”** สร้าง **“สัมมาสมาธิ”** ด้วยการปฏิบัติที่มี **“สัมผัสเป็นปัจจัย”** ทั้งสิ้น

การปฏิบัติ **“มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ”** ก็เพื่อเกิด **“สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ”** เช่นเดียวกันทั้งนั้นแหละ

จุดสำคัญอันเอกของพระพุทธรศาสนา ก็เพื่อให้เกิด **“สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ”** ซึ่งต่างจาก “ฉาน” และ “สมาธิ” ของศาสนาอื่นอย่างมีนัยสำคัญลึกซึ้งยิ่ง

เพราะต่างก็สรุปว่า **ผลที่ได้คือ “จิตสงบ”** หรือ **“กำจัดกิเลสนิรณ”** กำหนดหมายตรงนี้ ตรงกัน ซึ่งไม่ผิด ได้ **“จิตสงบ”** ด้วยภาษาเดียวกัน หรือแม้จะอ้างด้วยว่า **“กำจัดกิเลสนิรณ”** ก็ภาษาเดียวกันอีก

แต่โดยรายละเอียดแล้ว มัน **ต่างกันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอย่างสำคัญมากประเด็น**

ความหมายที่เป็นอย่างเดียวกัน ว่า **“สงบ”** นี้ ลองมา

แจกแจงให้ละเอียดกันดูให้เห็นชัดๆ

คำว่า“ฉาน”นี้ ที่เรียนกันทั่วไปหมายความว่า การเพ่ง
อารมณ์ ให้จิตสงบแน่วแน่ แล้วเรียกว่า สมาธิ หรือผู้รู้
บางท่านก็ว่า การเพ่งอารมณ์จนใจแน่วแน่เป็นอัปนาสมาธิ,
ภาวะจิตสงบประณีต ซึ่งมีสมาธิเป็นองค์ธรรมหลัก

“ฉาน”แพร่หลายรู้ทั่วไปที่เข้าใจกันก็อย่างนี้ทั้งนั้น
อ่านคำนิยามนั้นแล้ว ก็เข้าใจในนิยามนั้นได้ว่า การทำ
“ฉาน” คือ ให้ทำจิต“เพ่ง”เข้าไปในอารมณ์ แล้วทำอารมณ์
นั้นให้เป็น“สมาธิ” และสมาธิ ก็หมายเอาว่า จิตสงบ

เพ่งเพื่อให้“สงบ” ก็เรียกว่า การทำ“สมาธิ”

เมื่อเริ่มมีความสงบ ก็เรียกว่า ทำ“ฉาน”

ขณะนั่งหลับตาควบคุมจิตให้หนึ่งเข้าไปสู่สภาพ...เริ่ม
ทั้งความรู้กายนอกได้ ก็เริ่มเรียกกันว่า “เข้าฉาน”

นี่คือ ภาวะ“เข้าฉาน”ที่คนทั่วไปเข้าใจและยึดถือกัน
กล่าวคือ นั่งหลับตา ทำความมี“สติ” คือ มี“ความรู้
สึกตัวทั่วพร้อม”อยู่เสมอ อย่าให้สติตก แล้วทำความรู้สึก
นี้ให้ทรงอยู่กับ“ใจ”ในภวังค์ ในภายในใจ นั้นแหละ

ให้มี“สติ”เต็ม หรือมีความรู้สึกตัวทั่วพร้อมนี้อยู่
เสมอ “สติ”นี้สำคัญมาก ต้องไม่ตก ในการปฏิบัติฉาน
ก็ดี ปฏิบัติสมาธิก็ดี ต้องไม่ให้“สติตก”ไปจากจิตเสมอ

แล้วพยายามตัดความรู้กายนอก คือ ตัดความรู้
รู้ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ไม่ให้รับรู้อากัฏฐาทั้ง ๕ ไม่ให้มี
ความรู้จากการสัมผัสผัสวารภายนอก

แต่ละสำนัก แต่ละอาจารย์ก็จะมีอุบายล่อหลอกจิต
ที่ต่างกันไปบ้าง เหมือนกันบ้าง แต่จุดหมายใหญ่ที่
ต้องการ เพื่อความเป็น“ฉาน” เป็น“สมาธิ”เหมือนกัน

นั่นคือ เพื่อให้จิตรวมตัวกันเป็นหนึ่ง ที่เรียกในภาษา
บาลีว่า “เอกัคคตา” เนื้อหาที่เข้าใจ“เป็นหนึ่ง”ของความเป็น
“ฉาน”หรือ“สมาธิ”ตามที่เชื่อและเข้าใจกันอยู่ทั่วไป

ก็คือ ทำให้จิตหนึ่ง หยุดขัดสลาย ถึงขั้นหยุดคตินึก
ให้จิตอยู่เฉยๆ ที่สุดถึงขั้นดับความรู้ หรือดับความรู้สึก
ไปเลย แล้วเรียกว่า“นิโรธ” กันไปเลย

จิตเป็น“นิโรธ”นี้ถือกันว่า เข้าข่าย“นิพพาน”ซึ่งวนะ
อารมณ์“ฉาน”หรือ“สมาธิ”นั้น จะนับเอาภาวะที่เข้า
สู่อาการประมาณอย่างนั้น คือ เมื่อเห็นว่าได้ปฏิบัติตัด

ความรู้จากภายนอกได้แล้ว ก็จะถือเอาการเข้าไปรู้สึกตัว
ทั่วพร้อมอยู่แต่ในภายในนี้แหละว่า เป็นลักษณะของ“ฉาน”
หรือ“สมาธิ” เข้าใจกันอย่างนี้ ประมาณนี้กันแทบทั้งนั้น

ผู้มีการศึกษาหนอยก็จะลึกลงไปกว่านั้นบ้าง คือ
ยังเห็นว่า แค่เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”เท่านั้น ยังไม่นับว่าเป็น
“ฉาน” หรือไม่เป็น“สมาธิ” ต้องดูอารมณ์ของตนด้วยว่า
ตนมีความรู้สึกตัวทั่วพร้อมเต็มอยู่นะ ไม่หวั่น ไม่ซึม
ลงไปทาคความว่าง-ความหลับนะ นี่หนึ่ง จึงจะถือว่า ตื่นเต็ม
รู้ตัวเต็มที่คืออยู่ นี้อีกว่า ไม่มีกิเลสถิ่นมิทธะ ว่างั้น

อีกหนึ่งต่อมาที่ดูว่า ความรู้สึกตัวทั่วพร้อมเต็ม ที่ว่า
นี้ เต็มจริง เต็มล้นจนเกินด้วย จนพุ่งชาน ในความนึก
คิดสารพัดเรื่อง ไม่อยู่นิ่งๆ ว่างั้นเถอะ

อย่างนี้ยังมีกิเลส“อุทธัจจกุกกัจจะ” ดังนั้น จึงจะ
ต้องทำให้จิตไม่พุ่งชาน ให้อยู่นิ่งๆเฉยๆให้ได้ เมื่อทำได้
ก็กันว่า ไม่มีกิเลสอุทธัจจกุกกัจจะ

ส่วนใหญ่ก็จะตรวจสอบกันแค่นี้ เมื่อทำได้ตามที่ว่านี้
ก็ถือว่า เป็น“ฉาน” หรือเป็น“สมาธิ”กันแล้ว

ผู้รู้กันอย่างนี้ เท่านั้น ก็ฝึกฝนฉาน ฝึกฝนสมาธิ
กันอย่างนี้แหละ มีอยู่มากมายในวงการศาสนาพุทธ และ
ศาสนาอื่นๆ และที่ทำงานส่วนตัวบ้าง มีสำนักหมู่ฝูง ครูบา
อาจารย์กันบ้าง

ก็มุ่งนั่งทำกันไปให้ชานาญ ให้ได้เร็ว ให้ได้นาน ให้ได้
สนิท สงบ นิ่ง สบาย อะไรอย่างนี้

นี่คือ “จิตสงบ”ที่ได้“ฉาน”ได้“สมาธิ” ที่มีกันจริง
ยังมีผู้ละเอียดสูงไปกว่านี้ ก็จะศึกษาเพิ่มขึ้นไปอีก
ว่า นอกจากจะไม่มี“ถิ่นมิทธะ” ไม่พุ่งเป็น“อุทธัจจกุกกัจจะ”
แล้ว ก็ให้พิจารณาอันจิตที่มันพุ่งๆไปนั้นแหละ มันเป็น
ลักษณะกามเป็นโลภเป็นราคะหรือเบลา หรือเป็นลักษณะ
โกรธใครเคืองใครพยายามคิดจะแก้แค้นใครอยู่หรือเบลา

ถ้ามี ก็ให้หยุดมัน ชมใจอย่าให้มีอาการนั้นๆ เพราะ
มันเป็น“กิเลสกาม” และ“กิเลสพยาบาท”อยู่

อาจารย์แต่ละอาจารย์อาจจะมึวิธีคิด เมื่อมันมีอาการ
นี้ในใจว่าจะทำอะไร พิจารณาไหน จะทำให้กิเลส
ดั่งว่านี้ ลดละ ไม่มีในใจได้ แล้วก็ฝึกระงับอาการกาม
อาการพยาบาทในใจกัน

เมื่อทำได้อีกว่า ไม่มีกิเลสตาม ไม่มีกิเลสพยายาม กันแล้ว รวมทั้งไม่มีถิ่นมิถิระ-อุทัจจกุกุกจะแล้ว ก็ถือว่า เป็น“ฉาน”หรือเป็น“สมาธิ” ตรงตามหลักการของความเป็น“ฉาน”เป็น“สมาธิ” ที่ว่าใจไม่มี“นิวรณ์ ๕”กันแล้ว ส่วนวิจิกิจฉานั้น เขาก็ถือว่า ไม่ได้สงสัยในพระพุทธรูป พระธรรมพระสงฆ์อยู่แล้ว เข้าใจในพระไตรรัตน์อยู่แล้ว ครัทธานับถือบูชาเต็มเปี่ยมด้วยซ้ำ เขาก็ไม่มีกิเลสข้อนี้แล้ว ดังนั้น ก็ครบแล้ว รวมเป็นกิเลสนิวรณ์ข้อที่ ๕ ได้แล้ว ก็ไม่ได้มีกิเลส“วิจิกิจฉา”อยู่แล้ว ก็ครบ“หมดนิวรณ์ ๕”

เมื่อไม่มี“นิวรณ์ ๕” ดังนี้ ก็นับเอาว่า เริ่มนับว่า จิตสงบ ชั้นที่ ๑

นี่คือ ฉาน ๑ ซึ่งยังมีทั้งวิตกวิจารณ์ มีปีติ มีสุข และเป็นเอกัคคตา แต่ยังไม่อุเบกขา

ต่อจากนั้น “วิตกวิจารณ์”ระงับไป ก็เป็น“ฉาน ๒”

“ปีติ”ระงับไปก็เป็น“ฉาน ๓” เริ่มมีอุเบกขาบ้างแล้ว

“สุข”ระงับไป จิตเป็นอุเบกขา ก็เป็น “ฉาน ๔”

และเรียกภาวะที่ได้นี้ว่าเป็น“สมาธิ”ด้วย ปนๆกันไป

เพราะมันคือ “จิตสงบ”นี่

ดังนั้น จะเป็น“ฉาน”หรือ“สมาธิ”ก็จะนับปนๆไป กันไป ไม่แน่ไม่นอนว่า อะไรเกิดก่อน อะไรเกิดทีหลัง หรือ ฉานเป็นอย่างไรสมาธิเป็นอย่างไรกัน ก็ไม่เมเรียกกันไป

บ้างก็ว่า ทำ“สมาธิ”ก่อน เมื่อจิตเป็น“สมาธิ”แล้ว ก็ค่อยทำ“ฉาน”ต่อไปอีกที อย่างนี้ก็มิ ก็ว่ากันไป

ไม่เหมือน“ธรรมที่เป็นพุทธ”จะมีความชัดเจน จะได้ทราบต่อไปเมื่อถึงบทที่อธิบาย“ฉาน”และ“สมาธิ”ที่เป็น

แบบพุทธแท้ๆที่สัมมาปฏิรูป

การอธิบายก็เช่นว่า ถ้าทำ“ฉาน”นี้ได้เริ่มต้น เป็นครั้งแรก เป็นคราว เป็นบางขณะ ก็เรียกว่า **ขณิกสมาธิ**

ถ้าทำได้ดีขึ้นๆ ไปเรื่อยๆจนใกล้ความสำเร็จสูงสุด ก็เรียกว่า **อุปจารสมาธิ**

ทำได้แน่นแนบคงยาวนาน ก็เรียกว่า **อัปปนาสมาธิ**

การปฏิบัติให้เกิดฉานหรือสมาธิแบบสามัญทั่วไปนี้ ก็เรียกว่า **สมาธิ** เรียกว่า **ฉาน** ปนๆกันไป

ไม่เห็นใครจัดแบ่งกันไว้ อย่างคม แม่น ชัดเจน ว่า “ฉาน”ก็คืออย่างนั้น หมายถึงอย่างนั้น ลักษณะอย่างนั้น

ส่วน“สมาธิ”ก็อย่างนี้ หมายถึงอย่างนี้ ลักษณะอย่างนี้ อันไหนเกิดก่อน อันไหนเกิดหลัง ก็ไม่เห็นกำหนดกันได้แน่ชัด

จนสามารถ เข้าใจได้ชัดว่า ฉาน คืออะไร ฉานเป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่นานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลังสมาธิ หรือเกิดพร้อมกัน

และสมาธิ คืออะไร สมาธิเป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่นานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลัง ฉาน หรือเกิดพร้อมกัน

ที่... ก็นี้เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม

๒. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ

๓. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ

๔. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑

ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า “ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ

“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละ
นิยามกัน แค่นี้? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีณิพพาน”ทีเดียว
เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสพ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญ
บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ
ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ ว่า
เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย**

**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาล
บันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่อยากจะ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจชาตาน”ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทยาโย-กัมมโยนิ-กัมมพันธู-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำการกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง**
“กรรม” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดขนาดไหน แม้แค่
เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ)** หากความดำริ
นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม
เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า**“กัมม”**ที่นำหน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่**คนไทยรู้จักนั่นเอง**]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมหิ”**และ**“กัมมทยาโย”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธู”จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของ

ตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ “กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุผล ก็เป็น **“อนุสาสนีปฏิหารีย์”** ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สุตตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั้นเอง ก็เริ่มด้วย **ศีลสัมปทา** แล้วก็ **อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ **สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม **ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และ **ศีลสูงยิ่งกว่า** นั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน **“ชาวโคก”** ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้ใน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี **ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี **ศีล ๘ ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี **ศีลสูงยิ่งกว่า** นั้นก็มีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี **สัมมาอาชีพ** ไม่มี **การค้าขายผิดจากคำสอน** (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขาย **มัจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย **มัจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น (มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ผู้ **“ดับภพ-ดับชาติ”** อย่าง **สัมมาทิฐิ** ได้จริง ตามที่ได้อธิบายมานี้ คือ ผู้มี **“อาริยมุณี”** ผู้มี **“ภุมิ”** บัณฑิต อริยะ ผู้มี **“อาริยมุณี”** ขั้นต้น คือผู้สามารถดับ **อบายภพ** **ที่ยังอยู่ใน “กามภพ”** ได้สำเร็จ เป็นผู้อยู่ใน **ภุมิ “โสตาบัน”**

นั่นคือต้อง **“ดับอารมณ์สุข-ดับอารมณ์ทุกข์”** ที่เป็นอารมณ์ดีนรกายนอก หมายถึง **“กามภพ”** ได้อย่างแน่นอน

“ภพ” มี ๓ ภพ คือ **กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ**

“กามภพ” เป็นภพเบื้องต้น ภพภายนอกที่เกี่ยวกับ **กามคุณ ๕** ซึ่งเป็น **ภุมิ** ที่อาศัยอยู่ใน (อวจร) **ภพ** ที่มีตาหูจมูกลิ้นกายตาม **ภุมิ** เรียกว่า **กามาวจรภุมิ**

ผู้มี **“ภุมิ”** ปฏิสนธิ ก็ **“อวจร”** อยู่ตามฐานะแห่ง **ภุมิ** ตน ส่วนผู้มี **“ภุมิ”** อริยชน ก็ **“อวจร”** อยู่เหนือ **“กามภพ”**

ตามฐานะแห่ง **ภุมิ** ตนเช่นกัน เป็นต้นว่า โสตาบัน ก็ **“อาศัยอยู่ในกามภพ”** นั้นเอง แต่ **“อยู่เหนืออบายภพ”** ของ **“กามภพ”** ได้แล้ว เพราะมี **“โลกุตระภุมิ”** เบื้องต้นแล้ว **เบื้องต้น** ของ **“กามภพ”** แท้คือ **“อบายภพ”** ซึ่งแต่ละคนต้องเรียนรู้ก่อนอื่น ใน **“กามาวจรภุมิ”** นั้นเอง

อย่าเพิ่งงง **“ภพ”** มี ๓ ภพเท่านั้น คือ **กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ** แต่ที่มีคำว่า **“อบายภพ”** ก็อ่านๆ ไปก่อน

“กามภพ” เป็นภพเบื้องต้น เป็นภพภายนอก ที่ทุกคนจะต้องเริ่มต้นกับ **“ภพ”** นี้ก่อน คำว่า **“อบายภพ”** ก็คือ ชั้นตอน ลำดับ ต่ำ-กลาง-สูงของ **“กามภพ”** เท่านั้น ไม่ได้เพิ่มภพภูมิขึ้นมาจาก **กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ** แต่อย่างใด

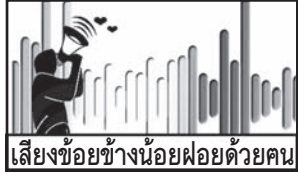
“รูปภพ” เป็น **ภพเบื้องกลาง** ภพภายในที่ผู้ไม่มี **ภุมิ** อริยะ ไม่สามารถจะรู้แจ้งความจริงได้

“อรูปภพ” เป็น **ภพเบื้องปลาย**

“อบายภพ” ใน **“กามาวจรภุมิ”** นั้น ก็ใน **“กามภพ”** นั้นแหละ ที่เป็นกิเลส **“กาม”** เฉพาะของตน คือ สิ่งที่ยังติด ยังยึด ยังอยาก ยังเสพสุขเสพทุกข์กับเรื่องนั้น กับเหตุปัจจัยนั้น แต่มันคือขั้นหยาบ มันเรื่องต่ำแล้วสำหรับเรา เรียกว่า **“อบาย”** คือ ความต่ำ ความเสื่อม ที่เป็นเบื้องต้น เป็นความหยาบความเสื่อมที่เราควรเลิกก่อน กิเลสอื่นใด มันเป็นเรื่องเฉพาะตนแต่ละคน ที่นับว่า **“อบายภุมิ”** ของตน นี่คือ **เบื้องต้นแห่งเบื้องต้นแท้ๆ**

คำว่า **“อบายภพ”** นั้นคือ โลกทางปรมาตถ์ (จิต เจตสิก รูป นิพพาน) หรือวิภังการ นั่นก็คือจิตหรือเจตสิกนั่นเอง ที่หม่นวนเป็นความสุข-ความทุกข์ ขึ้นต่ำขั้นหยาบอยู่ ขึ้นต่ำขั้นหยาบนี้แหละที่เรียกว่า **“อบายภพ”**

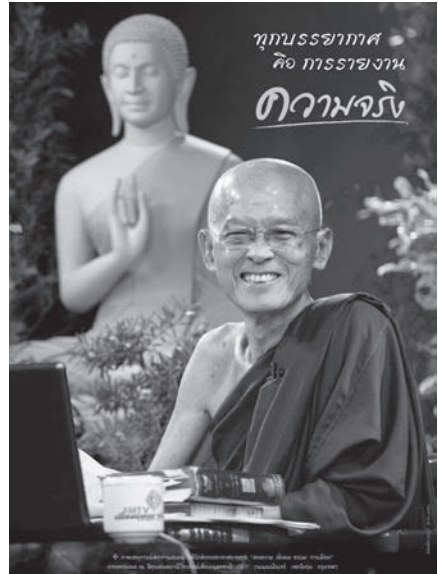
☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● ลิทธิสัจจะ ธรรมาธิปัตย์

สัมพุทธชยันตี มีวิกฤติเป็นโอกาส

ยุคสมัยกึ่งพุทธกาล ปรากฏการณ์สังคัมจทรุดถึงจุดต่ำสุด ทั้งทางราชอาณาจักรและศาสนจักร เมื่อตกต่ำอันกันเหวจนเลวต่อไปไม่เป็น มันก็ต้องหวนกลับคืนฟื้นดีขึ้นใหม่ไม่ช้าก็เร็วอยู่ที่น้ำใจผู้นำเราทำนกล้ำเสียดลละ พร้อมเพรียงเพียงใด

ปาฏิหาริย์เอกลักษณ์แห่งมรรคผล จากพระบรมศาสดาสสมณโคดมถึงพ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ประเทศไทยเกิดขึ้นตั้งอยู่เป็นปีกแผ่นดินมาจนถึงปัจจุบัน ด้วยบุญบารมีเสียดลละของบูรพมหากษัตริย์ แต่บ้านเมืองวันนี้มีปัญหาบ้านปนวนเดือดร้อนทุกหัวระแหง เพราะเราปล่อยให้มหาโจรชาติชั่วน้อยใหญ่ขึ้นไปครองอำนาจเต็มแผ่นดิน

แม้กระนั้นถือเป็นบุญเหลือล้น เมื่อยังมีในหลวงพระองค์นี้เป็นเสาหลักของประเทศอยู่ ผู้นำพาแก้ไขกันไปไม่ยอมท้อแท้ทำงานแก่หมุมารใด ๆ

พระองค์เป็นพ่อของแผ่นดินไม่ธรรมดา ทรงขยันงานหนักมาตลอด ทั้งยอดประหยัด และแก้จนด้วยเศรษฐกิจพอเพียงพึ่งตัวเองอันทวนกระแสทุนนิยม สามานย์โลกาภิวัตน์ถึงขนาดทรงประกาศชาตุนของเราคือกำไรของเรา

ในที่สุด ไม่ว่าจะเกิดวิปริตอะไรถึงไหน คนไทยยังศรัทธาบูชาในหลวง เชื่อมั่นไว้วางใจพระองค์มากกว่าใคร ๆ ในแผ่นดิน...

ดังนั้น สัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปีที่กำลังเปลี่ยนผ่านมีผลเช่นด้านสังคัมเศรษฐกิจด้วยพระปรีชาญาณในหลวงเรา ทรงนำลัทธิเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงตนเพื่อเป็นหนทางรอดทางเดียว ท่ามกลางภาวะข้าวยากหมากแพง จากนโยบายบ้าประชานิยมอย่างจำนำข้าว

เผาประเทศของรัฐบาลเพื่อไทย

โลกุตสรรมณ์มีปาฏิหาริย์

คณะสงฆ์ไทยวางอุเบกขาจัดการเมืองโดยสำคัญว่าไม่ใช่กิจของสงฆ์ ฝ่ายการเมืองก็ตีกันร่วมตักัน ธรรมะอย่ามายุ่งกลัวเดี๋ยวพระสงฆ์องค์เจ้าจะแปดเปื้อน เพราะเชื่อกันผิดๆ ว่าการเมืองเป็นเรื่องแย่งชิงอำนาจ และผลประโยชน์เท่านั้น

แท้จริงพุทธรู้ทันโลกียะจนก้าวพ้นเป็นการเมืองโลกุตตระ คือถือประโยชน์สุขส่วนรวมเป็นตัวตั้ง ทั้งศาสนาและการเมือง ต่างทำเข้าเป้าเดียวกัน พระพุทธเจ้าจึงเป็นนักการเมืองยอดประชาธิปไตย ดังพ่อครูว่า

ในฐานะทุกคนอยู่ในสังคัมสัตว์เมือง หนีไม่พ้นหน้าที่พลเมืองพึงมีประโยชน์แก่คนและสังคม โดยเอาภาระดูแลบ้านเมืองด้วย

งานการเมืองดังกล่าวนี้ไม่มีบาปอกุศล เมื่อทำอย่างสัตย์ซื่อมีอสุธาต ทั้งฆราวาสและสมณะจำต้องชวนช่วยบำเพ็ญโพธิกัจน้อยใหญ่ ตามวิสัยผู้เจริญรอยโพธิสัตว์ปฏิบัติดังพ่อหลวงและพ่อครูผูุ้ตสาหะทุ่มสุดตัวหมดหัวใจเพื่อมวลชน

ดังผลงานการเมืองตัวอย่าง ตลอดช่วง ๔๒ ปี ของชาวอโศก นับจากพ่อครูถือกำเนิดในสมณเพศ เป็นต้นมา พอจะชวนให้เห็นเป็นประจักษ์ชัดเด่น เพื่อ ฉลองสัมพุทธชยันตีปี ๒๖๐๐ ด้วยคนบ้าง ได้แก่ **ชุมชน อโศกบุญนิยมสาธารณโภคี** อันมีกระจายอยู่น้อยใหญ่ ทั่วภูมิภาค(Asoke Boonniyom Community-ABC)

การปรากฏขึ้นของชุมชนคนถือศีลกินอยู่แบบ สาธารณโภคี ซึ่งไม่มีบายมุขเลย นับเป็นชุมชน บุญนิยมทวนกระแสโลกทุนนิยม อันพิสูจน์ให้เห็น ตัวอย่างสังคมโลกุตระที่เป็นไปได้จริง

คือเป็นสังคมในฝันหรือโลกพระศรีอารีย์น้อย ๆ แม้จะยังเป็นแค่หมู่บ้านย่อย ๆ หากแพร่หลายทวีคูณ มากขึ้นเท่าใด จัดเป็นจุลภาคพึงประสงค์ เต็มเต็ม มวลมหัพภาคอีกมากเท่านั้น

ยิ่งกาลเวลาผ่านหลายสิบปีพร้อมกับหมู่มวล ชุมชนเข้มแข็งเคร่งคิลกินมังส์ ปลอดอบายมุข ทุกคน อยู่เย็นเป็นสุข หมดเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจไปเยอะ เพราะศีลมีอวิปฏิสารเป็นอันสงส์

ความจริงจึงบ่งชี้ว่าชาวอโศกมาถูกทางอริยมรรค แล้ว มหัทธมคานธีบอกว่าคำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน ส่วน พ่อครูต่อ ยอดให้ว่า คำตอบอยู่ที่คนเป็นสำคัญนั่นเอง

ฉะนั้น เพียงยกอ้างกรณีชุมชนสาธารณโภคี บุญนิยมอโศกต่าง ๆ มีรูปธรรมตัวจริงเสียงจริงขึ้นมา ยืนยันยืนยัน ให้เห็นชัดแจ้งแห่งประจักษ์พยาน วิญญูชนทั่วแผ่นดิน

ดังปณิธานพ่อครูสู่ทำความจริงแท้ล้ำเลิศประเสริฐ ศรี ให้ปรากฏจนคนตาบอดเห็นได้ โดยมียอมถอยหลัง แม้แต่ก้าวเดียว ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงา

นับว่าตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอนเป็นไหนๆ ถูก ต้องแล้วครับ...ไม่วายยกตัวเอง นำหมั้นไล่ เพราะไม่รู้ จะยกใครไหนอ้างดี ฮา...

เป็นอันว่าอโศกทุกวันนี้ ถึงจะเป็นชนส่วนน้อย กลุ่มย่อยในแผ่นดิน สังคมยอมรับมากขึ้นเยอะเลย ข้อถล่อมโจมตีอโศกเป็นขบถต่อสังฆจักร กลายเป็น บทเรียนราคาแพงคราครั้งก่อนนั้น

ปราชญ์กระแสหลักปักมั่นขนาดกวาดทิ้งว่าอโศก ทำธรรมวินัยให้วิปริต ย่ำแย่กว่าพระทั่วไปแม้ทำวิปริต จากธรรมวินัยใหญ่โตปานใด ยังไม่ชั่วร้ายเท่าเทียบ

ท่านว่าไปเองนั่น เช่นนั้นเทียว...

อหิงสา อโหสิ ต่างคนต่างทำพิสูจน์ความจริงกัน ไป นานาลังวล ไซ้ต้องพิฆาตเข่นฆ่าให้อาลัญ

อย่างไรเสียก็ตามที สัตินยังรู้พลาด นักปราชญ์ ยังรู้พลัง ทั้งธรรมดาบวิสีเหล่าย่อมรอวันเข้าใจก่อน หลังบ้าง

ใครยังกังขาสาหัสกัดไม่ปล่อย เจกเช่นพ่อครูสู่ ประกาศลัทธิธรรมเชิงลึกทางเอฟเอ็มทีทุกวัน ไม่วาย เกิดปฏิกริยาจากพวกน้ำชาล้นถ้วย ด้วยทิลียึดมั่นถือ เหนียวอึดตวาทุปาทาน ปักใจเข้าถูกเอ็งผิด รวากับ ทะลอรหันต์เต็มร้อยแล้วก็เปล่า

ผู้ยังเข้าใจได้ คงไม่มีข้อแนะนำอะไรดีกว่า อย่า เพิ่งรีบตายจาก รักษาสุขภาพดี ๆ มีสิทธิ์ถึงบางอ้อก็ ไซ้เลย! เปิดตาหูฟังปรโตโมละเต็ม ๆ ชัด ๆ ดีกว่า ด่วนปฏิเสธเสียก่อน

ดังนั้น ทุกความเห็นต่าง ต้องมีอยู่แล้วแต่เล็กน้อย ไม่ว่ากันเพราะน่าเห็นใจ ใครต่อใครยังเหมือนตาบอด คลำช้างอยู่ โอกาสสั้น ๆ นี้ข้าพเจ้าใครชักประเด็น สำคัญบางอัน ซึ่งอาจเป็นเช่นน้ำตัวช่วยชะล้าง ข้อ ขัดข้องหมองใจในผู้มีธุลินัยน์ตาน้อยอยู่บ้างได้ไหม

๑. หลงติดอะไร ตัดเลิกอันนั้น

ผู้คนซุ่มักหลงผิดมหันต์ว่า กิเลสกุ่มันภูเขาเลากา ไม่มีปัญญาตัดได้ดอก ขึ้นยึดกิเลสเป็นของเที่ยงตายตัว ต้องติดตัวไปยันตาย จริงอยู่มันไม่มีวันตัดใจเด็ดขาด ก้าวพรวดเดียว หลุดพ้นเลย จู ๆ ใครจะสามารถ เหมือนบัวปริ่มน้ำรอแสงส่องคอยบาน มันไม่ใช่เรา

ต่อให้เล่นวาทกรรมทำจิตว่าง ไม่มีตัวกูของกู ไม่ ยึดมั่นถือมั่น หวังบรรลุนิพพานในฝันสักวันหนึ่ง ถึงจะ ขบคิดปริศนาเซน จะเพ่งเห็นดวงแก้วดวงใส สร้าง นิมิตติดตาด้วยอุปาทาน จะเพ่งอาณาปานสติมีลมเป็น กลิณพาดิตสมณะ เจริญสติยุบหนอพองหนอ เดิน จงกรม หรือสะกดจิตอีกร้อยแปดวิธี แต่ไม่มีสัดกติกิเลส ให้หลุดลอนขาดโดยไม่ต้องเด็ดทุกสัมผัส

วิธีทั้งหมดมันยังตัดกิเลสไม่โดนใจถูกฝ่าถูกตัวเลย แค่กลบเกลื่อน กดข่มเช่นหินทับหญ้า อย่างเก่งก็แค่นั้น ฐานะผู้แสวงหาผ่านประสบการณ์อยู่บ้าง พอรู้ทันมา แบ่งปันประมาณนี้แหละ จึงไซ้ว่าเกาถูกที่คันถึงไหน เขียว เสียเทียวเหนียวเปล่า ทางอ้อมๆเอาไว้ว่างๆ

ลองทีหลังเมื่อไหร่ได้เลย

ก่อนอื่นควรเข้าใจกิเลสมันไม่เที่ยง เพิ่มลดหดหายได้ ถ้าเราทำมันไม่สามารถตัดกิเลสให้มันลดน้อยถอยลงจนหมดสิ้นได้ พระพุทธเจ้าไม่ทรงสอนไว้ให้เหนื่อยเปล่าแน่ เว้นแต่เราจะไม่ยอมเอาไหนเลยจริงๆ

ข้อทำพิสูจน์ว่า ทุกคนอาจตัดกิเลสอย่างแยบๆก็เบาบางจนคลายบ้างไม่เกินวิสัย ใครชอบอ้านักตัดโลกโกรธหลงนั้นนี่ไม่ไหว ทีเพิ่มพูนกิเลสหนาขึ้น โฉนทำเป็นบ่อๆ

เป็นธรรมดาปล่อยไหลตามสายน้ำตันทา มันง่าย ครั้นจะตัดทวนกระแสน้ำฝิ่ง มันต้องยากก่อน อ้นไหนทำได้ถือว่าง่าย อ้นไหนยังทำไม่ได้นับว่ายากกับตัวเอง ยากง่ายไม่ใช่ข้ออ้างหากเขาจริง

สำหรับบโศก ตั้งตนที่ถือศีลเคร่ง ลดละอบายมุขเลือกเอาเองจะจัดหนักเบา เอาตัวไหนออกก่อนหลังตื่นๆตั้งแต่เหล่าเมาควันพนน ทั้งเสื้อผ้าสิ่งสำอองตกแต่งแข่งหรู จนถึงกินดื่มเสพย์สารพัด เคยรู้เช่นเห็นชาติมาใช้บ่อย ลองถอยหลังเข้าคลองธรรมดูบ้างปะไร อารมณ์สุขเคยสนุกนักหนา ถึงวันนี้มีอะไรเหลือหลอมันลอยลมเหลวไหลเท่าไรบ้าง แม้อย่างได้ติดอกติดใจก็พาไปอยากให้ทุกข์ใจไม่จบสิ้น

เวรไหมละ กับแสหาอารมณ์สนุกสุขต่อแหล่แค่สมอยากไม่เสร็จ!

๒. สมานิพุทธลิมิตาเหนือชั้นฤาษี

เคยมีผู้รู้ไม่ทันลึกพอ ยกเทียบสันตโศกเด่นศีลเคร่ง ธรรมกายเก่งสมานิ สอนโมกข์เฟื่องปัญญาประมาณนั้น

อันที่จริงลัทธิธรรมตายสร้างจุดขายสมานิพาเพ่งดวงแก้ว หลงปั้นภาพลวงตาดวงใส เป็นอึดตาว่าธรรมกาย ทั้งหมดชวนสมเพชออกนอกเขตพุทธ

ส่วนการถือศีลของอโศก ไม่ตื่น ไปไกลลึกซึ้งกว่าที่เข้าใจทั่วไป

กระแสหลักมักสอนว่าศีลรักษากายวาจา จะรักษาจิตต้องบำเพ็ญสมาธิเจริญวิปัสสนา อะไรเทือกนั้น

จะให้ถูก พ่อครูว่ากายวาจามาจากใจเป็นประธาน คือถือศีลรักษากายวาจา จึงต้องถึงจิตจนชำระนิวรรณ์ให้บริสุทธิ์ศีลเสร็จสรรพ

เป็นเรื่องผิดพลาดมหันต์ เมื่อสอนปฏิบัติศีล สมานิ

ปัญญา แยกไปคนละทิศทาง ในขณะที่พระสูตรมีพูดไว้ชัด ศีลกับปัญญา เป็นของคู่กัน ศีลยอมชำระปัญญา ปัญญายอมชำระศีล เหมือนล้างเท้าด้วยเท้า ล้างมือด้วยมือขัดถูกัน

เปรียบอีกอย่าง เช่น ไม้สีไฟสองอัน ขัดสีกันจนเกิดติดไฟ การถือศีลด้วยปัญญา พากิจสูงขึ้นไป นั่นคือสมาธิ อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา จึงไปด้วยกัน มาด้วยกัน เหมือนขึ้นบันไดเวียนสูงขึ้นเรื่อยๆ

ผลสำเร็จของอโศกอยู่ที่การถือศีล ให้เป็นอธิศีล เกิดอธิจิตด้วยอธิปัญญา พาบรรรลูรหันต์โดยลำดับตั้งตนจากอานิสงส์แรกคืออวิปฏิสสาร แปลว่าหมดเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ

จากอวิปฏิสสารยอมยังให้เกิดมีปราโมทย์ มีปีติ มีปีสลัทธิ มีสุข เกิดสมาธิ เกิดญาณภูตญาณทัสสนะ เกิดนิพพิทาวีระคะ เกิดวิมุตติญาณทัสสนะ เป็นผลานิสงส์สุดท้าย หมายสรุปคือ ศีลที่เป็นกุศลยอมยังให้ถึงอรหัตผลโดยลำดับ ดังนี้แล (กัมมัตถยสูตร ว่าด้วยอานิสงส์ของศีล ตป.๒๔ ข้อ ๑)

เป็นอันว่า ศีลที่ฉลาดถึงถึงจิตวิญญูณ ก่อให้เกิดสมาธิพุทธ

สำหรับสมาธิสะกตจิตระดับนิวรรณ์ชั่วคราว ฤาษีรู้จักกันดี เป็นสมาธิซึ่งพระสูตรบ่งชี้ว่า ไม่ได้เกิดจากศีลเป็นที่ตั้ง ไม่มีศีลเป็นที่ไป ย่อมไม่มีผลใหญ่ ไม่มีอานิสงส์ยิ่ง (มหัปปลา มหานิสังสา)

ตรงข้ามกับสมาธิ (พุทธ) อันเกิดจากศีลเป็นที่ตั้ง มีศีลเป็นที่ไปไปถึงจะมีผลานิสงส์ยังให้บรรลอรหัตผลโดยนัย กัมมัตถยสูตร ข้างต้น

เฉพาะอย่างยิ่ง พ่อครูเป็นผู้ชูธงสัมมาสมาธิ อริยะลักษณะเฉพาะพิเศษตรีสิริ์โดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประกอบด้วยอริยมรรคทั้งองค์ ๗

คือมีสัมมาทิฐิเป็นประธาน ห้อมล้อมด้วยสัมมาวายามะ และสัมมาสติ รวมเป็นองค์ ๓ ทำการขับเคลื่อนพฤติกรรมอีก ๔ มีสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมาภิมันตะ และสัมมาอาชีวะ รวมองค์นำมรรค ๓ ขับเคลื่อนมรรค ๔ จัดเป็นมรรคเจ็ดองค์ ส่งผลสัมมาสมาธิ เป็นองค์ที่แปด

สัมมาสมาธิอันเป็นอริยะ ปรากฏในมหาจิตตาริ-สกลสูตร (ตป.๑๔ ข้อ ๑๓๖)

ประหลาดดีที่ไม่ยักมีใครนำมาอธิบายให้เห็น
สมาธิพุทธลิมตา ตื่นรู้ทุกขณะ ชีวิตประจำวัน คิดพูด
ทำงาน ดำเนินชีวิต

อนึ่ง การปฏิบัติธรรม ไม่แยกขาดจากการงาน
ไม่ทิ้งห่างสังคัม อยู่ร่วมหมู่มิตรดีสหายดี สังคัม
สิ่งแวดล้อมดี ถึงจะเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนา
พรหมจรรย์ อุปมาแม่วัว เคี้ยวหญ้าไปพลาจ ตา
ชำเลืองดูลูกวัวไปด้วย

โดยเฉพาะชีวิตในหมู่กลุ่ม เป็นอยู่ทำงานด้วยกัน
เกิดผัสสะเป็นปัจจัย กระทั่งกระแทกกิเลส
อัตรตาให้ปรากฏ มีผลสังเคราะห์แลกเปลี่ยนเรียนรู้เร็ว
พรั่งพร้อมกันคนทุกระดับ

๓. เปล่ามรรคผล คนนอกพุทธ

สมัยเด็ก เคยได้ยินโฆหารชาบ้านฉันไม่ใช่โสดานี่
จะได้ไม่โกรธ แสดงภูมิรู้ผู้คนสำคัญว่าโสดาสุงเลิศ
ปานอรหันต์

พ่อครูเคยชี้ว่า คนทั่วไปไม่รู้จักโสดา เพราะโสดาบ้น
เพิ่งเปลี่ยนผ่านจากปุถุชน จึงใกล้กันมาก ดูไม่ออก

ส่วนพระอรหันต์ ยากที่จะรู้จักทาน เพราะคล้าย
คนธรรมดาเหลือเกิน เนื่องจากมีลักษณะสูงสุดคืนสู่
สามัญ (ปฏินิสสัคคะ) ดังเรื่องเล่าอรหันต์จิ้ง เป็นต้น

ฉะนั้น เมื่อสำคัญเลยเถิดว่าโสดาบ้นต้องไม่โกรธ
ใคร เลยเป็นโสดากันไม่ได้สักที เพราะปฏิบัติไม่มีลำดับ
ต้นกลางปลาย พาลับสน ทั้งที่โสดายังมีอารมณ์หลุด
เตะคนบางที่บ้างก็ธรรมดา

ชั้นแรกอารยะแคโสดา ยังไม่มีปัญญารู้จัก มีพัก
ต้องพูดถึงอรหันต์ เราถึงได้ยินอยู่เรื่อยๆ พระองค์นี้
นั่นเป็นอรหันต์สังเขปที่ยังเคียงหมากปากแดงเป็นต้น

ในบทสวดสังฆคุณ ชี้ชัดว่าอริยสาวกได้แก่บุรุษสี่
บุคคลแปด มีโสดา สกิทาคามี อนาคามี และอรหันต์
แตกเป็นโสดามรรคโสดาผล จนถึงอรหัตมรรค อรหัต-
ผล เท่ากับแปดบุคคล ใครยังขาดคุณวิเศษเช่นนี้ พระ
พุทธองค์ไม่ทรงนับว่าเป็นสาวกอุบาสิกอุบาสิกาของเรา

อย่างไรก็ดี โสดาไชยากเกินบรรลู่ เมื่อตั้งหลักพัน
เวรภัยห้า สมาทานศีลห้าบริสุทธิ์ หลุดพ้นอบายมุขทุก
ชนิด ครัทธานันในพระรัตนตรัย ย่อมรับประกันตน
ไม่มีวันตกต่ำเป็นธรรมดา เทียงต่อการตรัสรู้หลุดพ้น
ในภายหน้า

ยิ่งเข้าใจเต็มทีขึ้นว่า โสดาบ้นคือพระอรหันต์
ระดับต้นที่ ๑ เรียกว่าอรหันต์ในโสดา ครั้นเป็นอรหันต์
ในอรหันต์เต็มรอบระดับที่ ๔ ก็นับว่าเป็นอรหันต์สมบูรณ์

อรหันต์เป็นผู้หมดกิเลสทั้งหมดที่รวมเรียกนิรวณห้า
อันพาหลงจมอยู่ในโลกโลภีย พ่อครูแบ่งระดับเป็นโลก
อบาย โลกกามคุณ โลกธรรม และโลกอัตรตา เพื่อให้
หลุดพ้นอยู่เหนือโลกียวิสัยเหล่านี้ เรียกว่าเข้าถึง
โลกุตระ

เมื่อพูดถึงอรหันต์บริบูรณ์บริสุทธิ์สูงสุด คงยาก
จะเข้าใจปฏิบัติตาม เราจะทำตามอรหันต์ก็ขึ้นบันได
ทีละขั้นคือถือศีลไปตามลำดับ จับตัวกิเลสเป็นเรื่อง ๆ
เรียกว่าสลักกายะ

เพียงลดละเหล่าเมามาเสพยาติดกินดื่มอะไร
กระทั่งหลุดพ้นเหนือมันจนลอยตัว เหมือนน้ำกลิ้งบน
ใบบอน นั่นคืออรหันต์ในแต่ละเหตุปัจจัย สังสมวิมุติ
หลุดพ้นผ่านชั้นหยาบกลางละเอียดยะลุเรื่อยไป
เหมือนเดินทางข้ามภูเขาซับซ้อน ผ่านจากลูกหนึ่งไป
เจออีกลูกหนึ่ง เป็นต้น

ปรากฏการณ์บังเกิดชาวโศก เริ่มต้นจากสมณะ
โพธิรักษ์บำเพ็ญโพธิกิจมา ๔๒ปีมีผลขยายก่อเกิดชุมชน
บุญนิยมสาธารณโภคี ที่มีทั้งเศรษฐกิจบุญนิยม
กสิกรรมไร้สารพิษ พาณิชยกรรมบุญนิยม สุขภาพบุญนิยม
และกระทั่งการเมืองบุญนิยม ซึ่งกำลังเปิดมิติใหม่ของ
ประชาธิปไตย ในงานประท้วงทวงคืนประเทศไทย

ทั้งหมดรวมประเด็นที่กล่าวมา เพียงเป็นตัวอย่าง
แลกเปลี่ยนตามภูมิเม้าน้อยนิด เพื่อเพิ่มพูนศรัทธา
บูชาพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้สืบทอดธรรม-
ทายาทจากพระบรมศาสดาสมณโคดม ในโอกาสฉลอง
สัมพุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี

มหัศจรรย์ ปาฏิหาริย์แห่งธรรมอภาลิโก แม้วันนี้
โลกยังไม่ว่างจากอรหันต์ เมื่อยังมีผู้ปฏิบัติปฏิบัติ
ชอบอยู่ตลอด ชาวโศกต่างยืนยันเป็นประจักษ์สิทธิ์
กิเลสลดละได้จริงทันตาเห็น ด้วยมีผู้รู้แจ้งประจักษ์
อย่างพ่อครูสามารถส่องไฟในที่มืด เปิดของคว่ำให้หาย
ชักของลึกให้เห็นชัดเหมือนอยู่ต้น นับเป็นบุญยิ่งล้ำ
สำหรับคนร่วมยุคสมัยได้พึ่งบารมี ได้ร่วมพระบรม-
โพธิสมภารเจ้ากับรมโพธิ์พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
สมพร้อมคู่พระโพธิสัตว์ **☸**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๗

ทัศนคติของชาวอเมริกันในปัจจุบัน
ไม่แตกต่างจากโลกทัศน์ของพวกเขา “กาขาว”
ในสมัยล่าอาณานิคม
การปล้นโลกเป็นภารกิจที่พระเจ้ามอบหมาย

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

ในปี ๒๕๔๐ โรงเรียนทั้งหมดในเขตวอชิงตัน ดี.ซี. ต้องเปิดเรียนพร้อมกันช้าไปกว่ากำหนดปกติถึง ๓ สัปดาห์ เพราะ ๑ ใน ๓ ของโรงเรียนทั้งหมดไม่ปลอดภัยพอที่จะเปิดได้ ยิ่งกว่านั้นเกือบร้อยละ ๑๐ ของโรงเรียนรัฐบาล มีผู้สมัครเข้าเรียนมากกว่าอาคารเรียนถึงร้อยละ ๒๕ และอย่างน้อยมีหนึ่งโรงเรียนที่ครูต้องสอนนักเรียนในห้อง ภารโรง ร้อยละ ๑๕ ของโรงเรียนรัฐบาล

๑๑,๐๐๐ แห่งในนิวยอร์กไม่มีการโรงประจำเต็มเวลา ทำให้ครูต้องดูพื้นเองและนักเรียนต้องเข้าห้องน้ำโดยไม่มีกระดาษชำระ

สิ่งที่พิสูจน์ว่าการศึกษากำลังมีปัญหาคือห้องสมุดสาธารณะและแม้แต่ห้องสมุดโรงเรียนก็ได้ถูกปิดลง หรือลดเวลาเปิดทำการ และรัฐบาลยังเสนอตัดงบประมาณด้านห้องสมุดลงเกือบร้อยละ ๑๙ ซึ่งเป็นเงินที่จะลดลงถึง ๓๙

ล้านดอลลาร์ด้วย ในปี ๑๙๙๙ (๒๕๔๒) เอกสาร รายงานการศึกษาประจำสัปดาห์ กล่าวถึงห้องสมุดของโรงเรียนประถมแห่งหนึ่งว่า “แม่หนังสือที่ดีที่สุดก็ยังมีล้ำสมัย ขาดรุ่งริ่งและสีซีดจาง ที่แย่ที่สุดก็คือเก้าอี้และโต๊ะอยู่ในสภาพเก่าแก่ ไม่เข้าชุดกันและหักพัง ไม่มีคอมพิวเตอร์สักเครื่องเดียว หนังสือก็ไม่ได้ถูกจัดเป็นหมวดหมู่และยากแก่การค้นหา” พระเอกซึ่งมีมาหาที่เข้ามาช่วยรักษา สถานการณ์ในเรื่องนี้ตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมา คือ “บริษัทข้ามชาติ” โดยเริ่มสวมบทบาท “พระเอก” หลังจากประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ผลักดันระบบทุนนิยมเสรีซึ่งเน้น “กำไร” ของเอกชนอย่างจริงจัง

ศูนย์วิเคราะห์ลัทธิการค้านิยมในการศึกษา (Center of Analysis of Commercialism in Education-CACE) เปิดเผยว่า “ตลอดเวลา ๑๐ ปีที่ผ่านมา โครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนได้รับการ “สนับสนุน” จากบริษัทข้ามชาติเพิ่มขึ้น ๒๔๔ เปอร์เซ็นต์ และโรงเรียนต่างก็ยินยอมให้บริษัทต่างๆ ดังกล่าว ใช้ชื่อของบริษัท ในกิจกรรมนั้นๆ ได้ เช่น การแจกจ่ายหนังสือที่มีโฆษณาของแคลวิน ไคลน์ และไนกี้บนปก หรือไนกี้ให้การสนับสนุนทีมเบสบอลในการแข่งขันระหว่างโรงเรียน พิซซาฮัทตั้งเป้าให้นักเรียนอ่านหนังสือ และเมื่อนักเรียนทำได้ตามเป้าที่ตั้งไว้เป็นรายเดือน ก็จะได้รับรางวัลให้ซื้อพิซซาได้ในราคาพิเศษ พร้อมกับมอบประกาศนียบัตรให้ด้วย บริษัทเจเนอรัลมิลล์และแคมเบลล์ซูป ตั้งโครงการให้รางวัลแก่โรงเรียนที่กระตุ้นให้ผู้ปกครองนักเรียนซื้อผลิตภัณฑ์ของบริษัท โดยโรงเรียนจะได้ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของยอดที่จำหน่ายได้ นั่นคือโรงเรียนจะได้ ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ถ้าทำยอดขายได้ ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ในปี ๑๙๙๐ (๒๕๓๓) เพียงปีเดียว โรงเรียนอย่างน้อย ๑,๓๔๔ แห่ง ได้ตกลงต้นยอดขายของน้ำดำในโรงเรียน บริษัทน้ำดำแห่งหนึ่งอุทิศเงิน ๑.๕ ล้านดอลลาร์เพื่อสมทบทุนในการสร้างสนามกีฬาแห่ง

ใหม่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในโคโลราโด และโรงเรียนนั้นก็จัดโครงการวิทยาศาสตร์ให้นักเรียนวิเคราะห์ “น้ำดำ” นั้นๆ รวมทั้งให้ทดลองดื่มดูวิดีโอและเยี่ยมชมโรงงานด้วย ส่วนน้ำดำอีกยี่ห้อหนึ่ง ก็ตั้งเป้าให้โรงเรียนขายน้ำดำยี่ห้อนั้น ในจำนวนที่กำหนด กระตุ้นให้โรงเรียนยอมให้นักเรียนซื้อน้ำดำจากเครื่องหยอดเหรียญได้อย่างไม่อื่น และยอมให้นักเรียนดื่มน้ำดำในห้องเรียนได้ด้วย การครอบงำโรงเรียนและนักเรียนโดยใช้เงินและรางวัลเป็นเครื่องล่อเช่นนี้ ทำโดยบริษัทข้ามชาติทุกประเภทอย่างกว้างขวาง โดยมีทั้งบริษัทขนมหวาน บริษัทน้ำมัน ช็อกโกแลต บริษัทอาหารขยะ รวมถึงบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ที่ชื่อ “เจเนอรัลมอเตอร์” บริษัทนี้จัดชั้นเรียนวิชาเศรษฐกิจในโรงเรียนแห่งหนึ่ง แล้วตั้งหัวข้อการสอนและให้ตำราเรียนที่สนับสนุนเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรี โดยยกความสำเร็จของบริษัทเป็นตัวอย่างด้วย

บริษัทต่าง ๆ มีวิธีประทับ “ตราสินค้า” ของบริษัทไว้ในความจำของเยาวชน นั่นคือผ่านอินเทอร์เน็ตและโทรทัศน์โดยการให้คอมพิวเตอร์แล็บแก่โรงเรียน และตั้งเงื่อนไขให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์แล็บอย่างน้อยวันละ ๔ ชั่วโมง เมื่อนักเรียนใช้คอมพิวเตอร์ก็ต้องพบกับโฆษณามากมายในเว็บไซต์ที่ถูกเลือกไว้ล่วงหน้า โดยบริษัทและยังถูกบันทึก “ความชอบส่วนตัว” และข้อมูลอื่นๆ ซึ่งสามารถนำไปจำหน่ายต่อให้บริษัทอื่นด้วย ที่แย่ที่สุดของนักการตลาดทางโทรทัศน์คือ “ช่อง ๑” นักเรียน ๘ ล้านคนของโรงเรียน ๑๒,๐๐๐ แห่ง ดูโทรทัศน์ช่องนี้ซึ่งมีการโฆษณา “ทุกวัน” ซึ่งคิดเป็นเวลา ๖ วันเต็มต่อปีต่อคน และเมื่อรวมกับเวลาสอนที่สูญเสียไปด้วย ก็คิดเป็น “ภาระ” ของผู้เสียภาษีเป็นเงินถึง ๑.๔ พันล้านดอลลาร์ต่อปี

นักการศึกษาและแพทย์อเมริกันต่างกล่าวว่า “เด็กของเราไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงโทรทัศน์ได้ แม้แต่ในโรงเรียนก็มีรายการโทรทัศน์” รายการของ

“ช่อง ๑” อุทิศเวลาเพียงร้อยละ ๒๐ เท่านั้นให้กับรายการที่ให้ความรู้ เช่น การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้เองจึงไม่น่าแปลกใจที่เยาวชนอเมริกันกลายเป็นนักบริโภคนิยมและเป็นโรคอ้วนจนถึงวัยผู้ใหญ่???

อนึ่งทุนไม่ได้เข้าครอบงำการศึกษาของสหรัฐฯในระดับประถมและมัธยมเท่านั้น ในปัจจุบันบรรดาคณะกรรมการบริหารของมหาวิทยาลัยจำนวนมาก ต่างก็เป็นตัวแทนจากบริษัทข้ามชาตินักวิชาการต้องคอยรับการชี้แจงจากผู้บริหารดังกล่าว และเป้าหมายทางวิชาการถูกลดความสำคัญลง และนี่น่าจะเป็นสาเหตุให้ผลการศึกษาของเด็กอเมริกันในหลายวิชาตกต่ำลงไปอยู่ในอันดับท้ายๆ ในหมู่ประเทศอุตสาหกรรม

● อีกตัวอย่างหนึ่งของการศึกษาที่ถูกครอบงำโดยบริษัทข้ามชาติหรือ “ทุน” คือกรณีห้องสมุดสภาสูงของสหรัฐฯ โคคาโคล่าเป็นบริษัทที่ถูกวิจารณ์ในเรื่องการผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ไม่มีคุณค่าของอาหารและมีน้ำตาลสูงซึ่งทำให้เด็กอ้วน อย่างไรก็ตาม เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๓ โคคาโคล่าใช้ “เงิน” ในการแผ้วถางทางเข้าสู่ห้องสมุดของสภาองเกรสตราโคคาโคล่าสีแดงสดถูกติดอยู่คู่กับตราของห้องสมุดซึ่งสร้างขึ้นด้วยเงินภาษีของประชาชนชาวอเมริกันที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าวได้ประท้วงอยู่นอกอาคาร และพวกเขา กล่าวว่า “ผู้เสียภาษีซึ่งเสียเงินสร้างและสนับสนุนการดำเนินงานของห้องสมุดรัฐสภา ไม่มีหน้าที่ที่จะส่งเสริมการขาย “อาหารขยะ” ในสหรัฐฯ ซึ่งกำลังสร้างปัญหาการเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของคนอ้วน”

● นอกจากระบบการศึกษาแล้ว สื่อมวลชนของสหรัฐฯ ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ ๘๐ ของสื่อมวลชนทั้งหมดในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่างก็เป็น “พลังที่นุ่มนวล” (soft power) ในการครอบงำทางปัญญาและหล่อหลอม “อัตลักษณ์” ของคนอเมริกันโดยเล่า

ซ้ำแล้วซ้ำอีกถึงผู้อพยพผิวขาว ผู้ได้รับมอบหมายจากพระเจ้าการสร้างชาติที่ยิ่งใหญ่ คุณค่าต่างๆ แบบอเมริกันที่ต้องรักษา รวมทั้งฝันแบบอเมริกันที่ต้องเผยแพร่ด้วยความภาคภูมิใจ พร้อมกับตอกย้ำตลอดเวลว่า ฝันแบบอเมริกันเป็นฝันที่ “เป็นสากล” และทุกคนในโลกอาจไขว่คว้าได้ ทั้งๆ ที่ “ฝันแบบอเมริกันนั้นคือฝันร้ายของชาวโลก” (American Dream : Global Nightmare) ศาสตราจารย์ นพ.ประเวศ วะสี อธิบายว่าสภาพจิตที่คนๆ หนึ่งหลงผิดว่าความคิดและการกระทำของตนช่างถูกต้องดีงาม มีคุณค่าและเป็นแบบอย่างที่ดีผู้อื่นควรจะชื่นชมและปฏิบัติตามว่าเป็นสภาพของ “จิตตกบ่วง”

ในเรื่องนี้สรุปได้ว่า การตีความศาสนาคริสต์อย่างผิดๆ ของชาวโปรเตสแตนต์ การศึกษาที่คับแคบและเสื่อมคุณค่าที่ถูกครอบงำโดย “ทุน” ของสหรัฐฯ ต่างก็เป็นปัจจัยที่หล่อหลอมให้คนอเมริกันไม่สำเหนียกว่าตนเป็นเพียงหนึ่งในสมาชิกของสังคมโลกซึ่งมีวัฒนธรรมที่หลากหลายแต่กลับยึดถืออัตลักษณ์และคุณค่าของตนเองเป็นที่ตั้ง มีสภาพจิตที่เรียกว่า “จิตตกบ่วง” มองโลกคับแคบ ถือประโยชน์ฝ่ายเดียว หลงชาติว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่พระเจ้าโปรดปราน และมีสิทธิปกครอง ครอบงำและหาประโยชน์จากชาติเล็กชาติน้อยอันป่าเถื่อนโดยใช้ทั้ง “พลังนุ่มนวล (soft power) ในการครอบงำทั้งในด้านสติปัญญา วัฒนธรรม สังคมและการเมือง และพลังทางทหาร (hard power) เข้ายุทธการและบังคับ เช่นกรณีประเทศในลาตินอเมริกา ระหว่าง ค.ศ.๑๙๓๐-๑๙๙๐ และประเทศอิรักในปัจจุบัน หรือใช้หลักซึ่งรู้จักกันดีในหมู่นักการเมืองและสื่อมวลชนอเมริกันคือการให้กินแครอทหรือตีด้วยไม้ตะพุด (carrot or stick!!!)

อนึ่ง ทศนคติของชาวอเมริกันในปัจจุบัน ไม่แตกต่างจากโลกทัศน์ของพวกเขา “กาขาว” ในสมัยล่าอาณานิคม การปล้นโลกเป็นภารกิจที่พระเจ้ามอบหมาย คนนอกศาสนาคือซาตาน และการ

เปลี่ยนพวกปาเถื่อนให้เป็นคริสตชน เป็นการทำบุญอันยิ่งใหญ่ เพราะเป็นการนำพวกนอกศาสนาให้เข้าสู่สวรรค์ชั้นนิรันดร์ ชาวอเมริกันต่างอยู่ภายใต้กรอบการรับรู้ที่จำกัด พวกเขาไม่รู้สึกรู้ว่าจำเป็นต้องคำนึงว่าผู้คนในสวนอื่น ๆ ของโลกจะมีทัศนคติอะไร พวกเขาอาจไม่ได้ตระหนักเลยด้วยซ้ำว่ามันมีอยู่ คนอเมริกันไม่ยึดติดทัศนคติของคนที่ไม่ใช่อเมริกัน และกำหนดนโยบายต่างประเทศบนหลักผลประโยชน์ของชาติเท่านั้น ลัทธินี้เรียกว่าลัทธิ “ยกเว้นตนเอง” (self-exemption) และเป็นลัทธิที่ก่อวิกฤติให้สังคมโลกอย่างมหาดศาล!!!

ศาสตราจารย์อภิชาติ พันธเสน กล่าวไว้เกี่ยวกับการศึกษาของตะวันตกว่า “การศึกษาของตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ยุคสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๑๗ เป็นต้นมา ได้ละทิ้งรากฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมโดยสิ้นเชิง ระบบการศึกษาแบบตะวันตกทั้งหมดเป็นกระบวนการที่เน้นความฉลาด (intelligence) แต่ไม่ได้เน้นการสร้างปัญญา (wisdom) เมื่อมีความฉลาดแต่ขาดปัญญาก็นำความฉลาดไปใช้ในทางที่ผิด เช่นระบบทุนนิยมซึ่งส่งผลในทางทำลายชีวิตทรัพยากรและสภาพแวดล้อมมากกว่าผลในทางสร้างสรรค์”

๕. ศาสนาที่ถูกบิดเบือน : ในปัจจุบัน ชาวตะวันตกส่วนใหญ่แยกศาสนาจากการเมืองการปกครองเพราะเชื่อเกี่ยวกับอิทธิพลของศาสนาในยุคมืดแห่งสมัยกลางของประวัติศาสตร์ (Medieval Period : ๓๕๗-๑๔๘๓ AD) ซึ่งเป็นยุคที่กษัตริย์โรมันหมดอำนาจควบคุมศาสนจักร ผู้คนศรัทธาในศาสนา มาก และเชื่อว่าพระเจ้าสังหารราชเป็นผู้แทนของพระเจ้า สังหารราชจึงมีอำนาจเหนือใจคนมากกว่ากษัตริย์ในทุกประเทศที่อยู่ภายใต้คริสตจักร พระราชาที่ขัดขืนสังหารราชจะถูกคว่ำบาตร จนถึงถูกราชฎาขับไล่ออกจากตำแหน่ง กษัตริย์ต้องทำตามคำสั่งของพระเจ้าสังหารราช เช่น ให้หยุดงานและเข้าโบสถ์ในวันอาทิตย์ ถ้าไม่ยอมทำตามอาจถูกลงโทษให้จับเข้าคุกของสังหารราชก็ต้องยอม เช่น

พระเจ้าเฮนรีของเยอรมัน นักวิทยาศาสตร์เช่นกาลิเลโอซึ่งบอกว่าโลกกลม ไม่ได้แบบอย่างที่คริสตจักรบอกก็ถูกจับขังคุกจนต้องบอกว่าโลกแบนจึงถูกปล่อยจากคุก แต่ก็ถูกกักบริเวณเพื่อไม่ให้ไปสอนใครว่าโลกกลมจนเสียชีวิต

สำหรับสหรัฐฯ นอกจากเหตุผลข้อแรกแล้ว ชาวอเมริกันซึ่งส่วนใหญ่เป็นคริสเตียนนิกายโปรเตสแตนต์ยังเชื่อเกี่ยวกับการกดขี่ข่มเหงของคริสเตียนนิกายคาทอลิกในยุโรป จนต้องหลบหนีไปสู่แผ่นดินใหม่ด้วยสหรัฐฯจึงเน้นในเรื่องเสรีภาพและจัดให้รัฐและศาสนาแยกจากกันเกือบจะเด็ดขาด (ในทางพฤตินัยยังใช้คำว่า nation of god และ in god we trust) อย่างไรก็ตาม โพลทุกโพลกลับแสดงว่าชาวอเมริกันเคร่งศาสนา กว่าทุกประเทศอุตสาหกรรม คนอเมริกันร้อยละ ๔๗ ไปโบสถ์สัปดาห์ละครั้งหรือมากกว่านั้น ในขณะที่ชาวยุโรปน้อยกว่าร้อยละ ๒๐ เท่านั้นที่ไปโบสถ์ ชาวอเมริกัน ๘ ใน ๑๐ กล่าวว่า “พระเจ้าสำคัญต่อชีวิต” ในขณะที่ชาวยุโรปเพียงร้อยละ ๕๐ ที่กล่าวเช่นนั้น ชาวอเมริกันร้อยละ ๙๔ เชื่อในพระเจ้า และร้อยละ ๗๒ เชื่อในเรื่องนรกและสิ่งชั่วร้าย ชาวอเมริกันประหลาดใจมากที่ประเทศประชาธิปไตยในยุโรปเลือกผู้นำที่ไม่สนใจในศาสนาและไม่ไปโบสถ์ เช่น นายเกอร์ฮาร์ด ชโรเดอร์ ของเยอรมัน นิตยสารนิวส์วิกได้สำรวจความคิดเห็นของชาวอเมริกันและพบว่า “คนอเมริกันร้อยละ ๒๙ เห็นว่าศาสนามีบทบาททางการเมืองและการดำรงชีวิต แต่คนร้อยละ ๓๗ กลับคิดว่าศาสนายังมีบทบาทน้อยไป”

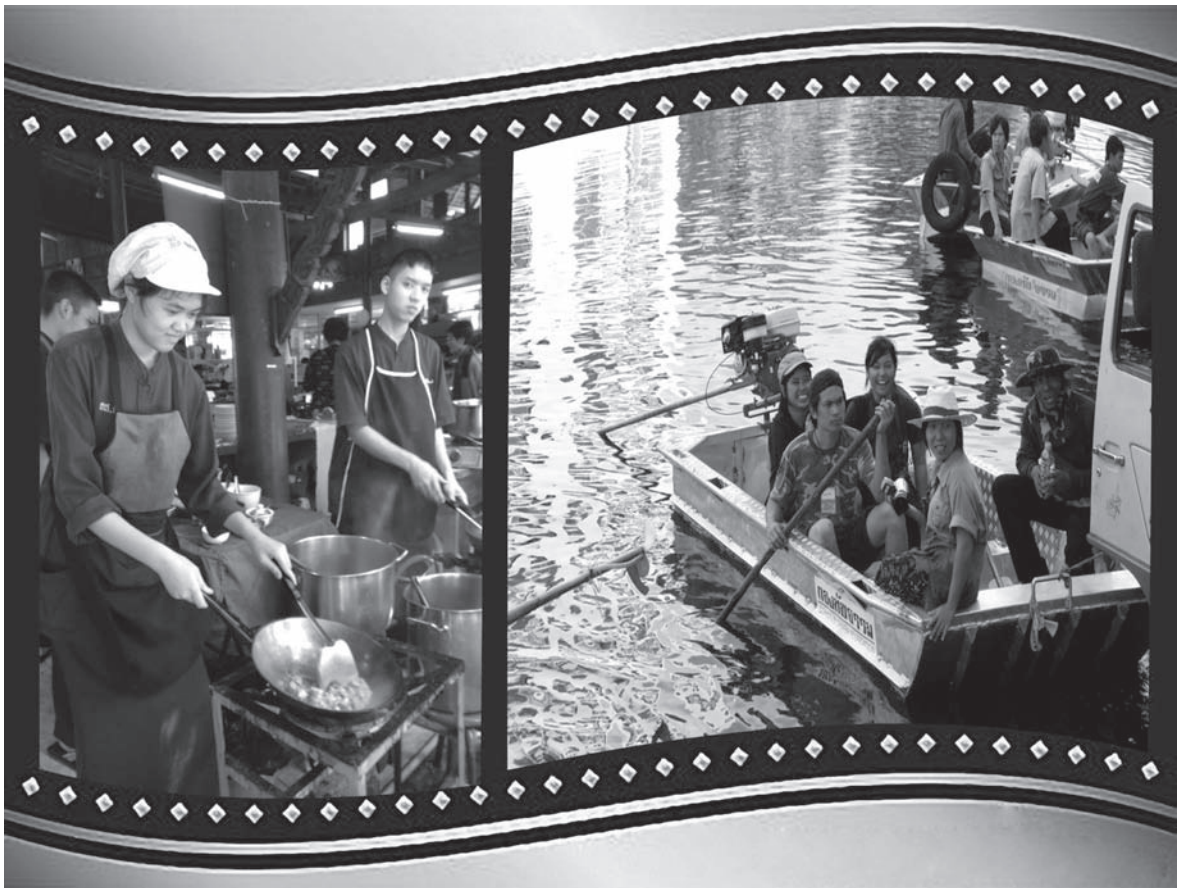
ศาสนาที่ชาวอเมริกันนับถือมากที่สุดคือ คริสต์ศาสนา ชาวคริสต์เชื่อว่ามนุษย์มีชีวิตเดียว เมื่อตายแล้วคนที่ทำดีจะไปอยู่กับพระเจ้าชั้นนิรันดร์ ส่วนคนชั่วจะตกนรก ทรัพยากรเป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างไว้ให้มนุษย์ใช้เพื่อสร้างความมั่งคั่ง (จึงใช้กันอย่างไม่บันยะบันยัง แถมเอาของประเทศอื่นไปใช้ด้วย) สำหรับผู้นับถือศาสนาต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกานี้ :

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● ฟ้าสาาง

การทำงาน คือ การปฏิบัติธรรม
โดยมีหลักในการทำงาน ๔ อย่าง คือ
๑. กำหนดเป้าหมายในการทำงาน
ว่าทำงานเพื่ออะไร หรือลดกิเลสในใจ
๒. เมื่อเราเห็นทุกข์หรือกิเลส คือการเห็นเป้า
๓. เมื่อได้พบกับทุกข์หรือพบกับกิเลส คือเข้าเป้า
๔. เมื่อพบกับทุกข์หรือพบกับกิเลสได้
โดยไม่ยาก ไม่ลำบาก คือการทะลุเป้า

การทำงาน
คือ การปฏิบัติธรรม (จริง ๆ นะ)

ในภาวะที่ประเทศไทยต้องเผชิญปัญหาวิกฤติมากมายในแทบทุกด้าน ทั้งปัญหาทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา ฯลฯ จนดูเหมือนว่าประเทศไทยกำลังแยกลง เหมือนเดินถอยหลังลงไปทุกขณะ แต่ในทางกลับกันนั้น ในช่วงเทศกาลถือศีลกินเจปีนี้ เราก็จะได้เห็นในอีกแง่มุมหนึ่งของประเทศไทยที่ประชาชนส่วนใหญ่กลับมาร่วมถือศีลกินเจกันมากขึ้น มีการพูดถึงการรักษาศิลปะ การปฏิบัติธรรม มีใจบุญสุนทาน กลัวบาปจากการเบียดเบียนกันเพิ่มขึ้น เทศกาลกินเจจึงถือเป็นอีกตัวชี้วัดภาพรวมประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศที่ยังคงมีการพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น

เทศกาลกินเจปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ ได้จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๑๕-๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ โดยในปีนีทาง FMTV โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติได้จัดทำรายการพิเศษรายงานความเคลื่อนไหวในแต่ละวันของเทศกาลกินเจ โดยถ่ายทอดสดบรรยากาศในเทศกาลกินเจตลอดทั้ง ๙ วัน จากชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทยที่ต่าง ๆ รวมถึงเครือข่ายร้านอาหารเจทั่วประเทศของชาวอโศก และร้านอาหารเจทั่วไปเป็นครั้งแรก

ฉันได้รับโอกาสในการเป็นพินเพื่อนน้อย ๆ อีกตัวหนึ่งของทีมงาน FMTV ส่วนกลาง ที่ช่วยถ่ายทอดสดจากศูนย์ชาวภาคเหนือภูผาพ่าน้ำ จ.เชียงใหม่ ให้ภารกิจถ่ายทอดสดเทศกาลกินเจจากทุกแห่งของชาวอโศกสำเร็จลุล่วงไปได้ตลอดทั้ง ๙ วัน

ในครั้งแรกที่รับงานมาก็ต้องยอมรับจริง ๆ ว่า เป็นภาระที่ค่อนข้างจะหนักสำหรับตัวเอง เพราะทางศูนย์ชาวภาคเหนือมีคนน้อย และเราไม่มีเด็กนักเรียนลัมมาลิกษาที่อยู่ฐานสื่อบุญนิยมนี่ประจำ

●●
ช่วงเทศกาลถือศีลกินเจปีนี้จะได้เห็นในอีกแง่มุมหนึ่งของประเทศไทยที่ประชาชนส่วนใหญ่กลับมาร่วมถือศีลกินเจกันมากขึ้น มีการพูดถึงการรักษาศิลปะปฏิบัติธรรมมีใจบุญสุนทานกลัวบาปจากการเบียดเบียนกันเพิ่มขึ้น
●●

แต่ฉันก็มีความเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่า ธรรมะย่อมแก้ปัญหาได้ด้วยตัวของมันเอง เมื่อมั่นใจว่าสิ่งที่เราทำนั้นเป็นงานบุญเป็นกุศล เตียวธรรมะก็จะจัดสรรทุกอย่างให้ลงตัว ให้สำเร็จไปได้เอง

จนเมื่อได้เริ่มงานจริง ๆ ธรรมะก็จัดสรรทีมงานที่มีคุณภาพมาช่วยงานครั้งนี้ไม่ว่าจะเป็น **ครอบครัวชาวห้อง ๓ ภูผาพ่าน้ำ ของน้องน้ำ (ชฎาพร อุดมโสภิก)** ที่เป็นกำลังหลักสำคัญในการถ่ายทำสื่อบทข่าว เก็บบรรยากาศของเทศกาลกินเจที่ต่าง ๆ ของ จ.เชียงใหม่ มารายงานท่านผู้ชม FMTV ได้ตลอดทั้ง ๙ วัน และทีมงานของน้อง ๆ นักเรียนลัมมาลิกษา ภูผาพ่าน้ำ **น้องเล็ก (ตั้งดินทราย อินโส)** และ **น้องภูมิ (ภูเพชรไพร เจตสิริพันธ์พงศ์)** ที่ช่วยทำสื่อบทข่าวจากชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาจังหวัดเชียงใหม่ หรือ ชมร.เชียงใหม่เช่นเดียวกัน

ฉันเคยได้ยินคำสอนอยู่ประโยคหนึ่ง ที่ชาวอโศกมักจะพูดกันอยู่บ่อย ๆ ว่า **“การทำงาน คือ การปฏิบัติธรรม”** ตั้งแต่ฉันเข้ามาเป็นเด็กนักเรียนลัมมาลิกษา ก็ได้ยินท่านสมณะและผู้ใหญ่หลายท่านสอนธรรมะข้อนี้อยู่ตลอด จนเมื่อฉันเรียนจบ เป็นศิษย์เก่าคำความนี้ชาวอโศกก็ยังคงใช้เป็นธรรมะเตือนใจอยู่เสมอ ๆ

ในตอนนั้นฉันก็ได้แค่ฟัง พยายามทำความเข้าใจ แต่ก็ไม่เข้าใจลึกเท่าไร ด้วยภูมิธรรมที่ยังมีน้อยเกินไป และยังไม่ได้ตั้งใจพากเพียรปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังต่อเนื่องตามประสาเด็ก แต่ก็ได้ซึมซับและตอกย้ำอยู่ในจิตวิญญาณน้อย ๆ อยู่ร่ำไปว่า **“การทำงาน คือ การปฏิบัติธรรมนะ”** แม้จะยังไม่เข้าถึงความหมายที่แท้จริงก็ตาม

ในช่วงที่ผ่านมา ฉันได้รับโอกาสจาก

ผู้ใหญ่ให้ช่วยงานหลากหลาย หลายหน้าที่ หลายบทบาท ที่บางครั้งก็ดูจะไม่มี ความเกี่ยวข้องกันเลย แต่เมื่อมาเป็นนักปฏิบัติ ธรรมแล้วก็ต้องพร้อมที่จะฝึก พร้อมที่จะ ยอม พร้อมที่จะอดทน ผืนไม้ทำตามใจ กิเลสให้ได้แม้สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่เราชอบ หรือไม่ชอบก็ตาม

จนเมื่อวันเวลาพาให้เราได้เติบโต ได้ ค่อย ๆ ฝึกปฏิบัติธรรมเพิ่มฐานขึ้นไปตาม พละกำลังของตนทีละนิด...ทีละนิด ฉันท ก็ได้ค้นหาและเริ่มเข้าใจความหมายของ “การทำงาน” ขึ้นเรื่อย ๆ

จากเมื่อก่อนที่เคยคิดว่า อยากทำงาน นี้ ชอบงานนี้ไม่ชอบทำงานนี้ ไม่ชอบ งานนี้ ก็ค่อย ๆ ถูกขัดเกลามาจากการ ทำงานที่หลากหลาย หน้าที่หลายบทบาท จนเริ่มเปลี่ยนแปลงความคิด เปลี่ยนจิต ใหม่เป็นไม่ทำอะไรด้วยความชอบหรือไม่ ชอบอยากทำหรือไม่อยากทำ แต่จะทำ งานที่มีประโยชน์ มีความจำเป็นสมควร และเราพอจะช่วยทำงานนั้นได้โดยไม่ ทำให้ใครหนักใจ

นับเป็นความโชคดีของเด็กวัดในอโศก อย่างฉันที่ได้รับธรรมะจากครูบาอาจารย์ ที่ให้สัมมาทิฐิในการปฏิบัติธรรมอยู่เสมอ ๆ จนทำให้ฉันได้เข้าใจว่า การทำงานคือ การปฏิบัติธรรมจริง ๆ โดยมีหลักในการ ทำงาน ๔ อย่าง คือ

๑. กำหนดเป้าหมายในการทำงาน ว่าทำงานเพื่อละทุกข์ หรือลดกิเลสในใจ
 ๒. เมื่อเราเห็นทุกข์หรือกิเลส คือ การเห็นเป้า
 ๓. เมื่อได้พบกับทุกข์หรือพบกับกิเลส คือเข้าเป้า
 ๔. เมื่อพบกับทุกข์หรือพบกับกิเลส ได้โดยไม่ยาก ไม่ลำบาก คือการทะลุเป้า
- หลักการทำงาน ๔ อย่างนี้ทำให้ฉันได้

ปฏิบัติธรรมไปด้วยทุกขณะของการ ทำงานจริง ๆ เพราะได้เห็นตัวทุกข์หรือ กิเลสมากมาย ทั้งตัวเล็กและใหญ่ แต่ เมื่อมีสติกำหนดรู้ถึงเป้าหมายในขณะที่ทำ งานใด ๆ ก็ตาม จึงทำให้ฉันจับได้ไล่ทัน ความคิดที่ผิดเป้า และเพียรพยายาม ผืนทนให้ถูกทิศถูกทาง หรือถูกเป้าหมาย ของการทำงานที่เป็นการปฏิบัติธรรม เป็นผลให้ฉันผืนทนความคิดและความ รู้สึกทุกข์หรือกิเลสที่เกิดขึ้นได้โดยไม่ยาก ไม่ลำบากมากขึ้นกว่าเดิม นั่นจึงเข้าสู่ เป้าหมายของ “การทำงานคือการปฏิบัติ ธรรม” ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

จะเป็นเรื่องดีแค่ไหน หากเราได้ลด ละกิเลสตน พร้อมทั้งทำประโยชน์เพื่อ ผู้อื่นไปด้วย การปฏิบัติธรรมด้วยการ ทำงานจึงเป็นการทำประโยชน์ตน (ลดละ ขัดเกลากิเลส)-ประโยชน์ท่าน(เอื้ออ้อมเอื้อก่อกุศล สร้างสรรค์) ให้ถึงพร้อมไปด้วยกันโดยแท้.

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

**ประโยชน์สูง-ประหัตสุด
ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน
โดยเฉพาะคำว่า “ประโยชน์ตน”**

ที่มีค่าสูงสุดนั้น คือ

การได้ตัดกิเลสลงไปได้อย่าง เรื่อย ๆ

หรือ การละความเห็นแก่ตัวได้จริง ๆ

แท้เมื่อใดขณะใดเสมอ

นั่นคือ “คุณค่า” แห่งความเป็นมนุษย์
เพิ่มขึ้นทุกขณะทุกเมื่อที่ได้มีที่เป็น

(๓ ก.พ. ๒๕๒๐)

● สมณะโพธิรักษ์

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน

คนไทยเราน่าจะใช้ไอทีแบบหนามบังหนาม คือ
ใช้มันให้เป็นประโยชน์แบบย้อนกลับในการศึกษาให้รู้เท่าทันอย่างจริงจัง
ให้รู้เข้าใจสังคมที่พัฒนาแล้วว่า เป็นอย่างไรทั้งด้านดีและด้านร้าย
และถ่วงถ่วงเลือกเอาแต่ประโยชน์

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กับพระพุทธศาสนา ICT and Buddhism

ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ รัฐบาลไทย ได้ประกาศให้เป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองพุทธชยันตี อย่างยิ่งใหญ่
ตลอดทั้งปี โดยเน้นหนักในด้านการปฏิบัติบูชา และการมีส่วนร่วมของประชาชน ตั้งแต่ระดับครอบครัว
ไปจนถึงระดับชาติ ให้ประชาชนได้ปฏิบัติตนตามวิถีชาวพุทธอย่างแท้จริง อันจะทำให้เกิดความมั่นคง
แห่งสถาบันชาติ พระศาสนา พระมหากษัตริย์ อย่างยั่งยืน

“**พุทธชยันตี**” หมายถึง ชัยชนะของพระพุทธเจ้า ที่มีต่อหมู่มารและกิเลสทั้งปวงอย่างสิ้นเชิง เพราะ
พระองค์ ทรงตรัสรู้ในวันวิสาขบูชา เมื่อ ๒,๖๐๐ ปี ล่วงแล้ว ทำให้พระนามว่า “สัมมาสัมพุทธะ” ปรากฏ
ขึ้นในโลก เป็นจุดเริ่มต้นแห่งคำสอนของพระพุทธศาสนา อันเกิดจากปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า
ทำให้พุทธศาสนิกชน ได้มีพระธรรมเป็นหลักแห่งการดำเนินชีวิต เฉพาะประเทศไทย มหาเถรสมาคม
ได้มีมติให้ เรียงงานฉลองนี้ว่า “พุทธชยันตี” ๒๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

พระพุทธศาสนาได้ดำรงอยู่ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกมายาวนานถึง ๒๖๐๐ ปี จน
ถึงยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งเทคโนโลยีดังกล่าวได้เชื่อมโยงให้โลกมีความเป็น
หนึ่งเดียวกัน มวลมนุษยชาติสามารถเข้าถึงและรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ในมิติของพระ
พุทธศาสนานั้น เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ส่งผลกระทบต่อทั้งด้านบวกและด้านลบต่อ
พระพุทธศาสนา ตัวอย่างของผลกระทบด้านบวก เช่น การเผยแพร่พระพุทธศาสนาได้อย่างรวดเร็ว
กว้างขวางทั่วโลก ผู้คนสามารถเข้าถึงพระธรรม คำสอนผ่านทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
ได้โดยสะดวก ทุกที่ ทุกเวลา ในขณะเดียวกันก็ส่งผลกระทบด้านลบ เช่น การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสาร เผยแพร่คำสอนของพระพุทธศาสนาที่ไม่ถูกต้อง เหมาะสม การดูหมิ่นพระพุทธศาสนา
โดยกลุ่มคนต่างศาสนา เป็นต้น

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “ICT ก้าวหน้า คนต้องพัฒนาปัญญา
และวินัย” ความสำคัญตอนหนึ่งว่า “...ในขอบเขตเวลาที่เรารู้จักว่ายุคโลกาภิวัตน์นั้น ศาสนาถูกเหตุการณ์
หรือความเป็นไปต่าง ๆ ในโลกนี้กระทบกระทั่งอย่างไร หรือว่าถูกผลกระทบอะไรบ้าง ศาสนาเป็นอย่างไร

ศาสนาจะปรับตัวอย่างไร จุดเน้นไปอยู่ที่ศาสนา แต่ในที่นี้เห็นว่าเราไม่ควรเน้นเฉพาะที่ตัวศาสนา จึงเปลี่ยนหัวข้อเป็น ‘ศาสนากับยุคโลกาภิวัตน์’ ให้ศาสนาเป็นฝ่ายหนึ่ง และยุคโลกาภิวัตน์เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง โดยที่ทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และกระทำต่อกัน คือ มองได้ทั้งในแง่ที่ว่าศาสนาได้รับผลกระทบอย่างไรจากยุคโลกาภิวัตน์ และศาสนาจะส่งผลกระทบต่อยุคโลกาภิวัตน์อย่างไร ตลอดจนศาสนาจะช่วยมนุษย์ในยุคโลกาภิวัตน์ได้อย่างไร...

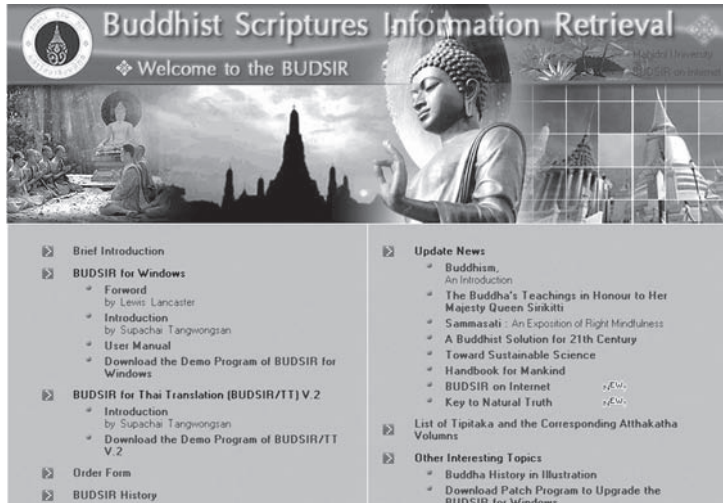
...ความสำคัญของเทคโนโลยีนั้น ถ้าพูดอย่างชาวบ้านก็มักว่าเป็นเครื่องมือ หรือเป็นเครื่องทุ่นแรง ทุ่นเวลา แต่ความจริงมิใช่แค่นั้น มีความหมายมากกว่านั้นอีก พูดอย่างภาษาชาวบ้านก็ว่า **เทคโนโลยีเป็นฤทธิ์เดช หรือเป็นปาฏิหาริย์ทางวัตถุ** อำนาจสำคัญของเทคโนโลยีอยู่ที่ไหน ก็อยู่ว่า **เทคโนโลยีเป็นเครื่องขยายวิสัยแห่งอินทรีย์ของมนุษย์** ขยายอย่างไร คือเทคโนโลยีทำให้มนุษย์สามารถทำสิ่งที่อินทรีย์ธรรมดาของมนุษย์ทำไม่ได้...

...อย่างเวลานี้พระไตรปิฎกก็เอาเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์แล้ว ลง CD-ROM ทำให้เราสามารถค้นคว้าได้ครบถ้วนและแม่นยำด้วย อย่างเช่น เราจะค้นพระไตรปิฎกที่มีจำนวนถึง ๒๒,๐๐๐ หน้า โดยประมาณ ถ้าเราค้นคำว่า ‘สภ’ กว่าจะค้นครบอาจใช้เวลาเป็นเดือน แล้วก็ไม่ว่าจะครบทุกตัว เพราะใช้ตาดู บางทีก็อาจจะผ่านไปโดยไม่เห็นเสียอีก ต้องดูทวนไปมาหลายรอบ แต่ถ้าเราใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพียงเวลาไม่กี่วินาทีก็ดูคำว่า ‘สภ’ ได้ครบถ้วน ว่าอยู่หน้าไหนข้อไหนบ้าง ในข้อความว่าอย่างไร หรืออย่างในเวลาที่จะศึกษาพุทธศาสนา เวลานี้ก็มีบางท่านเอา Lord Buddha’s Philosophy ลงใน Internet ทำให้สามารถศึกษาไปได้ทั่วโลกอย่างรวดเร็ว เป็นเรื่องของอิทธิฤทธิ์ของเทคโนโลยีที่จัดได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์อย่างหนึ่ง โดยเป็นเครื่องขยายวิสัยแห่งอินทรีย์ของมนุษย์...

...คนไทยเราน่าจะใช้ไอทีแบบนามบ่งนาม คือ **ใช้มันให้เป็นประโยชน์แบบย้อนกลับในการศึกษาให้รู้เท่าทันอย่างจริงจัง ให้รู้เข้าใจสังคมที่พัฒนาแล้วว่า เขาเป็นอย่างไรทั้งด้านดีและด้านร้าย และกลั่นกรองเลือกเอาแต่ประโยชน์ ไม่ใช่มีแต่ติดตามเฉพาะผลผลิตทางอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีที่จะเอามาเสพรูปโภคเท่านั้น** เราต้องรู้เข้าใจสภาพสังคมของเขาด้วยว่ามีดีมีด้อยอย่างไรมีส่วนที่เป็นความเจริญและความเสื่อมอย่างไร อย่างน้อยเราควรแยกได้ว่าด้านไหนควรเป็นอย่างไร ด้านไหนไม่ควรเป็น...”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในฐานะทรงเป็นพุทธมามกะและอัครศาสนูปถัมภก ก็ได้ทรงตระหนักถึงความสำคัญของเทคโนโลยีสารสนเทศต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา นับเนื่องแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเสด็จประพาสโรงงานคอมพิวเตอร์ใหญ่ของไอบีเอ็มที่ซิลิคอนวอลลีย์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ เพื่อจุดประกายให้วงการคอมพิวเตอร์ของประเทศไทยให้ทัดเทียมประเทศที่เจริญแล้ว ทรงพระราชทานทุนทรัพย์ส่วนพระองค์ พระราชดำริและพระบรมราชวินิจฉัยในการออกแบบและจัดทำโปรแกรมพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ (โปรแกรมนี้ว่า BUDSIR: Buddhist Scriptures Information Retrieval) รวมทั้งมีพระราชวิจารณ์ในการออกแบบโปรแกรมสำหรับสืบค้นข้อมูลดังกล่าว

เนื่องในโอกาสมหามงคลสมัย ๒,๖๐๐ ปี แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านี้ ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเที่ยมกัน (Information and Communication Technology for All Club: ICT for All Club) ในฐานะองค์กรภาคประชาชน ซึ่งดำเนินงานเพื่อมุ่งลดความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) ในสังคม จึงได้กำหนดจัดการประชุมทางวิชาการประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เรื่อง “เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับพระพุทธศาสนา” ICT for All Symposium 2012 on “ICT and

ตัวอย่างเว็บไซต์ www.budsir.org

Buddhism” ขึ้น เพื่อถวายเป็นพุทธรูปและน้อมเกล้าฯ ถวายเป็นพระราชกุศลเนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ และ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร

การประชุมวิชาการในครั้งนี้ คาดว่าจะมีพระภิกษุสงฆ์ สามเณร ประชาชน เด็กและเยาวชน ที่สนใจเข้าร่วมงาน จำนวนประมาณ ๒๐๐ รูป/คน ซึ่งประชาชนทุกหมู่เหล่าได้ร่วมกิจกรรมทางวิชาการเพื่อถวายเป็นพุทธรูปและน้อมเกล้าฯ ถวายเป็นพระราชกุศลเนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ (๘๔ พรรษา) ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๕ พรรษา วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ สมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ และ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ นอกจากนี้ พระภิกษุสงฆ์ สามเณร ประชาชน เด็กและเยาวชน ที่เข้าร่วมการประชุมก็จะได้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง และให้ความเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงและเผยแพร่พระพุทธศาสนา รวมทั้ง ชมรมฯ จะได้นำผลของการประชุมครั้งนี้ มาวิเคราะห์ สังเคราะห์เป็นความเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

สำหรับท่านที่สนใจเข้าร่วมการประชุมทางวิชาการประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เรื่อง “เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับพระพุทธศาสนา” ICT for All Symposium 2012 on “ICT and Buddhism” ในวันเสาร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เวลา ๑๒.๓๐-๑๗.๓๐ น. สถานที่ ณ ห้องประชุมวิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ เลขที่ ๒๐/๒๙ ซอยงามวงศ์วาน ๒๓ ถนนงามวงศ์วาน อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จัดโดย ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club) และภาคีองค์กรร่วมจัด สภาองค์กรพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย สมาคมพัฒนาผู้บริโภคไทย สมาคมวีรกรรมเพื่อประชาธิปไตย สภาพัฒนาการเมืองภาคพลเมือง และสมาคมวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งประเทศไทย ...ท่านที่สนใจสามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม และแจ้งความประสงค์เข้าร่วมงานได้ที่ **นายทศพนธ์ นรทัศน์** โทร. ๐๘-๑๒๖๑-๐๗๒๖ หรือลงทะเบียนเข้าร่วมงานได้ทางเว็บไซต์ www.ictforall.org

ถ้าหากเราไม่คลายความยึดมั่นถือมั่น
ในความรู้ความเชื่อเดิมที่มีอยู่แล้ว
จะเติมความรู้ความเข้าใจใหม่ ๆ
ลงไปได้อย่างไร

● งานเจ ปากช่อง

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ภายใต้กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีปฏิสัมพันธ์ในเชิงสังคมนี้ มีเทคนิควิธีการต่าง ๆ ที่นักวิชาการทางตะวันตกพัฒนาขึ้นเพื่อช่วยสร้างกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ และมีผู้นำเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยหลายวิธี เช่น AIC (Appreciation - Influence - Control) SWOT Analysis (Strength-Weakness Opportunity Threat) AI (Appreciate Inquiry) PRA (Participation Rural Appraisal) FSC (Future Search Conference) KM (Knowledge Management) ตลอดจน System Thinking, Six Thinking Hats, Mind Map, Meta Plan, Scenario Technic, Card Technic ฯลฯ

อันที่จริงพระบรมราโชวาทคุณธรรม ๔ ประการชุดหลังที่เป็นหลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้สู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงนี้ ก็คือเครื่องมือในการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่ทรงพลัง ซึ่งสามารถจะลดทอน (reduce) เทคนิควิธีการสร้างกระบวนการเรียนรู้แบบต่าง ๆ จากโลกทางตะวันตกดังที่กล่าวมา ให้อยู่ภายใต้หลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันตามพระบรมราโชวาทคุณธรรม ๔ ประการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นี้ได้

ทั้งนี้อาจเขียนเป็นตัวย่อของขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ ๔ ขั้นตอน (คล้ายกับตัวย่อของเทคนิคการเรียนรู้แบบต่าง ๆ จากโลกตะวันตกที่เราคุ้นเคย) โดยเรียกว่า “SEAL” อันคือ

๑) S = Spirit (ขั้นตอนการเสริมสร้างให้เกิดจิตเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน)

๒) E = Endorse (ขั้นตอนการกำหนดเป้าหมายร่วม อันจะเป็นเครื่องมือสำหรับหล่อหลอมให้เกิดเป็นระบบของการประสานงานประสานประโยชน์กัน)

๓) A = Action (ขั้นตอนการร่วมกันลงมือประพฤติปฏิบัติตามกฎกติกา ปณิธาน ระเบียบแบบแผนหรือข้อตกลงเพื่อนำไปสู่เป้าหมายของ “ผล” ตามที่มุ่งหมายจะเกิดขึ้นโดยเสมอสมานกัน)

๔) L = Learning (ขั้นตอนสรุปผลการเรียนรู้จากการประพฤติปฏิบัติ เพื่อปรับความคิดความเห็นให้สอดคล้องเที่ยงตรงในเหตุในผลร่วมกันยิ่ง ๆ ขึ้น)

ในอีกความหมายหนึ่ง “SEAL” ย่อมาจาก “Sufficiency Economy Active Learning” หรืออาจเรียกได้ว่าเป็น “การเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งขยายจาก

หลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง สู่หลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง และสู่หลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ของเศรษฐกิจพอเพียง ดังฝังความคิดที่ได้ชี้ให้เห็นแล้วนั่นเอง ซึ่งหลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ ๔ ขั้นตอนของ “SEAL” นี้ จะนำไปสู่การเสริมสร้างพลังของความรู้ ความรัก และความสามัคคี หรือความ “รู้-รัก-สามัคคี” ที่ลึกละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นเป็นลำดับ ๆ ๔ ระดับควบคู่กันไปด้วย

อย่างไรก็ตาม ในขั้นตอนการปฏิบัติเพื่อสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันตามหลัก “SEAL” นี้ จำเป็นต้องอาศัยคนที่มีความรู้ความเข้าใจ ทำหน้าที่จัดการความรู้ (Knowledge Management) หรือช่วย “จัดการ” ให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันนี้ขึ้น โดยต้องอาศัยทั้ง “ศาสตร์” และ “ศิลป์” ผลผสมผสานเทคนิควิธีต่าง ๆ เพื่อเชื่อมโยงให้เกิดกระบวนการเรียนรู้สู่ความ “รู้-รัก-สามัคคี” ตามวิถีแห่งปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในแต่ละขั้นตอน

ทั้งนี้กระบวนการเรียนรู้ตามแนวพระบรมราโชวาทคุณธรรมสี่ประการหรือ “SEAL” สามารถนำไปปรับใช้ได้ทั้งในชั้นเรียนของสถานศึกษา การเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิตนอกสถานศึกษา การฝึกอบรม การประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการต่าง ๆ ที่ต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้เพื่อร่วมกันคิด ร่วมกันหาคำตอบ ตลอดจนการฝึกอบรมของหน่วยงานและองค์กรธุรกิจต่างๆ เพื่อเตรียมบุคลากรของตนให้พร้อมสำหรับการปรับตัวรองรับภาวะวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่จะต้องลดการจ้างงานบางส่วน หรือลดเงินเดือนและเวลาในการทำงานของพนักงาน ฯลฯ อันต้องรู้จักออกแบบกระบวนการเรียนรู้ตามหลัก SEAL ให้เหมาะสมกับแต่ละเงื่อนไขของการใช้งานที่แตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์และวัตถุประสงค์ โดยไม่มีสูตรสำเร็จตายตัวของวิธีที่จะใช้ได้ผลกับทุกสถานการณ์ของการเรียนรู้

๔.๑ ขั้นตอนเสริมสร้างให้เกิดจิตมุ่งติมุ่งเจริญ (Spirit หรือ สร้างสนามพลังความรู้รัก-สามัคคี ของ “S”)

จากหลักปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง ๒ ข้อแรกทีกล่าวมาในบทที่ ๓ อันได้แก่การจับประเด็นปัญหา และการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับหลักคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงขั้นที่ ๑ ตามทีกล่าวมาในบทที่ ๒ อันคือการคิดให้เที่ยงตรงในเหตุในผลนั้น เมื่อจะออกแบบเพื่อสร้างเป็นกระบวนการเรียนรู้ในขั้นตอนนี้ จะต้องอาศัยการเสริมสร้างให้เกิดจิตใจทีมุ่งติมุ่งเจริญต่อกันเป็นพื้นฐานก่อน หรือ **“การทีทุกคน คิด พุด ทำ ด้วยความเมตตา มุ่งติมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน”** (ตามพระบรมราโชวาทข้อแรกของหลักคุณธรรมสี่ประการชุดหลัง)

ในการสร้าง **“สังคมแห่งการเรียนรู้”** หรือ **“องค์กรแห่งการเรียนรู้”** ไม่ว่าจะเกิดขึ้นภายในชั้นเรียนของนักเรียน นิสิต นักศึกษา หรือเกิดขึ้นในการประชุมสัมมนาขององค์กรต่าง ๆ อาทิ องค์กรภาครัฐ องค์กรภาคธุรกิจเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน หรือองค์กรชุมชนท้องถิ่นทั้งหลายเพื่อให้สามารถ **“จับประเด็นปัญหา”** และ **“วิเคราะห์สาเหตุของปัญหา”** ได้อย่างถูกต้องบนพื้นฐานของการคิดได้อย่าง **“เที่ยงตรงในเหตุในผล”** นั้น จำเป็นต้องสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้เพื่อจัด **“อคติ ๔”** อันได้แก่ การเอนเอียงเพราะความรัก (ฉันทาคติ) การเอนเอียงเพราะความเกลียดชัง (โทสาคติ) การเอนเอียงเพราะความไม่รู้หรือได้ข้อมูลไม่ครบถ้วน (โมหาคติ) และการเอนเอียงเพราะความกลัว (ภยากติ) เพราะถ้ามีอคติความ **“เอนเอียง”**แฝงอยู่แล้วก็ยากทีจะสามารถคิดได้อย่าง **“เที่ยงตรง”** ในเหตุในผลนั้น ๆ

เมื่อโทมัส คูห์น (Thomas S. Kuhn) เขียน

หนังสือเรื่อง **“The Structure of Scientific Revolution”** ทีชี้ให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงพัฒนาขององค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ครั้งสำคัญๆ ถึงขั้นทีเรียกว่าเป็นการ **“เปลี่ยนกระบวนทัศน์”** (Paradigm Shift) แต่ละครั้งนั้น เกิดขึ้นจาก **“ความเชื่อ”** บางอย่างของมนุษย์ ไม่ใช่เกิดขึ้นจาก **“เหตุผล”** โดยทีนี้ **“เพราะมนุษย์มีความเชื่อ มนุษย์จึงมีเหตุผล”** ไม่ใช่เป็นเพราะ **“มนุษย์มีเหตุผล มนุษย์จึงมีความเชื่อ (ในกระบวนทัศน์ของทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์นั้น ๆ)”** ทำใหหนังสือดังกล่าวกลายเป็นเรื่องทีถูกวิพากษ์วิจารณ์มาก เพราะทำทลายความเข้าใจทั่วไปของมนุษย์ทีเคยเชื่อกันว่า วิทยาศาสตร์เป็นเรื่องของ **“เหตุผล”** อันแตกต่างจากศาสนาทีเป็นเรื่องของความเชื่อหรือ **“ศรัทธา”** (แต่โทมัส คูห์น พุดเหมือนกับว่า **“ปัญญาทางวิทยาศาสตร์”**ไม่ได้มีระดับเหนือกว่า **“ปัญญาทางศาสนา”**อย่างมีนัยสำคัญอะไร เพราะล้วนแต่มีพื้นฐานอยู่บน **“ความเชื่อ”**บางอย่างก่อนทีจะนำไปสู่การพยายามแสวงหา **“เหตุผล”** เพื่อการพิสูจน์หรือสนับสนุนความเชื่อนั้นๆ) อย่งไรก็ตาม แนวความคิดเรื่อง **“การเปลี่ยนกระบวนทัศน์”** ของโทมัส คูห์น ก็ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในเวลาต่อมา (Kuhn, ๑๙๗๐.)

ทีนี้ ถึงแม้เป็นเพราะมีความเชื่อมนุษย์จึงพยายามแสวงหา **“เหตุผล”**เพื่อมาสนับสนุนความเชื่อดังกล่าว แต่ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์จะเชื่ออะไรอย่างไม่มีสาเหตุ เพียงแต่เรามักจะใช้คำว่า **“เหตุผล”** (Reason) กับ **“สาเหตุ”** (Cause) ในความหมายทีปะปนกันเท่านั้น

ตัวอย่างเช่น เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้งทางความคิดในสังคมไทยอย่างรุนแรง ระหว่างกลุ่มคนทีไม่ชอบอดีตนายกฯ ทักษิณ กับกลุ่มคนทีสนับสนุนอดีตนายกฯ ทักษิณ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทีต้องการโค่นรัฐบาลของนายกฯ ทักษิณ ในตอนนั้นก็จะพยายามหา

“เหตุผล” มาสนับสนุนการกระทำของตน ด้วยข้อกล่าวหาต่าง ๆ มากมายที่มีต่อรัฐบาลของนายกฯ ทักษิณ โดยถึงแม้ฝ่ายของนายกฯ ทักษิณจะพยายามหา “เหตุผล” มาอธิบายเพื่อหักล้างข้อกล่าวหาต่าง ๆ เหล่านั้น กลุ่มคนที่ไม่ชอบอดีตนายกฯ ทักษิณก็จะรู้สึกว่ามันเป็นเพียง “เหตุผลข้อแก้ตัว” ที่ไม่น่าเชื่อถืออะไร แล้วก็ยังสามารถหา “เหตุผล” ในอีกแง่มุมหนึ่งเพื่อมาหักล้างคำอธิบายของฝ่ายนายกฯ ทักษิณได้เสมอ

ในทางกลับกัน สำหรับฝ่ายที่สนับสนุนอดีตนายกฯ ทักษิณ ถึงแม้จะได้ฟัง “เหตุผล” ข้อโจมตีต่าง ๆ มากมายของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่มีต่อกัน ทักษิณ แต่ก็ก็จะรู้สึกว่ามันเป็นเพียง “เหตุผลข้ออ้าง” ที่ใช้โจมตีเพื่อมุ่งโค่นล้มรัฐบาลของนายกฯ ทักษิณเท่านั้น อันไม่น่าเชื่อถืออะไร แล้วก็ยังสามารถหา “เหตุผล” อีกชุดหนึ่งเพื่อมาอธิบายหักล้างข้อกล่าวหาเหล่านั้นแทนอดีตนายกฯ ทักษิณได้เสมอเช่นเดียวกัน

เหมือนการโต้ว่าที่ระหว่างคน ๒ ฝ่าย ที่ถึงแม้จะตั้งหัวข้ออย่างไรก็ตาม อาทิ ผู้ชายดีกว่าผู้หญิง น้ำท่วมดีกว่าภัยแล้ง ฯลฯ ถ้าเป้าหมายของการโต้ว่าที่อยู่ที่จะพูดให้คนฟังเชื่อฝ่ายไหนได้มากกว่ากัน ต่างฝ่ายก็จะมุ่งหา “เหตุผล” เพื่อมาสนับสนุนประเด็นของตน พร้อมกับการหา “เหตุผล” มาหักล้าง “เหตุผล” ของอีกฝ่ายหนึ่งได้เสมอ โดยต่างมีแง่มุมของเหตุผลที่จะสนับสนุนสิ่งที่ตนปกป้อง

ในกรณีเช่นนี้ การพูดคุยกันด้วย “เหตุผล” จะไม่เกิดประโยชน์อะไรมากต่อการช่วยให้เข้าถึงความจริงที่ “เที่ยงตรงในเหตุในผล” ร่วมกันได้เลย เพราะต่างปักใจเชื่อด้วยอคติของความชอบ ความชัง ความไม่รู้ หรือความกลัว เสียก่อนแล้ว “เหตุผล” จึงเป็นเพียงเครื่องมือที่พยายาม

ไขว่คว้ามาเพื่ออธิบาย “ความเชื่อ” อันตั้งอยู่บนพื้นฐานของ “อคติ ๔” ดังกล่าวเพื่อให้ดูน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ถ้าหากจะทำให้คน ๒ กลุ่มที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกันอย่างรุนแรงเช่นนี้ มาทำความเข้าใจร่วมกันให้ “เที่ยงตรงในเหตุในผล” ตามความจริงที่เป็นจริงแล้ว สิ่งแรกที่จะต้องดำเนินการก่อนก็คือ หาทางคลี่คลาย “สาเหตุ” แห่งความชอบ ความชัง ความไม่รู้ หรือความกลัว ให้ลดน้อยลงให้ได้เสียก่อน แล้วค่อยมาคุยกันด้วย “เหตุผล” จึงพอจะมีช่องทางทำความเข้าใจความเห็นให้ลงรอยเดียวกัน ในทิศทางที่ถูกต้องเที่ยงตรง และมั่นคงอยู่ในเหตุในผล ในทางที่ดีที่เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นโดยไม่เกิดปัญหาเรื่อง พุดคุยกันคนละคลื่น จนคุยกันไม่รู้เรื่องเหมือนพุดคนละเรื่องเดียวกัน

กรณีเช่นนี้ก็คล้ายกับนิทานเช่นเรื่อง “ชาลันถ้าย” ซึ่งมีผู้ทรงภูมิความรู้คนหนึ่งมาขอพบอาจารย์เซ็น เพื่อตั้งใจจะมาลองภูมิอาจารย์ดูว่าแน่แค่ไหน อาจารย์เซ็นก็ต้อนรับขับสู้อย่างดีแล้วรินน้ำชาให้แขกดื่ม แต่เป็นการรินน้ำชาใส่ถ้วยซึ่งมีน้ำชาเก่าเต็มถ้วยอยู่แล้ว ฉะนั้น เมื่อเติมน้ำชาใหม่ลงไป ก็ทำให้ชาไหลล้นถ้วยออกมานองพื้น จนแขกผู้มาเยือนทนดูด้วยความรำคาญไม่ไหว ต้องเอ่ยปากทักขึ้นว่า ทำไมท่านอาจารย์จึงรินน้ำชาใส่ในถ้วยที่เต็มอยู่แล้วจนน้ำชาไหลนองแบบนี้ อาจารย์เซ็นก็เลยถือโอกาสสอนว่า ก็นั่นนะซี ถ้าเราไม่เทน้ำชาเก่าทิ้งเพื่อทำให้ถ้วยว่างเปล่าแล้ว จะเติมน้ำชาใหม่ลงไปได้อย่างไร และ ถ้าหากเราไม่คลายความยึดมั่นถือมั่นในความรู้ความเชื่อเดิมที่มีอยู่แล้ว จะเติมความรู้ความเข้าใจใหม่ ๆ ลงไปได้อย่างไร

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ชีวิตนี้สั้นนัก
สิ่งที่ควรใส่ใจที่สุด คือ หยุดความชั่ว
เพราะผลของความชั่ว
จะติดตามเราไปทุกภพทุกชาติ

ก่อนจะล้มลา

ที่ห้องพิเศษ ๑ เสียดวงวัย ๕๙ ปี นอนป่วยด้วยโรคมะเร็งปอดระยะสุดท้าย ที่ต้องมานอนรอความตายในโรงพยาบาลชุมชนใกล้บ้าน เพราะเคยไปรักษาในโรงพยาบาลศูนย์ที่มีแพทย์เฉพาะทางมีเครื่องมือทันสมัยครบพร้อมแต่ก็จ่านหมดหนทางหยุดยั้งการกระจายตัวของมะเร็งได้

เสียดวงนับว่ามีฐานะร่ำรวยอยู่ในระดับต้น ๆ ในเขตเทศบาลตำบลของอำเภอ แต่ละวันจึงมีกระเช้าผลไม้จากคนที่เคยคบค้าและญาติพี่น้องมาเยี่ยมไข้อยู่ไม่ขาด พร้อมคำอวยพรว่าให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บในเร็ววัน ทั้งที่รู้กันดีว่า คงเหลือเวลาชีวิตอีกไม่นาน โดยจริงคำอวยพรไม่ได้เพิ่มความสดชื่นให้แก่ผู้ป่วยเลย เพราะความเจ็บปวดร่างกายแทบไม่วางเว้นนั้น ได้กระตุ้นเตือนว่าใกล้ความตายไปทุกขณะ

เรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาหลายเดือนหลายปี กลับมาวนเวียนในปัจจุบัน จนไม่อยากจะให้ความสุขเหล่านั้นจางหาย ตอนวัยหนุ่มใหญ่ มีร่างกาย

แข็งแรง มีเงินเป็นตัวนำพาเที่ยวแสวงหาความสุขจากเพศตรงข้ามอย่างไม่เคยลดละ

นึกถึงทรัพย์สินสมบัติร้านค้าที่ใหญ่โต มีกำไรเป็นกอบเป็นกำ มีบ้านให้คนเช่าหลายคูหา มีที่ดินกว่านซ้อเอาไว้อีกหลายแปลง มีความพร้อมทุก ๆ ด้าน แต่ความเจ็บป่วยมาหยุดยั้งความสุขอันวิเศษไว้ และวันนี้ก็หมดสิทธิ์ก้าวออกไปเสพสุขอย่างที่เคยได้อีกแล้ว

ความสุขสมใจหอมหวานที่เสพสมมาเก่าก่อนนั้น ไม่มีวันอ้อมวันเต็มจริงๆ หากว่าร่างกายนี้กลับมาดีวันดีคืน แข็งแรงอีกเหมือนเก่าละก็ จะกลับไปเสพสมกันใหม่ให้เต็มที่ “ผมยังไม่อยากจะตาย” เป็นความคิดที่วนเวียนอยู่ในจิตใจตลอด ร่างกายมีแต่ความเจ็บปวดเป็นทุกข์อันมากล้น ความรู้สึกไม่อยากจะตายก็เป็นความทุกข์ทางจิตใจเพิ่มเติมทับทวี ซึ่งต่างจากกลุ่มคนที่มิปัญญามาเข้าใจใฝ่ศีลธรรม จนมีความจางคลายในการติดยึดในสิ่งที่ชอบใจว่าเป็นสุขต่าง ๆ นั้นว่าไม่เป็นของจริง

ทุกอย่างล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็สลายไปตามเวลา แม้แต่ร่างกายของเราเอง ที่สำคัญที่สุดคือจิตวิญญาณเท่านั้นที่ไม่ดับไป กรรมต่าง ๆ จะจัดสรรนำทางจิตวิญญาณไปสู่สวรรค์ นรก ในอีกหลาย ๆ พันชาติอย่างแน่นอน

ช่วงต้นเดือนตุลาคมนี้ มีท่านสมณะสรณียโธ และท่านจันทร์พร้อมลูกศิษย์มาตุได้ออกรายการภาคค่ำ ทางเอฟเอ็มทีวี เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. ในช่วงหนึ่ง ท่านยกนิทานทางธรรมว่า ชายคนหนึ่งมีภรรยา ๔ คน ตอนสามีใกล้จะตาย ได้ถามภรรยาคนแรกว่า หากว่าพี่ตายไปแล้ว เธอจะทำอย่างไร ภรรยาคนที่ ๑ ตอบว่า เราก็จะบงกันเพียงเท่านั้น ก็รู้สึกเสียใจเป็นอันมาก หันไปถามภรรยาคนที่ ๒ ว่า หากพี่ตายไปเธอจะทำอย่างไร ภรรยาคนที่ ๒ ตอบว่าฉันก็ไปอยู่กับคนใหม่ ก็รู้สึกเสียใจไม่น้อยเช่นกัน หันไปถามภรรยาคนที่ ๓ ว่า หากพี่ตายไปเธอจะทำอย่างไร ภรรยาคนที่ ๓ พุดว่า ฉันก็นำส่งได้แค่กองฟอนเท่านั้น ก็รู้สึกเสียใจอีกไม่น้อย แล้วหันไปถามภรรยาคนที่ ๔ ว่า หากว่าพี่ตายไปแล้วจะทำอย่างไร ภรรยาคนที่ ๔ จึงตอบว่า ฉันจะตามไปทุกหนทุกแห่งด้วย แล้วท่านได้ขยายนิทานออกมาเป็นธรรมะว่า

ภรรยาคนที่ ๑ เปรียบเสมือนร่างกายของเรา ซึ่งเราจะมีชีวิตสนใจทะนุถนอมรักมากเป็นที่สุด แต่เมื่อเราได้ตายลงไป ร่างกายอันแสนรักนี้ก็ผูกพันกันไป

ภรรยาคนที่ ๒ เปรียบเสมือนทรัพย์สมบัติ เมื่อเราตายไป แก้วแหวนเงินทองเหล่านั้นก็จะขยับขยายไปอยู่กับคนอื่นจนหมด

ภรรยาคนที่ ๓ เปรียบเสมือนคนใกล้ชิดที่ห่วงใยดีพี่น้อง เมื่อเราตายไป พวกเขา ก็จะนำส่งได้แค่กองฟอน ก็จบกัน

ภรรยาคนที่ ๔ เปรียบเสมือนความดีกับความชั่วที่เรากระทำทุกวัน เป็นบุญกรรมที่มาจากกายกรรม วาจากรรมและมโนกรรม ที่หลายคนไม่ค่อยสนใจ ถึงแม้เราจะตายไป มันก็ติดตามเราไปด้วยตลอดทุกภพทุกชาติ

ช่วงเดือนกันยายน มีชาวนักเรียนชายคนหนึ่งได้ถูกเพื่อน ๆ ทักว่าอ้วน ก็คิดหาทางแก้ไขด้วยตนเอง คืออดข้าวแล้วหันไปกินน้ำอัดลมแทนอาหาร กินติดต่อกันหลายวันจนร่างกายไม่ไหว จึงล้มป่วยลงและอาการทรุดหนักจนเสียชีวิต

อีกรายหนึ่งเป็นสาวสวย เธอใฝ่ฝันอยากได้บั้นท้ายดินระเบิด ไปให้หมอฉีดสารฟิลเลอร์คอลลาเจนเสริมสะโพก แต่ความฝันที่อยากจะทำสวยงามก็พังทลาย เมื่อร่างกายแพ้ต่อสารเสริมที่ฉีดเข้าไป หลังจากฉีดเข้าไป ๕-๑๐ นาที เกิดข้อศอกหมดสติ นำส่งโรงพยาบาลอยู่ได้ประมาณ ๑๐ วัน ก็เสียชีวิตจากภาวะสมองตาย

ชีวิตนี้สั้นนัก แต่จิตวิญญาณของคนเรานั้นตราบไต่ที่ยังไม่บรรลอรหณะ ก็ยังคงเวียนตายเวียนเกิดทั้งสุขทุกข์ไม่จบสิ้น

แท้จริงแล้วสิ่งที่ควรใส่ใจที่สุดในชีวิต คือ หยุดความชั่วให้ได้ เพราะผลของความชั่วจะติดตามเราไปทุกภพทุกชาติ ❏

ขอแสดงความยินดี
“เราคิดอะไร” ก้าวขึ้นสู่ปีที่ ๑๙

ปิดเทอมก็คือตาย
ทุกขณะที่ยังไม่ตาย
ก็ยังเปิดเทอมอยู่

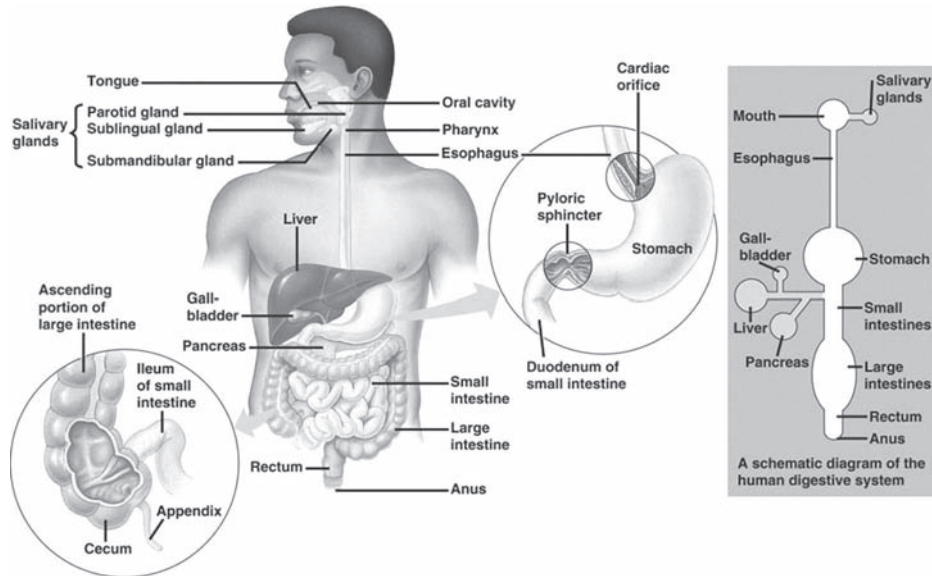
คนเราต้องเรียนตลอดเวลา
ชีวิตคือการเรียน

(๒๗ ส.ค. ๒๕๕๕)

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**
พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๕)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

คลอโรฟิลล์ จาก “น้ำผักมัน” หรือ “น้ำมันแก้ว” ช่วยคุณได้อย่างไร
จากประสบการณ์ของผู้บริโภคได้ข้อสรุปที่น่าสนใจ ของ ‘คลอโรฟิลล์’ ดังนี้ :-

๑. ช่วยให้เลือดสะอาด
๒. ช่วยให้ตับสะอาด เสริมการรักษาในผู้ป่วยตับอักเสบ
๓. เสริมธาตุเหล็กให้ร่างกาย
๔. ทำให้สดชื่น หายเหนื่อยจากการอ่อนเพลีย
๕. ลดความดันโลหิต ลดปัญหาเส้นเลือดหัวใจตีบตัน
๖. ทำให้ระดับน้ำตาลลดลงสำหรับคนไข้โรคเบาหวาน
๗. บรรเทาอาการโรคภูมิแพ้ แพ้อากาศ

- โรคหืด ผื่นลมพิษ ค่อย ๆ ทุเลาจนหายได้
๘. ขับกรดจากข้อต่าง ๆ ทำให้อาการปวดข้อ ปวดเมื่อยตามตัวทุเลาและหายได้
๙. ขับสารพิษออกจากร่างกาย สารตกค้างของยาปฏิชีวนะ สารเคมีตกค้างในอาหาร
๑๐. ทำให้ร่างกายมีภูมิคุ้มกันที่ดี สุขภาพแข็งแรง สดชื่นขึ้น
๑๑. ป้องกัน - ระงับการเจริญเติบโตของเซลล์มะเร็ง และช่วยเพิ่มเซลล์เม็ดเลือดแดง
๑๒. แก้ปัญหาคนท้องผูก ขับถ่ายดีขึ้น ริดสีดวงทวารทุเลาและหายได้
๑๓. ดับกลิ่นตัว กลิ่นปาก กลิ่นเท้า โดยเฉพาะผู้ชายที่ใส่ถุงเท้าแล้วเหม็น
๑๔. แก้ปัญหาอาการชา บวม และ

เส้นเลือดขอตให้ทุเลาลงได้

๑๕. ช่วยชะลอความชรา ทำให้มีอายุยืน

๑๖. ยับยั้งการเจริญเติบโตของแบคทีเรีย ใช้รักษาแผลอักเสบ แผลเปื่อย แผลเรื้อรัง แผลถลอก

๑๗. แผลไฟไหม้ เหนืออกอักเสบ แผลในปาก คออักเสบ โดยใช้ผงคอลอโรฟิลล์โรยบนแผล แผลจะหายเร็ว

๑๘. บรรเทาอาการปวดศีรษะทั่วไป ปวดศีรษะไมเกรน

๑๙. ช่วยแก้ปัญหาเรื่องโรคกระเพาะ ลำไส้อักเสบ ช่วยสมานแผล

๒๐. แก้ปัญหาสิว ฝ้า ปวดประจำเดือน ประจำเดือนมาไม่ปกติ

๒๑. ควบคุมน้ำหนัก ลดน้ำหนัก ลด คอเลสเตอรอลในเลือด

๒๒. มีผลต่อสุขภาพตาในคนที่ เป็น ต้อกระจก ทำให้การมองเห็นดีขึ้น

๒๓. มีสารอาหารบำรุงเส้นผม ทำให้ เส้นผมงอกดำขึ้น ช่วยลดอาการผมร่วง

๒๔. ลดอาการเมาค้าง

๒๕. ได้ทดลองกับผู้ป่วยโรคเอดส์ เมื่อ ต้ม ‘คอลอโรฟิลล์’ เข้าไปแล้ว ทำให้ผู้ป่วย มี ระดับภูมิคุ้มกันดีขึ้นเป็นลำดับ

ฮอร์โมนแต่ละตัวมีความสำคัญ ต่อระบบภูมิคุ้มกันอย่างไร

ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์หมุนรอบโลกโลก หมุนรอบตัวเอง นั่นเป็นประเด็นสำคัญของ การรักษาชีวิตไว้จึงนับเป็นเรื่องที่ควรพิจารณา เพราะสิ่งสำคัญนั้นก็คือเรื่องของเวลา เพราะพลังของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ล้วนมี อิทธิพลต่อ **สภาวะการแปรปรวนของฮอร์โมน**

การหลับนอนมีส่วนที่สัมพันธ์อย่างยิ่ง นั่นคือ ควรจะนอนให้เพียงพอ ๖-๘ ชั่วโมง ต่อวัน เพราะจะเกี่ยวข้องกับ ฮอร์โมน

อะดรีนาลิน เมลาโทนิน คอร์ติโซน เอนดอร์ฟิน

จากความจริงที่ว่า “กระแสโลหิตผ่าน ระบบหลอดเลือดของหัวใจ ๒,๐๐๐ ลิตร ในเวลา ๒๔ ชม. และไหลเวียนอยู่ในเส้นโลหิตใน ระยะทางยาว ๖๐,๐๐๐ ไมล์ จะลำเลียง อาหาร รวมถึงขับของเสียออกจากเซลล์ทั่ว ร่างกาย จำนวน ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ร้อยล้านเซลล์” จาก หนังสือ *Encyclopaedia Britannica ๑๗๖๘*

๑. อะดรีนาลิน

‘อะดรีนาลิน’ หรือ **ฮอร์โมน เอพิเนพรีน** เป็นฮอร์โมนเพศชาย ที่สร้างจากต่อมหมวกไต ในเพศหญิงพบน้อยมาก

‘ฮอร์โมน อะดรีนาลิน’ เมื่อหลั่งออกมา มี ผลทำให้น้ำตาลในเลือดเพิ่มสูงขึ้น และ กระตุ้นให้หัวใจเต้นเร็ว ความดันเลือดสูง เส้นเลือดอาร์เตอรีขนาดเล็ก ที่บริเวณอวัยวะ ต่างๆ ‘ขยายตัว’ ส่วนเส้นเลือดอาร์เตอรีขนาดเล็ก ที่บริเวณผิวหนังและช่องท้อง ‘หดตัว’

‘ฮอร์โมน อะดรีนาลิน’ คือ **ฮอร์โมนที่ทำให้เกิดการตื่นตัวจากการที่มีแสงมากกระทบ** เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น การสั่งของจิตที่มีการเร่งมาจากตัวയ്യ

๑. เมลาโทนิน

‘เมลาโทนิน’ เป็นฮอร์โมนที่พบในสิ่งมีชีวิต ทุก ๆ ชนิด ถูกสร้างขึ้นในร่างกายเฉพาะตอน กลางคืน (เมื่อไม่มีแสงกระทบดวงตา หรือตอน นอนหลับสนิทในที่มืด) และถูกกระตุ้นจากความมืด นอกจากนี้ ยังถูกยับยั้งการสร้างโดยแสง (เมื่อแสงกระทบดวงตา หากนอนในที่ที่มีแสงสว่าง ร่างกายจะไม่สร้างฮอร์โมนเมลาโทนิน)

‘เมลาโทนิน’ ถูกสร้างขึ้นโดยกลุ่มเซลล์ที่ ชื่อว่า Pinealocytes ซึ่งอยู่ในต่อมไพเนียล (ต่อมไพเนียลอยู่บริเวณกลางสมอง มีขนาด เท่าเมล็ดถั่ว) นอกจากนี้มันยังถูกสร้างที่ **เรตินา** และอวัยวะทางเดินอาหาร อีกด้วย

ประโยชน์ของ ‘เมลาโทนิน’ คือ **ฮอร์โมนที่**

ช่วยให้ร่างกายจัดระบบการพัก การฟื้นฟู ชับของเสียทิ้งซึ่งจะเพิ่มปริมาณมากขึ้นตามอิทธิพลของแสงจากดวงอาทิตย์ ตั้งแต่เวลาเช้าจนถึงช่วงบ่าย และเมื่อเวลา ๒๔.๐๐ น. เป็นเวลาที่มีปริมาณสูงที่สุด ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ร่างกายจะขับเคลื่อนให้ของเสียและของดีจัดสรรให้เกิดชีวิตที่สดใส จนถึงเวลา ๐๓.๐๐ น.

๑. คอรัทีโซน

‘ฮอว์โมน คอรัทีโซน’ คือ ฮอว์โมนที่หลั่งออกมาตามความต้องการของอารมณ์ในการจะทำสิ่งต่างๆ เช่น ความเครียด ความกังวล โกรธ น้อยใจ อาฆาต เกลียด เพ่งโทษ การได้รับบาดเจ็บ

มีหน้าที่ต่างๆ ดังนี้

๑. เพิ่มระดับน้ำตาลในกระแสเลือด ‘กลูโคตอร์ติคอยด์’ ได้ชื่อว่าเป็น ฮอว์โมนแห่งการอดอาหาร เพราะว่าจะกระตุ้น ‘เซลล์ตับ’ ให้เปลี่ยนกรดไขมัน และกรดอะมิโนบางตัวเป็น ‘กลูโคส’ และเก็บสะสมไว้ในรูปของ ‘ไกลโคเจน’ เรียกว่า กลูโคส สแปร็ง เอฟเพ็ก ซึ่งเป็นขบวนการที่สำคัญ เพราะจะมีผลในการเพื่อ ‘น้ำตาลกลูโคส’ ไว้ให้ ‘สมอง’ ใช้งานได้ตลอดเวลา

๒. กดระบบภูมิคุ้มกัน ยับยั้งกลไกการสร้างภูมิคุ้มกันของร่างกาย ช่วยลดการสลายตัวของเซลล์ที่ปลุกถ่าย แต่ ‘กลูโคตอร์ติคอยด์’ จะไม่มีผลต่อภูมิคุ้มกันที่ได้รับจากภายนอก เช่น การได้รับวัคซีนที่เป็นอิมมูนต่างๆ

๓. ต่อด้านการอักเสบ โดยการลดการเคลื่อนที่ของเม็ดเลือดขาวไปยังบริเวณที่อักเสบ ลดการเกิดหนอง และลดการแพ้สารต่างๆ โดยยับยั้งการหลั่ง ‘ฮีสตามีน’

๔. เอนดอร์ฟิน

‘ฮอว์โมน เอนดอร์ฟิน’ คือ ฮอว์โมนที่จะหลั่งออกมาต่อเมื่อเราทำงานด้วยความ

สดชื่น-เบิกบาน-แจ่มใส ตื่นตัวมากที่สุด ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อร่างกายมีระดับของฮอว์โมน ‘เมลาโทนิน’ และ ‘อะดรีนาลิน’ ในปริมาณลัดส่วนที่เท่ากัน

‘เอนดอร์ฟิน’ เป็นสารประกอบชีวเคมีที่เกิดขึ้นภายในเซลล์ เป็นโปรตีนโพลีเปปไทด์ผลิตจากต่อมพิทูอิทารี และไฮโปทาลามัสในกระดูสันหลัง การทำงานของมันคล้ายฝิ่น เพราะมันทำให้เกิดอาการชา เราอาจจะเรียก ‘เอนดอร์ฟิน’ นี้ว่า เป็น ยาแก้ปวดจากธรรมชาติ ก็ได้

‘อารมณ์’ ต่างๆ จะเกี่ยวข้องกับการขับเคลื่อนของพลังงานในร่างกายอย่างมีนัยสำคัญคือ ‘อารมณ์’ แต่ละตัวจะเกิดจากการหลั่งของ ‘ฮอว์โมนทั้ง ๔ ตัว’ อย่างสมดุลกัน ดังนี้...

ดีใจ	เอนดอร์ฟิน	
เสียใจ	อะดรีนาลิน	+ คอรัทีโซน
โกรธ	อะดรีนาลิน	+ คอรัทีโซน
เกลียด	อะดรีนาลิน	+ คอรัทีโซน
ชอบ	เอนดอร์ฟิน	+ เมลาโทนิน
อาฆาต	อะดรีนาลิน	+ คอรัทีโซน
เพ่งโทษ	อะดรีนาลิน	+ คอรัทีโซน
สมาธิ	อะดรีนาลิน และเอนดอร์ฟิน	

สงบนิ่ง สัมผัสสภาวะได้เร็ว ประหยัดพลังงานในร่างกาย เพิ่มภูมิคุ้มกัน ทนต่อแรงกดดันต่างๆ เข้าใจสภาวะกระทบ มีความพร้อมต่อการเผชิญหน้า

ดังนั้น การฟื้นฟูสุขภาพ และ การรักษาสภาพให้อยู่ในสภาพปกติ ส่วนประกอบที่สำคัญก็คือ

“การนอนหลับพักผ่อน และการควบคุมอารมณ์” เพราะจะเห็นได้ว่า การนอนหลับและอารมณ์ ส่งผลกระทบต่อการทำงานของฮอว์โมน ๔ ตัวสำคัญ ที่มีผลต่อกลไกปฏิกิริยาต่างๆ ในร่างกาย โดยเฉพาะการขับของเสียออกจากร่างกายนั่นเอง ก็จะทำให้ระบบภูมิคุ้มกันสมดุลขึ้น

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

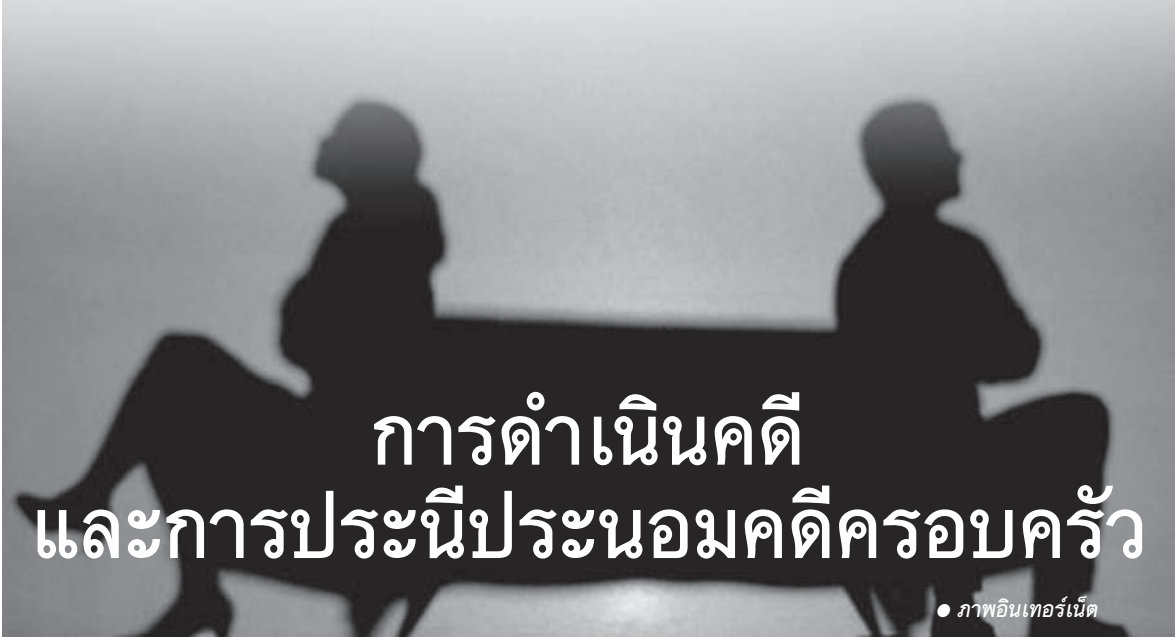

กติกามืออง

• ประคอง เดกัจฉัตร

• รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชน
และครอบครัวกลาง

การพิจารณาคดีครอบครัวนั้น ไม่ว่าจะการพิจารณาคดีจะ
ได้ดำเนินไปแล้วเพียงใด ให้ศาลพยายามเปรียบเทียบ
ให้คู่ความได้ตกลงกัน หรือประนีประนอมกันในข้อพิพาท
โดยคำนึงถึงความสงบสุขและการอยู่ร่วมกันในครอบครัว

การดำเนินคดี และการประนีประนอมคดีครอบครัว

• ภาพอินเทอร์เน็ต

ชีวิตของมนุษย์ทุกคนในโลกปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะ
เชื่อชาติศาสนาใดก็ตาม เมื่อถึงวัยเป็นผู้ใหญ่
เต็มตัวแล้วก็ต้องออกจากครอบครัวเดิม มีความ
เป็นตัวของตัวเอง ต้องการความเป็นอิสระใน
ด้านต่าง ๆ แม้จะยึดโยงกับขนบธรรมเนียม
ประเพณีและวัฒนธรรมของชนชาติหรือเผ่าพันธุ์
ของตนเองอยู่บ้างก็ตาม มักจะมีการสร้างความ
สัมพันธ์ใหม่ ๆ กับบุคคลอื่น ๆ ไม่ว่าจะเพื่อนร่วมงาน
บุคคลที่มีภูมิลำเนาใกล้เคียง เพื่อนร่วมอาชีพ
หรือบุคคลที่อยู่แวดล้อม และเป็นช่วงโอกาสที่จะ
สร้างสถานะทางการเงิน ทรัพย์สิน และความ
เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน หลังจากนั้นชีวิต
ก็จะเข้าสู่การสร้างครอบครัวใหม่โดยการสมรส
อุทิศตนเองให้ครอบครัว สร้างความสัมพันธ์ที่
เหมาะสมกับคู่สมรส ปรับความสัมพันธ์ที่มีกับ
ครอบครัวเดิมและเพื่อนฝูง ให้ชีวิตสมรสอยู่ใน
สถานภาพที่มั่นคง และดำรงอยู่อย่างมีความสุข
พร้อมจะต้อนรับสมาชิกใหม่ คู่สมรสทั้งสองต้อง

ปรับวิถีชีวิตเพื่อเลี้ยงดูสมาชิกของครอบครัว
คนใหม่ที่จะเพิ่มขึ้น และพยายามปฏิบัติหน้าที่
ของคุณพ่อคุณแม่ให้เพียบพร้อมและเหมาะสม
ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติกับบุตร
ของตน ตลอดจนเพื่อนบ้านและบุคคลที่ตนเอง
คบหาสมาคมอยู่ด้วย หลังจากมีบุตรและบุตร
เข้าสู่วัยรุ่นแล้ว บุคคลที่เป็นบิดามารดาที่ยังมี
หน้าที่และภารกิจในการส่งเสริมให้บุตรมีความรู้
ความสามารถในด้านต่าง ๆ ทั้งต้องปรับความ
สัมพันธ์ของตนเองให้เข้ากับบุตร ต้องทำงาน
หนักขึ้นเพราะมีภาระและค่าใช้จ่ายมากขึ้น จาก
นั้นก็เข้าสู่วัยชราซึ่งต้องปรับตัวเองอีกมาก โดยเฉพาะเมื่อบุตรเริ่มเป็นผู้ใหญ่และแยกครอบครัว
ออกไป บั้นปลายชีวิตต้องจำยอมรับการ
เปลี่ยนแปลงในบทบาทหน้าที่การงาน การ
แสวงหาบทบาทใหม่ในฐานะผู้ชรา และพยายาม
คงไว้ซึ่งประสิทธิภาพในการทำงาน และความ
กระตือรือร้นในชีวิต หันมามีบทบาทในการ

สนับสนุนลูกหลาน พร้อมทั้งจะจัดการกับความสูญเสีย ไม่ว่าคู่สมรส ญาติ พี่น้อง เพื่อนฝูง และขณะเดียวกันก็เตรียมใจสำหรับวาระสุดท้ายของตนเอง

เห็นได้ว่าการปฏิบัติตัวของสมาชิกในครอบครัวล้วนมีความเกี่ยวพันกัน ดังนั้นพฤติกรรมของสมาชิกคนหนึ่งย่อมจะต้องมีอิทธิพล หรือส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วย การทำความเข้าใจกับสมาชิกในครอบครัวคนหนึ่งไม่อาจทำได้โดยลำพัง จำต้องพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้น ๆ กับครอบครัวทั้งระบบ รูปแบบปฏิสัมพันธ์และการจัดองค์การในครอบครัวจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวนั้น ๆ

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ หมวด ๑๓ ว่าด้วยการพิจารณาคดีครอบครัวจึงได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๖ ว่า การพิจารณาคดีครอบครัวนั้น ไม่ว่าจะการพิจารณาคดีจะได้ดำเนินไปแล้วเพียงใด ให้ศาลพยายามเปรียบเทียบให้คู่ความได้ตกลงกัน หรือประนีประนอมกันในข้อพิพาท โดยคำนึงถึงความสงบสุขและการอยู่ร่วมกันในครอบครัว เพื่อการนี้ให้ศาลคำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้เพื่อประกอบดุลยพินิจด้วย คือ

๑. การสงวนและคุ้มครองสถานภาพของการสมรสในฐานะที่เป็นศูนย์รวมของชายและหญิงที่สมัครใจเข้ามาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา หากไม่อาจรักษาสถานภาพของการสมรสได้ ก็ให้การหย่าเป็นไปด้วยความเป็นธรรมและเสียหายน้อยที่สุด โดยคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของบุตรเป็นสำคัญ
๒. การคุ้มครองและช่วยเหลือครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ครอบครัวนั้นต้องรับผิดชอบในการดูแลให้การศึกษาแก่บุตรที่เป็นผู้เยาว์
๓. การคุ้มครองสิทธิของบุตรและส่งเสริมสวัสดิภาพของบุตร และ

๔. หามาตรการต่างๆ เพื่อช่วยเหลือสามีภริยาให้ปรองดองกัน และปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างกันเองและกับบุตร

บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๕๔ บัญญัติว่า ในการยื่นคำฟ้องหรือคำร้อง ตลอดจนการดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ในคดีครอบครัวเพื่อเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูหรือค่าเลี้ยงชีพ ให้ได้รับการยกเว้น ไม่ต้องชำระค่าขึ้นศาลและค่าฤชาธรรมเนียม ซึ่งต่างจากในคดีแพ่งทั่วไปที่ผู้ฟ้องคดีแพ่งต้องชำระค่าธรรมเนียมตามตาราง ๑ ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง คือ ร้อยละ ๒ แต่ไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และต้องชำระค่าฤชาธรรมเนียมในกรณีอื่น ๆ อีก ไม่ได้รับการยกเว้นดังเช่นในสองกรณีดังกล่าวข้างต้นนี้ อีกทั้ง การฟ้องคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย หรือฟ้องเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู โจทก์หรือผู้ร้องอาจยื่นคำฟ้องหรือคำร้องเป็นหนังสือหรือมาแถลงข้อหาด้วยวาจาต่อหน้าศาลก็ได้ ซึ่งต่างจากคดีแพ่งทั่วไปที่ต้องยื่นคำฟ้องเป็นหนังสือเท่านั้น การตั้งทนายความโดยทั่วไปตามกฎหมาย ศาลจะตั้งทนายความให้แก่จำเลยในคดีอาญาเท่านั้น เพราะถือเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดหาทนายความให้กับพลเมืองของตนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญา แต่ในคดีแพ่งนั้นถือเป็นหน้าที่ของคู่ความที่มีการโต้แย้งสิทธิกันจะต้องปกป้องรักษาผลประโยชน์ของตนเองโดยการว่าจ้างทนายความมาเอง รัฐจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง แต่ตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๕๔ ได้บัญญัติว่า ในกรณีคู่ความไม่มีทนายความ จะขอให้ศาลแต่งตั้งให้ก็ได้ ซึ่งค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการชำระให้ทนายความนั้น รัฐบาลจะเป็นผู้ออกให้

การดำเนินคดีครอบครัวต้องใช้ระยะเวลา

บางครั้งคู่ความที่ไม่สุจริตอาจจำหน่ายจ่ายแจกทรัพย์สินต่าง ๆ ของตนเองออกไปเพื่อไม่ให้ฝ่ายที่ชนะคดีสามารถบังคับคดีได้ กฎหมายจึงบัญญัติว่า ในระหว่างดำเนินคดีครอบครัวให้ศาลมีอำนาจกำหนดวิธีการ หรือมาตรการคุ้มครองชั่วคราวในเรื่องลินสมรส ค่าทดแทน ที่พักอาศัย การอุปการะเลี้ยงดูสามีภริยา และการพิทักษ์อุปการะเลี้ยงดูบุตร หรือวิธีการใด ๆ เพื่อคุ้มครองสิทธิหรือประโยชน์ของคู่ความหรือบุตรได้ตามความจำเป็นและสมควรแก่พฤติการณ์แห่งคดี

ในการพิพากษาคดี เมื่อมีคำสั่งให้จ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูหรือค่าเลี้ยงชีพ ถ้าศาลเห็นสมควรจะสั่งให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษานำเงินมาวางศาลตามเงื่อนไข หรือระยะเวลาที่ศาลกำหนด ในกรณีลูกหนี้ตามคำพิพากษามีรายได้ประจำ ศาลอาจสั่งให้อายัดเงินเท่าจำนวนที่จะชำระเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดู หรือค่าเลี้ยงชีพเป็นรายเดือน แล้วให้ผู้มีหน้าที่จ่ายเงินดังกล่าวนำเงินมาวางศาลแทนลูกหนี้ตามคำพิพากษาก็ได้ ถ้าลูกหนี้ไม่ทำตามอาจเรียกมาตัดเดือน ถ้าไม่ฟังคำตัดเดือนจะสั่งขังก็ได้ แต่แต่ละครั้งไม่เกิน ๑๕ วัน

ในการดำเนินคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย ผู้อำนวยการสถานพินิจยังมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับพนักงานอัยการ ทั้งกฎหมายยังกำหนดให้เป็นหน้าที่ที่ศาลต้องแจ้งผู้อำนวยการสถานพินิจทราบ ถ้ามีคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย ทั้งก่อนพิพากษาศาลต้องฟังความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจด้วย ศาลยังมีอำนาจตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจเป็นผู้กำกับการปกครองและให้ผู้กำกับการปกครองมีอำนาจสอดส่องติดตามตรวจ หรือผู้ปกครองของผู้เยาว์ให้ได้ใช้อำนาจปกครองเพื่อสวัสดิภาพและอนาคตของผู้เยาว์ด้วย

เห็นได้ว่ากฎหมายคำนึงถึงสถานภาพของการสมรสและบุตรผู้เยาว์ และมุ่งต่อการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรสและบุตร ทั้งกฎหมายยังกำหนดเรื่ององค์คณะไว้ในมาตรา ๑๔

ว่า ถ้าคดีที่ผู้เยาว์ไม่มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสียก่อนเริ่มพิจารณาคดี ให้ศาลสอบถามคู่ความว่าประสงค์จะให้ผู้พิพากษาสมทบเป็นองค์คณะด้วยหรือไม่ ถ้าคู่ความทั้งสองฝ่ายหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะให้ผู้พิพากษาสมทบเป็นองค์คณะ ให้ผู้พิพากษาไม่น้อยกว่า ๒ คนเป็นองค์คณะได้ ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๒๓ บัญญัติว่า ต้องมีผู้พิพากษาไม่น้อยกว่า ๒ คน และมีผู้พิพากษาสมทบอีก ๒ คน ซึ่งองค์คณะอย่างน้อยคนหนึ่งต้องเป็นสตรี เหตุที่กฎหมายได้วางหลักให้ผู้พิพากษาสมทบซึ่งกำหนดว่าต้องเป็นสตรีอย่างน้อย ๑ คนนั้น เพราะตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนั้นเห็นว่า ท่านผู้พิพากษาสมทบซึ่งเป็นบุคคลที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ ย่อมเข้าใจสถานภาพของสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในจังหวัดนั้น ๆ ได้ดี ทั้งคุณสมบัติของผู้พิพากษาสมทบตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ในมาตรา ๒๕ (๒) ต้องมีหรือเคยมีบุตร หรือเคยอบรมเลี้ยงดูเด็ก หรือเคยทำงานเกี่ยวกับการสงเคราะห์หรือการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก เยาวชน หรือครอบครัวมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๓ ปี โดยเฉพาะผู้พิพากษาสมทบที่เป็นสตรีนั้นท่านเป็นเพศแม่ มีความอ่อนโยนและเข้าใจถึงสถานภาพของบุตรผู้เยาว์ได้ดีกว่าท่านผู้พิพากษาประจำ เพราะผู้พิพากษาประจำบางคนจะเป็นเพศชายทั้งหมดหรือไม่เคยมีครอบครัว หรือไม่เคยมีบุตรมาก่อน

การพิจารณาหรือการไกล่เกลี่ยคดีครอบครัวนั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก ต้องแยกประเด็นปัญหาให้ชัดเจน สื่อสารให้เข้าใจกันเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น การวางแผนในการแก้ไขปัญหาไม่ให้บานปลาย หรือไปกระทบกระเทือนกับองค์กรหรือบุคคลอื่นๆ ในสังคม การตัดสินใจเลือกวิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสมในแต่ละกรณีจึงจำเป็น ปัญหาครอบครัวที่ขึ้นสู่ศาลไม่ว่าคดีครอบครัวในทางแพ่งหรือคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชนถูกกล่าว

หาว่ากระทำความผิด เด็กหรือเยาวชนดังกล่าว นั้นส่วนใหญ่จะเป็นสมาชิกของครอบครัวที่เสี่ยง ต่อปัญหาสุขภาพจิต เช่น ครอบครัวที่พ่อแม่ หย่าร้างกัน ครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่คนเดียว ครอบครัวที่สามีหรือภริยาทำงานหนักทั้งคู่ ครอบครัวที่ป่วยตายายเลี้ยงดูลูกหลาน ครอบครัว ที่ใช้ความรุนแรง ครอบครัวที่มีผู้ป่วยด้วยโรค ติดต่อย่างร้ายแรง เช่นโรคเอดส์ โรคเรื้อรัง ฯลฯ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนฯจึงบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๗ วรรคสาม ในเรื่องการพิจารณาคดี ครอบครัวว่า ในกรณีจำเป็นต้องฟังความเห็น จากผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ จิตวิทยา การให้ คำปรึกษา และนำการสงเคราะห์และการ ค้ำครองสวัสดิภาพ หรือผู้เชี่ยวชาญด้านอื่นๆ ศาลอาจเรียกบุคคลดังกล่าวมาร่วมปรึกษาหารือ หรือให้ความเห็นตามมาตรา ๓๑ นี้ก็ได้

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๔๘ บัญญัติว่า คดีครอบครัว ที่มีข้อพิพาท ก่อนเริ่มพิจารณา ให้ศาลตั้ง ผู้ประนีประนอมคดีครอบครัวเพื่อไกล่เกลี่ยให้ คู่ความในคดีครอบครัวได้ประนีประนอมกัน ทั้งนี้ หลักเกณฑ์ วิธีการไกล่เกลี่ย และรายงานผลให้ เป็นไปตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ผู้ ประนีประนอมคดีครอบครัวที่ศาลเยาวชนและ ครอบครัวกลาง จัดการอบรม ฝึกการปฏิบัติจน สามารถผ่านการทดสอบในเรื่องเจตนาธรรมของ ศาลเยาวชนและครอบครัว การพิจารณาคดี เยาวชนและครอบครัวและวิธีการไกล่เกลี่ยคดี ครอบครัวแล้ว ผู้อำนวยการของศาลนั้น ๆ จะ นำรายชื่อผู้ผ่านการทดสอบเสนอต่อคณะ กรรมการบริหารงานไกล่เกลี่ยประจำศาล เยาวชนและครอบครัวนั้น ๆ กลับกรองและทำ ความเห็นเสนอผู้รับผิดชอบราชการศาลเพื่อ พิจารณาจดทะเบียน ฉะนั้นผู้ทำหน้าที่ดังกล่าว จึงต้องผ่านการฝึกอบรมและปฏิบัติอย่างน้อยให้ ประกอบด้วยเนื้อหาวิชาตามข้อบังคับของ ประธานศาลฎีกาว่าด้วยพินความรู้ หลักเกณฑ์

และวิธีการจดทะเบียน และลบชื่อออกจาก ทะเบียนผู้ประนีประนอมคดีครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๔ ข้อที่ ๗ อันประกอบด้วย บทบาทของศาล เยาวชนและครอบครัว ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ คดีครอบครัว หลักการพิจารณาคดีเยาวชนและ ครอบครัว เทคนิคและวิธีการไกล่เกลี่ยคดี ครอบครัว จิตวิทยาในการพิจารณาคดีครอบครัว สาเหตุแห่งความรุนแรงในครอบครัว การ ปรับปรุงความสัมพันธ์ในครอบครัวและจริยธรรม ผู้ประนีประนอมคดีครอบครัว

ผู้ประนีประนอมคดีครอบครัวต้องค้นหา สาเหตุของความขัดแย้งในครอบครัวให้ได้ เช่น เกิดจากการใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหา ความคิด เห็นหรือความเชื่อต่างกัน ความต้องการหรือ ความคาดหวังต่างกัน บุคลิกภาพแตกต่างกัน การขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในบางสิ่ง บางเรื่อง อคติเลือกมองเฉพาะส่วน หรือการ ขาดทักษะที่เหมาะสมในบางเรื่อง บางงาน บางโอกาส บรรยากาศในการไกล่เกลี่ยจึงต้อง ผ่อนคลายความเครียด เข้าใจความแตกต่าง เปิดการเจรจาเพื่อให้มีการปรับความเข้าใจกัน สื่อสารแบบขอร้อง ไม่ใช่การเรียกร้อง กำหนด เป้าหมายที่ทั้งสองฝ่ายรับได้ และคำนึงถึงข้อ จำกัดของแต่ละฝ่าย ทั้งต้องทำความตกลงอย่าง จริงใจและเข้าใจกัน

การประนีประนอมข้อพิพาทในคดีครอบครัว คือการที่คู่ความที่พิพาทยอมให้บุคคลที่สาม คือ ผู้ประนีประนอมคดีครอบครัวซึ่งเป็นคนกลางที่ไม่มี อำนาจวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาท เพียงแต่เข้าไปช่วย เหลือในการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ให้ทั้งสองฝ่าย ยินยอมลดหย่อนผ่อนปรนให้แก่กัน จนกระทั่ง สามารถตกลงกันได้ โดยทำสัญญาประนีประนอม ยอมความกัน การประนีประนอมต้องกระทำเพื่อ กระตุ้นให้เกิดการต่อรอง เพื่อนำไปสู่การเจรจา และประนีประนอมที่จุดกึ่งกลาง ระหว่างความ ต้องการของคู่ความ ผู้ประนีประนอมคดีครอบครัว จึงมีบทบาทในการกำหนดความต้องการขั้นต่ำ ของคู่พิพาท ด้วยเหตุนี้เองผู้ประนีประนอมคดี

ครอบครัวจะต้องมีความเป็นอิสระและเป็นกลาง รักษาความลับของคุณค่าได้ ทั้งต้องอดทน อดกลั้น มีความซื่อสัตย์สุจริต ไม่แสวงหาผลประโยชน์ใดๆ ต้องมีความรู้และประสบการณ์ ในการประนีประนอมคดีครอบครัว มีความสามารถในการเจรจาและติดต่อสื่อสาร ทั้งเข้าใจ เนื้อหาและความรู้ในเรื่องที่พิพาท สิ่งที่ยิ่งใหญ่ และสำคัญมากของผู้ประนีประนอมคดีครอบครัว คือต้องมีความเมตตากรุณา และมีจิตสาธารณะ มุ่งมั่นในการปฏิบัติหน้าที่ไกล่เกลี่ยในคดีครอบครัว

ก่อนการไกล่เกลี่ยนั้น ผู้ประนีประนอมคดี ครอบครัวต้องเตรียมตัว เตรียมคดี และเตรียม พบคู่กรณี เหตุที่ต้องเตรียมตัวเพราะผู้ ประนีประนอมต้องมีข้อมูลที่เพียงพอพร้อม จะได้ มั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่ ทั้งจะได้วางแผนการ ทำงานได้ถูกต้อง ความศรัทธาและความเชื่อมั่น ในตัวผู้ประนีประนอมนับเป็นความสำคัญมาก ฉะนั้นการแต่งกาย เสื้อผ้า หน้าตา ทรงผม จึงเป็นสิ่งสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการเตรียมคดี การเริ่มประชุมนั้น ผู้ประนีประนอมคดีครอบครัว ต้องเป็นประธานในที่ประชุม ต้องทำตัวให้เป็น กันเอง เสมือนการปรึกษาหารือ สร้างความ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะต้องพยายาม ยิ้มแย้มแจ่มใส อารมณ์ดี ถ้าจะมีตลกบ้างก็ ไม่น่าเกลียดแต่อย่าเกินงาม เมื่อเริ่มประชุมต้อง ทักทายทุกฝ่ายอย่างเท่าเทียมกัน ขอบคุนทุก ฝ่ายที่ให้ความร่วมมือ ต้องอธิบายสิ่งที่ต้อง ปฏิบัติขณะไกล่เกลี่ย เช่น ให้ใครพูดก่อนหลัง ขณะอีกฝ่ายหนึ่งพูด ขอให้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ฟังที่ดี กรุณาอย่าได้เถียงออกไปทันทีทันใด บางครั้ง ต้องพูดกลับหลังกรณีอีกฝ่ายหนึ่งบ้าง เป็นต้น

เมื่อเริ่มเข้าสู่ประเด็นการเจรจา ต้องให้ แต่ละฝ่ายอธิบายเหตุผล โดยให้เล่าเรื่องราวที่ เกิดขึ้นให้ผู้ประนีประนอมฟัง ผู้ประนีประนอม ต้องตั้งใจฟังและพยายามค้นหาปัญหา และ กำหนดประเด็นในการเจรจา ควรเปิดโอกาสให้ ทั้งสองฝ่ายพูดได้อย่างเท่าเทียมกัน ถ้าจำเป็นที่ จะโต้แย้งก็ให้โต้แย้งอย่างนุ่มนวล อธิบายข้อที่

จะรู้ปัญหา แต่ต้องฟังให้สิ้นกระแสความก่อน ต้องตระหนักเสมอว่าธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน เป็นอย่างไร และพยายามเข้าใจ และหาทาง แก้ไข เพราะทุกคนไม่มองจุดบกพร่องของตนเอง ต้องการสิ่งที่ดีที่สุดแต่พยายามให้สูญเสียน้อยที่สุด การปรับความเข้าใจ ประสานความคิดและ แสวงหาจุดร่วมจึงเป็นสิ่งสำคัญ พยายามค้นหา และชี้แนะทางเลือกอื่น ๆ ทั้งต้องควบคุม ประเด็นการเจรจาให้อยู่ในกรอบ มิให้บานปลาย ขยายความออกไป

การตกลงกันได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนก็ นับว่ามีประโยชน์มากพอ คู่ความทุกฝ่ายได้ เข้าใจมุมมองและเหตุผลของอีกฝ่าย การยุติข้อ ขัดแย้งบางประเด็นไปได้ หรือทำให้ทั้งสองฝ่าย พึงพอใจ ไม่ติดใจเรียกร้อง ควรทำบันทึกเป็น หลักฐานไว้ ฉะนั้นการหากรอบข้อตกลง และ การเขียนข้อตกลงร่วมกัน และการตรวจสอบว่า ตรงกับความพึงพอใจของทั้งสองฝ่ายหรือไม่จึง เป็นข้อสำคัญ ฉากจบจะจบด้วยการแสดงความ ยินดี หรือการสร้างสัมพันธ์ภาพต่อกัน เช่น การไหว้พระร่วมกัน การไหว้ผู้ใหญ่ที่ทั้งสองฝ่าย ให้ความเคารพของด้วยกันก็สามารถทำได้

จากการที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการ พิจารณาคดีครอบครัวของกิติ การประนีประนอม คดีครอบครัวกิติ มิใช่การเยียวยาเรื่องค่าเสียหาย ในเรื่องของทรัพย์สินเงินทองเท่านั้น แต่คดี ครอบครัวลงลึกไปถึงจิตวิญญาณของแต่ละฝ่าย ความคับข้องใจ ความน้อยเนื้อต่ำใจ ความสลด หดหู่ อารมณ์ความรู้สึก ไม่ว่าจะรัก โกรธ เกลียด หลง อาฆาต พยาบาท ล้วนเป็นปัญหาที่ต้อง ศึกษาและเยียวยาทั้งสิ้น พระราชบัญญัติศาล เขียวชนและครอบครัวฯ จึงต้องบัญญัติรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างไปจากการพิจารณา พิพากษา หรือการประนีประนอมคดีต่างจากคดีแพ่ง อื่น ๆ โดยเฉพาะความรับผิดชอบในอนาคตที่ ส่งผลต่อเด็กหรือเยาวชน เพราะมีฉะนั้นอาจจะ มีผลต่ออารมณ์ ความรู้สึก แนวคิดของบุตร ผู้เยาว์ในอนาคตได้ **๗**

ลัจจะแห่งธรรม...วิบากแห่งกรรม

สุดทาทนต่อต้าน	กระแส
“ยุทธ” จึงจำใจแปร	สละร้าง
แจงเหตุแห่งคุณธรรมแถ	เพียบพรั่ง
กะล่อนลวงโลกอ้าง	ช่อนช้อนทรามนัย
กระไรลืมอดิตได้	สนิทใจ
กรรมชั่วฝงแฝงใด	ก่อไว้
เมามัวสยบยอมใคร	“เสนาะ” นั้น
วิบากตามชดใช้	คืนให้ธรณีสงษ์
จักยืนยงอยู่ได้	โฉนหนอ
ฝืนฝ่าพายูรอ	ลวงหน้า
ลัจจะแห่งธรรมทอ	แสงส่อง
มิอาจวางเฉยซ้ำ	ปล่อยให้แสงสุญ
พลาดผิดพุนผิดซ้ำ	เกินคน
พลาดใช่เพราะจำนน	หากพร้อม
ยินดีรับรองชน	สำนึก บาปแธ
เพียงแต่ประณตน์อม	มันแท้ยอมตน
วังวนลุดลือกลัน	วังวน กรรมฤ
พุทธศาสนาฤศล	ลรรค์สร้าง
ตักับชั่วในตน	กำเนิด
ชำระจิตหมองมล้าง	หลุดพ้นอกุศลา